

NOVÝ **BLESK**

Športové gymnázium Jozefa Herdu, Ul. J. Bottu 31, Trnava
2013/2014, 1€, 1.vydanie

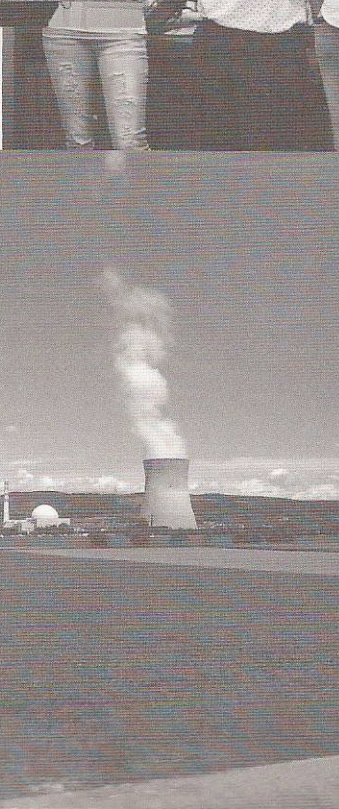
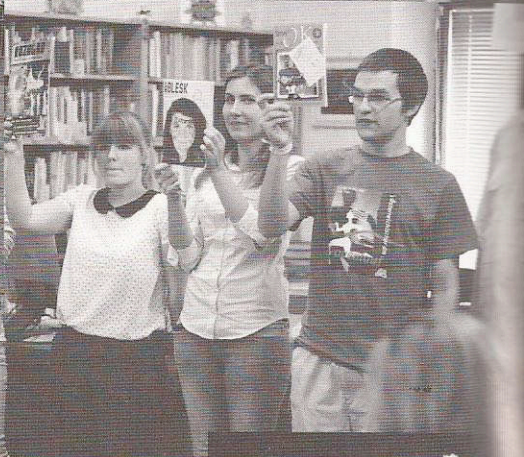
Mr. premiér

London, London, London

ŠMAJDA U NÁS

Kto má vedieť čím budem?

Keď mi chýba pani Bufé

Editoriál

Pre niekoho je to ťažký návrat do reality a pre niekoho spása, že konečne má čo robiť (druhá časť vety je iba irónia, priatelia). Asi takýto nejaký je pocit, keď sa po dvoch slnečných mesiacoch vrátíme do školských lavíc a opäť dávame zabráť svojim nedostatočne vyvinutým (aspoň to tvrdia profesori) mozgom. Každý z nás už pocítil, že školský rok 2013/2014 nebude o nič lepší ako ten predchádzajúci, pretože ešte stále sa učíme aspoň niečo a nie je to hrovou ani citovou metódou... Bohužiaľ. Všetci už nejaký ten čas venujete štúdiu, a keďže sme vás už v mene časopisu privítali a spríjemnili vám prvých pár sekúnd týmto výtlačkom, je načase vás oboznámiť aj s tým, čo sa u nás, v najkrajšom a najmilšom časopise, dočítate, alebo je načase prelistovať toto číslo a vystrihnúť si ulievací kupón...

Ako je vám dávno známe, máme šikovný kolektív, ktorého v týchto časoch krízy, vojnových konfliktov a nezamestnanosti nikdy nie je dost. Sme nútení písať viac článkov, ako je to na jednu osobu zdravé. Prispievateľ je takpovediac nedostatkovým tovarom, a preto je väčšina z našich redaktorov tak trošku mimo, čo značí o tom, že články sú vtipné a neobvyklé.

V tomto čísle sa vyskytne pár rozhovorov, ako je to u nás už zvykom, ale číslo bude trochu okorenené i o nové problematiky, ktoré trápia naše študentské mysle. Nezabúdame stále ani na prázdniny, a preto robíme pár prieskumov, ktoré by mohli zaujať nejedného z vás. O tom sa už dočítate na stranách... Veď hľadajte! No a aby som vás neukrátila o to najdôležitejšie, naša príloha sa bude týkať práce, brigád a školy. Naši žiaci sa vyjadrili, čo sa im na pracovaní a študovaní páči či naopak, čo nenávidia a čo ich ubíja. Sami uvidíte, či máte podobné alebo úplne odlišné názory. No a najväčšia pikoška v tomto časopise je Fico. Prečo je premiér v našom časopise? To preto, lebo my sme bulvár, vy nás podporujete eurami a my hľadáme celebrity.

Teraz, keď už každý z vás tuší, o čom bude najnovší Blesk, chcem vám v mene celej redakcie, ale hlavne v mojom, keďže to píšem :-D, popriať veľa úspechov a dobrých známok v tomto školskom roku. Samozrejme, vám neprajem žiadne choroby ani zranenia, aby ste nevynechali ani jeden deň štúdia. Toto je taký suchársky pokus o vtip, ale vyspelí tínedžeri pochopili môj dobrý zámer.

Neskončíte, prosím, iba na tejto strane. Ja viem, že tu nie je zápleтка a ani vyvrcholenie, ale všetko ostatné už nájdete na ďalších ťažko oddretých stranách neplatenej práce.

Suz
Suz Decidica!

Suz

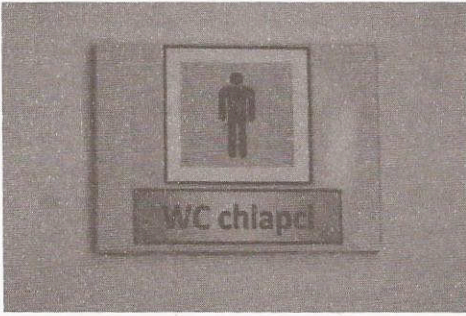

Téma čísla: Vzdelanie a práca

Obsah

- 2 Fotoobjektív
- 3 Editoriál
- 4 Obsah
- 5 - 9 Bleskové správy
- 10 Rozhovor s p.p. Ulašinom
- 11 - 13 Rozhovor so športovcom roka
- 14 - 15 Imatrikulácie
- 16 - 18 Londýn
- 19 - 21 Mladé talenty na ŠGJH
- 22 Via Historica
- 23 Bibliotéka
- 24 - 25 Rozhovor s pánom premiérom
- 26 Anketa - Ako sa mi páči na škole?
- 27 Príloha
- 28 Chcem niečím byť, ale neviem čím
- 29 Anketa: Vysnívané povolanie gymnazistov
- 30 - 31 Vysoká škola alebo práca?
- 32 Práca cez prázdniny a školský rok
- 33 Motivácia
- 34 - 35 Anketa: Aké semináre by sme ešte chceli?
- 36-39 Fotopríloha
- 40 Štúrovo pero
- 41 Beseda s Petrom Holkom
- 42 - 45 Fyzika na kolesách
- 46 - 47 My american experience
- 48 - 49 Osviečením
- 50 Význam ZRPŠ
- 51 Pád veľkého muža
- 52 - 53 Kvíz
- 54 Nemecký článok
- 55 Fikcia
- 56 - 58 Rozhovor s R. Bruckmayerom
- 59 Neskoré príchody
- 60 - 65 Literárna príloha
- 66 - 67 Umelecká príloha
- 68 - 71 Recenzie
- 72 Výroky
- 73 Kupón
- 74 - 75 Redakčná rada

Malá zmena - veľký rozdiel

Ak sme koncom prázdnin stonali, že sa do tej hnusnej školy nechceme vrátiť, to sme ešte nevedeli, že slovo „hnusnej“ už nie je namieste. Naša škola totiž prešla „značnou“ úpravou! Po vchodových dverách prišli na rad tie záchodové. Ale nie celé, nemusíte ísť hneď kontrolovať, či ste niečo neprehliadli. Kompetentní totiž hľadali inšpiráciu priamo v časopisoch o dizajne. A erudovaná rada znie: Doplnky dokážu výrazne pozmeniť charakter priestoru a dotvorí jeho atmosféru. No a na základe tejto teórie škola stavila na nové cedulky na dverách toaliet. Ich dokonale prepracovaná grafika zatienila dokonca aj fakt, že dvere (a aj

väčšina zariadenia za nimi) je tak trochu (moc) retro. Budem citovať svojho kolegu, ktorý citoval zasa niekoho iného: „Školy nie sú na to, aby boli dokonalé.“ Potom nechápem, prečo to vyžadujú od svojich študentov... Ale o tom niekedy inokedy, zatiaľ môžeme byť radi, že tá naša sa, síce pozvoľna, ale predsa snaží k dokonalosti priblížiť.

Macka

Idealisti zostali zase raz sklamaní...

Každý si určite spomína na to, aké to bolo, keď prvýkrát prišiel do tejto školy ako prvák. Všetko bolo nové – spolužiaci, triedy, bufet, profesori, hodiny, systém učenia sa, proste úplne každá maličkosť. Chodili sme po chodbách so zvedavými očami dokorán a prvé týždne rozhodne nehrozilo niečo také ako stereotyp. Každý deň nás niečo prekvapilo, objavili sme novú učebňu, laboratórium alebo kabinet, zašitý niekde v útrobách školy. Neustále bolo čo nachádzať.

Ale teraz, keď máme ten zlomový ročník za sebou, nám toto „vzrúšo“ z neznáma chýba. Už sme leniví a znudení, nič už nie je také plné energie a entuziazmu, už nie je viac čo objavovať. Preto chodíme prvé dni ďalšieho školského roka do školy s napätím a očakávaním, čo nové pribudne – nové tváre v učiteľskom zbore?

Vybudujú nám za školou obrovský vodný park? Alebo zoo? Vyrastie namiesto starej budovy novučičká, luxusná školička, s päťhviezdičkovou kuchyňou a namiesto stoličiek budú obrovské vodné postele? Alebo nás miesto schodov budú čakať eskalátory? Upraví sa školský poriadok a príchody a odchody sa nechajú na zväžení samotných žiakov, skúšanie sa stane nezákonné a testy sa nám budú povinne, deň pred písaním, posielat' do lekcií? Rozšíria sa naše práva a umožnia nám vykladať si nohy na stôl, hrať sa na mobiloch či proste nerušene spať?

Takisto by nebolo od vecí, keby sa zainvestovalo

do nových počítačov. Neskákali by sme meter do výšky od radosti, keby sme si len tak nič netušiac vošli na informatiku do P1/P2 a namiesto pomalých šuniek so zažltnutými, trojtonovými monitormi by sme tam našli novučičké počítače s úžasnými LED obrazovkami? Alebo by sme mohli hneď v prvý deň vyfasovať vlastný notebook! Mnohí by túžili, aby sme sa konečne mohli vykláňať z okien, či aspoň sa k nim priblížiť. Veď čo viac si môžeme priať v tridsaťpäťstupňových horúčavách, keď vonku fúka vetrík?

Ľudia s nohami na zemi sa na to pozerajú asi trochu inak, a celkom by im stačilo niečo nové na predaj v bufete, či o jeden kvet na viac na niektorej z chodieb.

Očakávania boli určite rôznorodé, no totálne zbytočné. S novým školským rokom neprišlo vôbec nič. Staré koľaje zostali aj naďalej položené. Nijaké eskalátory, nijaké nové počítače, akurát tak vyššie ceny v bufete a nové nálepky na vécach. A tie by vykúzlili úsmev na tvári asi len najväčším optimistom.

Čo už narobíme? Vedenie školy očividne nemyslí na naše psychické zdravie, ktorému stereotyp vôbec neprospeje. A nám tak nezostáva veľmi na výber. Či už chceme alebo nie, budeme sa musieť uspokojiť s jedinou, no chvalabohu každoročnou novinkou – tvármi prvákov.

Miška

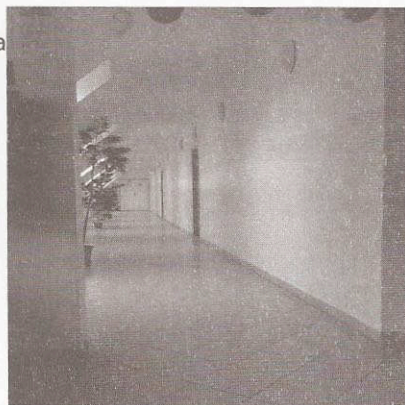
Záhada presťahovanej 4.S

Pre tých, ktorí na našu skvelú školu chodia iba prvý rok, vysvetlím, že na treťom poschodí sa nachádza zázračná chodba doteraz slúžiaca iba ako stanovisko pre jazykové učebne. No tento rok je všetko inak.

Niektorí z vás, čo chodíte na túto školu dlhšie, ste si možno všimli, že legendy, ktoré sedávali na lavičke oproti schodom na druhom poschodí, zmenili svoje stanovisko o poschodie vyššie. Nie je to ničím iným ako zmenou ich kmeňovej učebne. Posunuli ich, ako sa hovorí, až k vrcholu. Ale prečo sa táto trieda plná talentovaných a vzorných študentov našej školy musela posunúť? Zrazu sa predo mnou vynára množstvo otázok a možných konšpiračných teórií. Mali športovci zo IV.S málo kyslíka, a tak ich muselo vedenie školy presunúť do učebne so strešnými oknami (mimochodom zatekajú)? Možno vrchnosť školy mala pocit, že športovci majú málo pohybu, a preto im chcú dať posledný rok šancu stúpať o poschodie vyššie. Alebo bola potrebná zmena tlaku, či dokonca sa ich niekto potreboval zbaviť? Taktiež mi napadla myšlienka, čo ak škola chcela týmto vzorným a poctivým žiakom len zlepšiť prostredie a dopriať im trošku pokoja pre ich študijné dobro? Je vôbec možné, že škola na nás ako na študentov takto

myslí a je schopná nám zlepšiť prostredie pre náš študijný prospech? Otázok sa vynára mnoho, tak isto ako aj možných odpovedí, ale všetci vieme, že správna odpoveď je len jedna. A pre zachovanie slušného mena a dobrej povesti IV.S triedy si tú jedinú a správnu odpoveď radšej necháva naša vrchnosť pre seba. Osobne si myslím, že sú tam za to, aby prešli čo najdlhšiu trasu od skriniek do svojej triedy. Takže, varovanie pre vás ostatných! Ak nechcete aj vy šliapať o schodisko navyše, tvárte sa aj naďalej nenápadne.

Lívia
foto: Stanka

Problém školského bufetu - z verného spoločníka sa stáva úhlavný nepriateľ

Čas je nezastaviteľný. Ručičky na hodinách pomaly postupujú, každou sekundu sú ďalej a ďalej. Tik-tak, tik-tak...sú to dvaja neprajníci, veľkí a malí tyraní študentov.

Dole schodmi sa hrnú davy ľudí, tlačia sa a štvachajú. Zo všetkých nadmorských výšok, aké ponúka budova školy, sa všetok ten národ ponáhľa na posvätné miesto, skôr, ako zazvoní. Začína sa boj o každú sekundu. Všetci pozerajú na hodinky a pridávajú do kroku, už predpokladajú, čo sa bude pri ciele odohrávať. Každú prestávku sa tam totiž nachádza dlhý rad ľudí – všetci čakajú, až nadíde ich čas a budú môcť nazrieť cez okienko do oltára, ktorý je na našej škole taký uctievaný.

Všade vládne chaos. Panika. Ľudia narážajú jeden do druhého, tlačia sa na seba a dýchajú jeden

druhému na krk. Všetci cítite to isté - nervozitu. Netrpelivosť. Hnev. Hlad. A veľmi často aj žiarlivosť a neprajnosť, ak niekto odíde s víťazoslávnym úsmevom s poslednou obloženou bagetkou.

Namiesto svätých obrázkov a sviečok je totiž v oltári niečo oveľa príťažlivejšie – JEDLO! Áno, reč je o našom zbožňovanom bufete. Niet na škole človeka, ktorý by pred ním nestrávil nejakú tú prestávku. Či už sú to spomínané bagety, alebo hamburgery, pizza rožky, horalky, chipsy, nebudeme si nahovárať, sme jedna pažravá, konzumná spoločnosť. Bez vymoženosti, akou je bufet, by sme len ťažko naďalej existovali. Všetky tie dobroty sú obrovským osviežením po náročných hodinách, a pri pomyslení na niektorú z nich sa nám objaví na tvári blažený úsmev.

Ten však rýchlo zamrzne pri pohľade na ceny. Pri niektorých z nich máte pocit, že si kupujete celú pekárňu, nie len jeden rožok. No kde má chudák študent, s jeho neustále obmedzeným rozpočtom, naškriabať euro 60 za dve malé bagetky, ktoré mu aj tak nikdy nestačia? Plus nečakané výdavky na nejaký ten pelendrek či kakaové rezy,

svedomie. Hlavne pri dobrej kávičke v príjemnej spoločnosti kamarátov nevieme na nič iné ani pomyslieť.

Všetkému je na vine bufet, ten spustil celú túto hrôzostrašnú reťazovú reakciu, začarovaný kruh, z ktorého sa len tak niekto nevyslobodí. Prečo, preboha, každý rok rastie cena všetkých produk-

a samozrejme dlh spolužiakovi za včerašie Skittles. Proste čistá katastrofa.

Nepomôže nám chytať sa za hlavu ani prevracáť očami. Cena je raz daná, ber alebo nechaj tak. A kto si vyberie hlad? Keď tak, nejakí masochisti. Väčšina ľudí spraví drahý nákup, aj keď to potom znamená nemať na zmrzlinu alebo...no, veď, my vieme na čo. Z toho vyplýva, že oveľa častejšie žobroníme nejaké tie eurá od svojich drahých rodičov. Tí ich však nedostanú zadarmo, ale za tvrdú prácu, ktorá predovšetkým šľachtí človeka, a až potom mu dáva peniaze na hýrenie. My tomu samozrejme plne rozumieme a nejde nám o nič viac, len o blaho rodičovských peňaženiek, no nedá sa nič robiť. Akokoľvek nám je proti srsti takto egoisticky okrádať vlastnú krv, musíme z niečoho žiť. Ale nakoniec nie je spokojná ani jedna strana. Rodičia sú sklamaní a cítia sa podvedení, nám je zase nepríjemné míňať ich peniaze, keďže nás za to celkom určite, často a neznesiteľne hryzie

tov? Je to krízou? Zdražela šunka, kapusta? Prečo nemôžeme mať právo najesť sa za kresťanskú sumu? Čo robí naša dobrotivá teta bufetárka s tými obrovskými sumami, ktoré jej tam denne zanechávame? Možno už má kúpenú vilu s bazénom a luxusné auto, zatiaľ čo my „sockárčime“ s pár centíkmi, aspoň na čosi malé pod zub. Je to tak? Ktovie?

Otázky, na ktoré nikto nenájde odpoveď. Zostáva nám vybrať si jediné – zmieriť sa s chudobou, alebo zvykať si na hryzavý hlad. Úžasne optimistický začiatok školského roka!

Macka
Foto: Stanka

ŠKOLA

Prečo som nevzdelaný a fajčím pred zrakmi učiteľov

Osobne som nefajčiar, a asi preto ma táto téma skutočne zaujala. Sledujem to už štyri roky a každý rok sa prváci (bohužiaľ, niekedy i starší jedinci) tvária ako najväčší rebeli na svete a utekajú cez veľkú prestávku niekde do krikov, aby uspokojili svoju túžbu po cigarete. Obrovskí zavisláci na nikotíne, ktorí sa mu oddávajú už od prvých letných prázdnin po ukončení základnej školy. Ale toto by sme ešte všetci „prekusli“, no nikto mi nikdy nevysvetlil, prečo keď sa skončí vyučovanie stojí pár nemenovaných žiakov rovno pred bránou a s úsmevom zdravia všetkých odchádzajúcich profesorov, pričom im fúkajú cigaretový dym rovno do tváre. My v Blesku nechceme nikoho raniť, ale skôr chceme poradiť, aby ste sa vyhli tejto chybe

už predchádzajúcich generácií a tváril sa slušne, pretože neskôr sa vám všetko odzrkadlí na hodinách a často i na výsledkoch a hodnotení. Najskôr nie je problém ukazovať sa s plnou krabičkou, ale už po chvíli zistíte, že je lepšie schovať sa za auto, keď vidíte obávaného profesora a riskovať život, pretože z druhej strany ste si nevšimli ďalšie auto, ktoré sa rúti závratnou rýchlosťou (True story bro). Aj toto boli ochotní urobiť naši žiaci... Preto vystríhajte i svojich priateľov, ktorí ešte stále neotvorili oči a s radosťou zvyšujú krvný tlak profesorom.

Suz, kresba: Maroš

Nesprávnym smerom

Raz som tak išiel do školy, prezul som sa pri skrinkách ako každé ráno a pokúsil som sa vyjsť hore po schodoch pri bufete, keď vtom ma zastavila nemenovaná pani profesorka a povedala mi, že tadiaľ nemôžem ísť. To je naozaj zvláštne, dva roky môžem a teraz zrazu nie. Čo sa zmenilo?

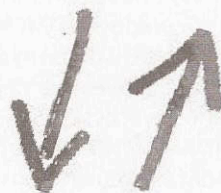
Nič. Len názor niekoľkých ľudí, ktorí riadia túto školu. To im nestačí, že nám hovoria, kedy máme chodiť do školy, čo tam musíme a čo nesmieme robiť? Nestačí im, že v každej triede visí ako manifest byrokracie školský poriadok, ešte nám chcú hovoriť aj kade máme chodiť? Asi si myslia, že sme nesvojprávni, že sami nevieme, kade máme ísť, a preto potrebujeme, aby nás niekto viedol za ruku a neustále usmerňoval, lebo by sme mohli zísť z cesty a začať slobodne myslieť. Buď si myslia to, alebo nás len chcú neobmedzene kontrolovať. Potom by možno bolo lepšie, keby tam namiesto „dopravného policajta“ dali rovno dopravné značky, napríklad zákaz vjazdu. Neskôr by mohli pribudnúť aj kamery, radary a niekto, kto by vyberal pokuty. A nielen za jazdu v protismere ale aj za prekročenie povolenej rýchlosti na školských chodbách.

Znie to absurdne? To preto, lebo to absurdné aj je! Prečo by sme mali obchádzať celú školu, keď nemusíme? A čo keď som náhodou ráno zaspal, do

školy prídem na poslednú chvíľu a potrebujem sa čo najrýchlejšie dostať do triedy? Mám prísť neskoru na začiatok hodiny a dostať neospravedlnené minúty (u niektorých radikálnejších vyučujúcich rovno celú hodinu) len kvôli nejakému nezmyselnému nariadeniu?

Načo je to vôbec dobré? To je zrejme otázka pre filozofa (nanešťastie všetci, ktorých poznám sú dávno po smrti), lebo tu v škole to nikto nedokáže pochopiť. Myslia si snáď tí, čo to vymysleli, že svet sa rozpadne, ak sa nebudú všetci v ňom riadiť podľa presne určených pravidiel? Ja si myslím, že nie. A ak aj áno, čo iné si zaslúži svet, ktorý potrebuje pravidlá na to, aby sa nerozpadol?

Lexo

Parkovací konflikt

Senzácia! Boom! Prekvapenie!

Približne jeden z týchto výrazov by sa dal využiť na opis pocitov, ktoré nás zasiahli pri odhalení záhady snád' tak starej, ako je škola sama (a možno aj nie). Konečne, aj keď za cenu mnohých polámaných břík, roztrhaných pergamenových listov a aspoň jedných mierne skrivených okuliarov, vyšli na svetlo sveta PRAVÉ dôvody, prečo naša škola nemá ustanovenú inštitúciu, bez ktorej sa mnohé iné ani nezaobídu. Áno, je to tak. Naša ohromná, úžasná a všetkými masťami (vrátane WD 40) mazaná škola nemá študentské parkovisko. Keď naši nebojácní lídri siedmej školskej moci, hneď po učiteľoch slovenského jazyka, predložili nanajvýš nepohodlnú, už vyššie uvedenú otázku, kompetentní vedúci našej školy sa po dlhšej porade vrátili s odpoveďou, ktorú pre ilustráciu našim čitateľom uverejňujeme. Oficiálne stanovisko školy: „Vzhľadom na charakter nášho gymnázia, (rozumej: športové), vyžadujeme od našich žiakov (rozumej: športovci), aby sa v záujme ich vlastného zdravia do nášho inštitútu dopravovali výhradne pešo.“ Znie táto odpoveď vierohodne? Pravdepodobne áno. Avšak zistenie, s ktorým prišli naši investigatívni reportéri túto tézu kompletne vyvracia. Z utajeného zdroja, ktorý utiekol hneď po predaní dokumentov a zmluvy, blízkeho vedeniu školy sme zistili, že škola má tajný (top secret) pakt s manažmentom istého nemenovaného stravovacieho podniku! V tomto dokumente sa čierne na bielom de facto a samozrejme aj de jure a de Juro píše, že za každé auto zaparkované na pozemku tejto korporácie

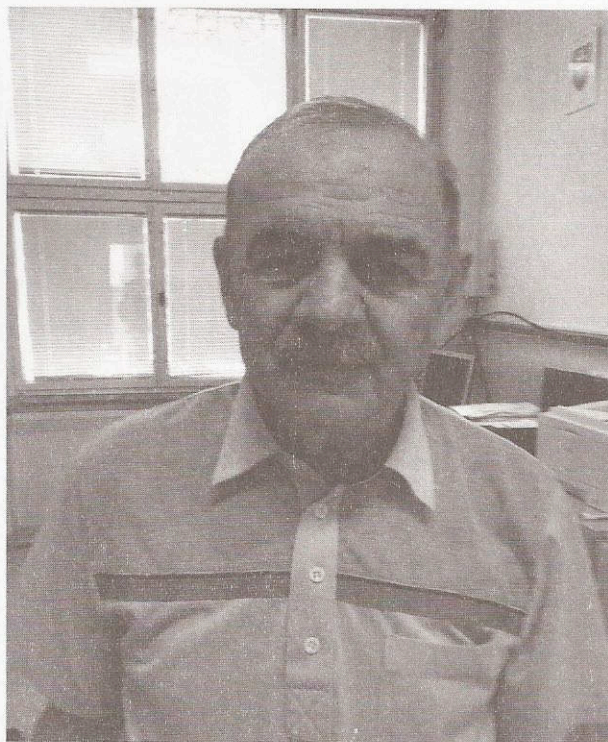
dostane škola istý obnos využívaný na podporu fungovania! A v tomto momente si začínate klásť otázku: „Prečo aj naši profesori a zriadení neparkujú pred vstupom do tohto „bistra“?“ Odpoveď je jednoduchá, priam zarážajúca. Majú VLASTNÉ parkovisko s VLASTNÝMI parkovacími miestami vyhradenými veľkými vražednými bielymi čiarami v tvare písmena X. A tak aj my, žiaci ŠGJH, žiadame zriadenie nášho vlastného parkoviska, ktoré sa teraz ako neoficiálne nachádza pár metrov od školy. A to nie je všetko! Z tohto dokumentu a k nemu priložených štatistík sme zistili, vyzozorovali a vyčítali, že žiaci a študenti parkujúci pred týmto hore uvedeným podnikom majú sklony stravovať sa tam (a chodiť do školy autom, ale to už je nepodstatné), a tak v konečnom dôsledku mať sklony k obezite a lenivosti. A tomu predsa chceme zabrániť! V záujme žiakov a ich dobrých študijných a športových výsledkov týmto manifestom žiadame vedenie školy, aby:

- a) zaviedli školské, žiakom prístupné parkovisko
- b)???
- c)PROFIT

Touto správou teda, milí učelia a žiaci, chceme upozorniť na katastrofálny stav parkovania na našej škole a žiadam spolu s vami okamžitú nápravu danej situácie. Za skoré riešenie chcem týmto taktiež poďakovať vedeniu školy. Na záver chcem pripomenúť, že mnoho reportérov pri dokazovaní tejto sprvy fámy, teraz už skutočnosti, položilo takmer život, takže by nemala byť braná na ľahkú váhu. Ako teda kedysi povedal niekto známy a nevelmi obľúbený: „Majitelia áut všetkých tried spojte sa!“

Lubo

Vladislav Ulašin Kompjútters a.s.

Pán profesor Ulašin sa tento raz veľmi neodviazal a jeho odpovede sú stručnejšie, než sme čakali. Na hodinách ho poznáme ako zvučného nízkeho chlapíka, no dnes sa nepredviedol v plnej kráse. Oblúbený pán profesor „Vladko“ sa zdôveril aspoň s pár informáciami, ktoré mu hmýria hlavou. Prečítajte a posúďte sami, či je to náš informatik, alebo skromný pán.

Prečo ste sa rozhodli pre povolanie učiteľa? A prečo práve informatika?

Aby som mohol odovzdávať získané vedomosti. Informatika pre to, lebo sa stále vyvíja a umožňuje získavať prehľad o všetkých oblastiach života.

Čím by ste chceli byť, keby ste nebol učiteľ?

Vedecký pracovník.

Ste spokojný s prácou žiakov? Čo sa vám na žiakoch páči,

a naopak, čo sa vám nepáči?

U niektorých žiakov sa mi páči snaha o získanie vedomostí.

Nepáči sa mi celkové správanie žiakov.

Je niečo, na čo sa pri učení informatiky špeciálne zameriavate?

Programovanie.

V ktorej triede sa vám učí najlepšie?

Nepreferujem žiadnu triedu.

Ak by ste si mali vybrať z nasledujúcich vecí, vybrali by ste si:

Televízor- počítač - počítač
Sandále- tenisky - tenisky
Leto- zima - leto
Mesto- dedina - mesto

Čím začína váš deň?

Pripojením na internet.

ĎAKUJEM

Ali

Foto: Marcel

Aké sú vaše záľuby?

Šport, literatúra, hudba.

Pán profesor sa ani nepochválil, že pri príležitosti Dňa učiteľov získal ocenenie za mimoriadnu prácu vo vzdelávaní mládeže. Pánovi profesorovi gratulujeme a držíme palce v ďalšej činnosti.

Na fotke pán profesor Ulašin pri preberaní ceny z rúk predsedu TTSK Tibora Mikuša.

foto: Patrik Veľšic

„Myslím, že som dosť veľký bojovník a bojujem za všetko, čo chcem.“

VERONIKA SÝKOROVÁ

Získala titul Športovec Roka v 13. ročníku tejto ankety. Veronika sa venuje športovej strelbe v disciplíne skeet a podľa ocenení si vybrala svoj obor správne. Ďalší mladý talent, na ktorý môžeme byť všetci pyšní, robí dobré meno nielen našej škole, ale i celému Slovensku.

Ako vnímaš svoje víťazstvo v „Športovcovi“?

Vôbec som nečakala, že by som mohla vyhrať, bol to pre mňa šok. Na škole je veľa výborných športovcov, tak som nemyslela, že by sa to mohlo stať mne a stalo sa.

Ako si sa dostala k strelbe a koľko rokov sa jej už venuješ?

K strelbe som sa dostala cez svojho otca, ako väčšina strelcov. Od malička som s ním chodievala na dedinské preteky. Keď som mala asi 12, tak ma zobral so sebou na strelnicu do Šale a bolo to. O rok na to som začala strieľať. Čiže sa strelbe venujem od roku 2008

Priblíž nám, v ktorých disciplínach súťažíš a o čo v nich ide?

Súťažím v disciplíne skeet. Sú to vlastne 2 veže stojace oproti seba, jedna je vysoká a druhá nízka. Má 8 stanovišť a pri každom sa mení uhol, buď od jednej alebo druhej veže. Terče sa križujú priamo v strede. V

jednej runde, čo je vlastne 25 terčov, strieľa 6 strelcov. Ženy strieľajú 75 terčov + finále a muži 125 terčov + finále.

Ako často mávaš tréningy a z čoho sa skladá tvoja príprava?

Tréningy mávam tak 3-4 krát do týždňa, podľa toho, na akú súťaž sa práve pripravujeme. Cez zimu máme voľno a venujeme sa hlavne kondičnej príprave.

Vždy makáš naplno alebo sa sem-tam uleješ?

Samozrejme, že na tréningoch sem tam zabľbneme, ale až keď si odmakáme svoju prácu. Hlavne na sústredeniach posledný deň máme poslednú rundu takú crazy, na čo sa asi, myslím, tešíme najviac.

Máš nejaký vzor?

Na celom svete je veľmi veľa výborných strelcov. Ale žiadny vzor nemám.

Je strelba finančne náročný šport?

Strelba je veľmi náročný šport. Pokým si človek nevystrieľa reprezentačný limit, stojí ho to veľké náklady. Otec mi raz povedal, že to, čo do mňa prvý rok vrazil, tak za tie peniaze by obišiel celý svet. Každý strelec potrebuje svoju vlastnú zbraň, okuliare, tlmiče, vestu, a pravdaže náboje.

Podporovali ťa rodičia?

Bez rodičov by som nebola tam, kde som teraz. Som im za všetko vďačná. Podporovali ma, či už bola sezóna dobrá alebo nie. Vždy stáli pri mne.

Tvoje najväčšie úspechy?

3. Miesto na Majstrovstvách Európy v Larnace (Cyprus)
  2. Miesto na Majstrovstvách sveta v Lime (Peru)
  1. Miesto na Olympijských nádejkách v Porpette (Taliansko)
  2. Miesto na Olympijských nádejkách v Suhli (Nemecko)
- Toto beriem ako svoje najväčšie úspechy.

Plánuješ sa strelbe venovať aj v budúcnosti?

Jasně, neviem si predstaviť, že by som to zavesila na kliniec. Konečne som našla šport, ktorý ma baví.

Počula som, že veľa cestuješ. Kde všade si už bola a kde sa ti páčilo najviac? Nájdeš si čas ísť si pozrieť aj mesto?

Tak bola som napríklad v Rusku, Dubaji, Taliansku, Nemecku, Srbsku, Anglicku, na Cypre, Peru. Pováčšine ani nie, pretože sa

stále prepravujeme len na strelnicu a hotel. Ale samozrejme, ak je čas, tak ideme mesto pozrieť, ako to bolo aj v Lime(Peru), pretože nevieme, kedy sa tam dostaneme a či tam ešte niekedy pôjdeme. Najviac sa mi páčilo asi na Cypre, ale vždy rada chodím aj do Porpetta, pretože to väčšinou spájame s dovolenkou.

Tento rok maturuješ. Z akých predmetov? Bude ti gypel chýbať?

Z biológie, základov športovej

prípravy a samozrejme slovina, anglina. Tak pár vecí mi bude určite chýbať.

Čo plánuješ po skončení strednej?

Chcela by som ísť na výšku. Bud' tu na Slovensku alebo do Čiech, kam ma to láka najviac.

Máš nejaké vysnívané povolanie?

Tak to vôbec netuším, ale snáď sa to bude týkať športu. To by ma bavilo asi najviac.

„Vôbec som nečakala, že by som mohla vyhrať, bol to pre mňa šok.“

Predstavenie našich študentov na Športovcovi roka

Ako tráviš svoj voľný čas, ak ti nejaký vôbec zostáva?

Chodievam von s kamarátmi, s priateľom a sem tam si zijdeme aj do kina či vyblázniť sa na disco.

Bývaš na internáte. Ako to zvládaš? Cítiš sa samostatnejšia?

Na intráku som už 4 roky.

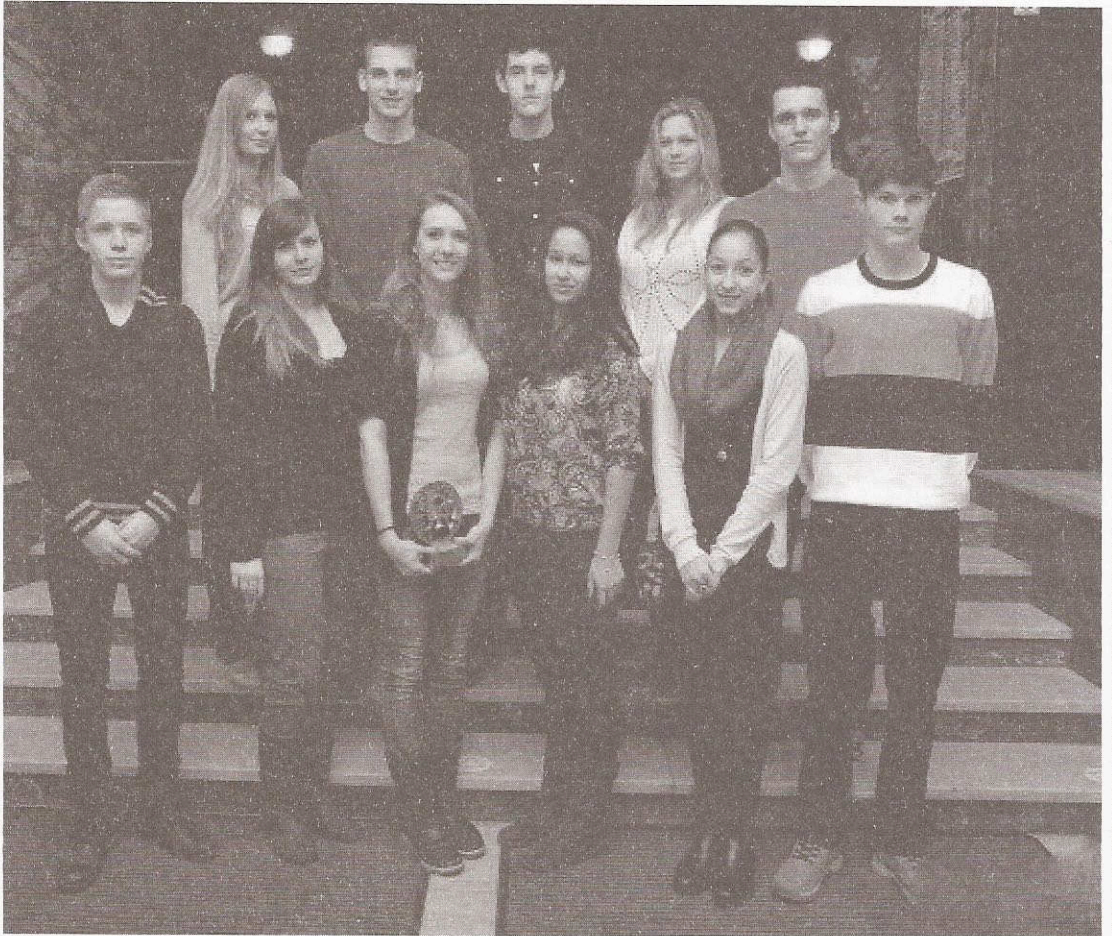
Väčšinu vecí si vybavujem sama, takže mám pocit, že som samostatnejšia, ale predsa sa každý piatok neskutočne teším, kedy prídem domov. Mám super spolubývajúce a celkovo baby, čo sú tam, takže nám tam je fakt dobre. Na nič sa sťažovať nemôžem. Bude mi to tam chýbať, keď odídem.

Ako by si samu seba charakterizovala?

Myslím, že som dosť veľký bojovník a bojujem za všetko, čo chcem. Ale viac by vedeli určite povedať moji kamaráti.

Miška
foto: 4F

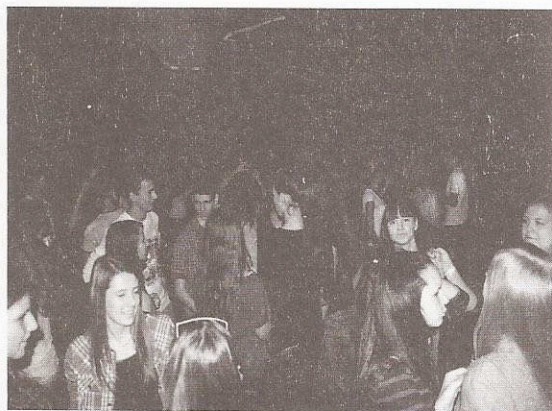
„Samozrejme, že na tréningoch sem tam zablbneme, ale až keď si odmakáme svoju prácu.“

Veronika - dolný rad, druhá z ľava.
Foto: 4F

Nováčikovia na odstrel

Pre prvákov postrach, pre tretiašov šanca na pomstu... ehm, na vysnívané imatrikulačky. Ale vráťme sa k podstate tohto článku. Nemienim viesť čajové rečičky o tom, ako sú naši prváci super, ako sme sa výborne pobavili na programe a pod. Na scénu najskôr nastúpil superzorganizovaný tím, ktorý chaoticky pobežoval medzi na smrť vydesenými prvákmi, alebo sa dohadoval počas 5-minútového (trápneho) ticha na ďalšom cirkusovom čísle, akým bolo famózne „vtipné“ pojedanie nutelly (pozn. aut. na môj vkus zbytočné plytvanie takouto delikatesou.) . Samozrejme nás zarazil aj postoj našich prvákov, ktorí boli suchší ako letné dni v Egypte a nadšenejší ani škôlkar nad brokolicovým prívarkom s vajcom. Ovácie davu, ktorý sa v hojnom počte zišiel pod pódium, dopĺňala super atmosféra strachu, obavy kto ďalší sa stane obeťou – pardón, výhercom nutelly na tvári, sa pridal aj odmietavý postoj zapájať sa do súťaží,

ktoré pre vás (prvákov) ‚horko-ťažko‘ vymysleli naši tretiaci. Veď kto by predsa nechcel skončiť s vajíčkom na čerstvo umytých a upravených vlasoch? Nesmiete si to predsa brať osobne, oni vám vlastne urobili drahú kadernícku procedúru, ktorá stojí v značkových salónoch nemalé peniaze. Alebo čo také prechádzanie sa po pódium s pingpongovou loptičkou v lyžičke. Jednoduché, nie? Preto sa vám to snažili naši odborníci na zábavu spestriť a predĺžiť jednoduchú súťaž (ktorá sa hra-vo zvládne za 30 sekúnd) na ďalších 5 minút nudy a šikany- ehm, čírej zábavy na pódium. A, samozrejme, ako bonus ste mohli za nezvládnutie tejto súťaže vyhrať ďalšiu exkluzívnu kúru, (tentokrát na tvár) potretie nutellou po večernom make up-e.

Ale musím aj ja priznať, schuti som sa párkrát zasmiala na komických- prepáčte- speváckych vystúpeniach istých nemenovaných účinkujúcich. „Šajn brajt lajk a dajmond“- veď my vieme. A taktiež som prežila hlboké sklamanie z neochoty recitovania výborného maďarského rapu, ktorým sme stratili asi 15 minút našich drahocenných životov (pozn. aut. muži žijú o 5 minút kratšie ako ženy – takže chlapci, vážte si, čo máte) . Mimochodom, ten nápad bol super, ale naši prváci, ako som už hore uviedla, asi tento rok nevedli vtipnú kašu, a pre tento fakt musím skonštatovať, že to bolo totálne FIASKO (je zapnutý caps lock a to je u mňa už čo povedať). Nie, nehovorím len o vás, milí tretiaci (ktorých úvodný tanec pripomínal rituálny tanec indiánov na privolanie dažďa), ale aj o prvákov, ktorí by si zo seba mohli urobiť aspoň máličko srandu a uvoľniť sa a pre budúcnosť, keď po vás niekto

chce, aby ste niečo odštartovali, to neznamená, že si pod nos a medzi prvofúz zamrmlm raz, dva, tri... Ide o to, aby tam bola dobrá atmosféra. Predsa nešlo o nás, nestranných príživníkov, ktorí sa prišli zabávať na vašich vystúpeniach. Tu v prvom rade išlo o utuženie kolektívu. Nielen triedneho ale aj ročníkového! A musím skonštatovať, že zbližovanie vám ide, hlavne, keď sa pustí hudba, zhasne svetlo a rozblikajú sa neónové lampičky. Pre vašu informáciu, nie ste neviditeľní. Nášmu šikovnému redaktorskému očku neunikne takmer nič. Táákže, moji milí, zábavní a vtipní, dúfam, že sa poučíte (vy prváci), že nebudete mať podobné sklony k typu zábavy, aká bola skúšaná na vás.

P.S : Tešíme sa na ďalšie imatrikulačky!!!

Lívia

Foto: Sandra Prajová

Pohľad prvákov

Každý stredoškolač to pozná, každý to zažil. Imatrikulácie prvákov sú asi najzaujímavejšia akcia roka. Aj napriek tomu, že sa zakaždým jedná o to isté (urobiť si „srandu“ z prvákov), je to vec, na ktorej sa zúčastní väčšina študentov na škole. Tento rok boli na tému country. Hneď ako sme tam prišli, videli sme tretiakov behať s klobúkmi a čizmami, veselo sa na nás usmievajúc a pozývajúc nás dnu. My sme postávali v hlúčkoch s nervami v koncoch. Našťastie, program bol zábavný a úlohy nie až tak hrozné, takže sme sa príjemne pobavili a užili si to všetci spolu. Aj napriek tomu som ďakovala, keď sme to už všetci mali za sebou a veľmi mi odľahlo na duši. Takže sa teraz už oficiálne môžeme radiť medzi študentov nášho gymnázia a tešiť sa, že v podobnej situácii sa už neocitneme.

Paťa Hrašnová

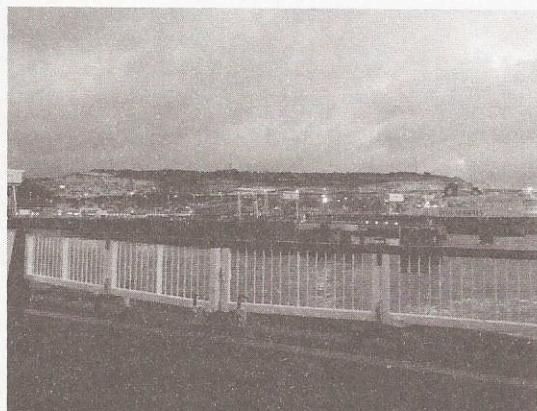
alebo ako sme si v autobuse päť tickets pýtali...

Výprava je pripravená, lodné kufre pobalené, cieľ je jasný. Autobus pristavený a všetci profesori a študenti čakajú nahodení do sexi teplákov pred školou.

Je štvrtok 24. októbra presne 21:00 a my vyrážame z Trnavy.

Cez noc prechádzame cez Česko a pod vplyvom diaľnice Brno - Praha sme všetci značne otrásení. Na druhý deň ráno hlási operátor: „Vitajte v Nemecku!“ Tu sme sa všetci vytešovali z namakaných nemeckých čerpacích staníc. Ale keď zastavujeme tretíkrát, na otláčených tvárach vidno opadať nadšenie. Pokračujeme cez Holandsko a Belgicko a okolo šiestej hodiny večernej prichádzame do francúzskeho mesta Calais, kde sa ubytovávame v luxusnom „hoteli“ F1. Pokyny sú všetkým jasné: „O deviatej na izbách!“ A tak sme sa vybrali na dobrodružný prieskum. Keď nás sklamal shopping, rozhodli sme sa vydať na výlet k moru. Veď mama v telefóne hovorila, že je to len kúsok!! Po

zmetočnej a bezvýslednej štúdii autobusového poriadku sa rozhodujeme ísť pešo. Dvadsať minút ľahkej chôdze a sme tam! Piesočná pláž ako na Miami beach a západ slnka ako z telenovely nás príjemne výletnícky naladili. Vo formule, ako inak, rada na sprchy a buntošenie dlho do noci bolo samozrejmosťou. No budíček o 4:15 nás prinútil toto hýrenie oľutovať.

Vyrážame skôr, aby sme stihli trajekt do Doveru. Cesta loďou síce nepôsobila veľkú radosť našim žalúdkom, ale ten zážitok za to stál...viete ten vítr ve vlasech :D Okolo siedmej sme prvýkrát uvideli biele doverské útesy a naša cesta bezstarostne pokračuje ďalej už do cieľa- Londýn.

Naša londýnska púť začína na Trafalgar square, kde podaktoré (nemenované) dievčatá očarila akcia NFL (National Football League)- viete, futbalisti :D Zatiaľ čo pokračujeme prehliadkou Whitehall st., Downing st., Westminsterského opátstva a West-

Londýnske oko. Opršané sklá nám zabraňujú fotiť, a tak konečne vychutnávame Londýn z vtáčej perspektívy. Po polhodinovej jazde uchvátení vystupujeme a naša bezúhonná pani sprievodkyňa nás ženie do 4D kina o výstavbe oka. Nasleduje plavba po Temži popod londýnske mosty aj s výkladom, ktorý som vďaka rozrušeným pasažierom vôbec nepočula. No rozchod to všetko napravil. Po obdive môjho obľúbeného Moneta v Národnej galérii sme sa prešli po Piccadilly circus a zakotvili sme v mekáči. Počas hodinovej cesty na ubytovanie do

minsterského mosta, sa všetci snažia za behu odfotiť čo najviac. Samozrejme, skoky pod autá, rútiace sa z opačnej strany, neboli zriedkavé. Po vystáť asi 100-kilometrovej rady sa dostávame na

rodín nám však všetkým zamrzol úsmev na tvári. To snáď ani nemusím vysvetľovať. Najčastejšie opakovaná veta: „Ale my budeme mať dobrú rodinu,“ sa našťastie vo väčšine prípadov stala pravdou.

Na druhý deň autobus opäť šumel rozhovormi o tom, kto mal akú pizzu (čo bol ten lepší prípad). Začíname prehliadkou môjho favorita - Katedrály sv. Pavla a na radosť fanúšikov Harryho Pottera pokračujeme cez Milenium bridge (ktorý si v tomto filme zahral). Pred návštevou londýnskeho Toweru a videní všelijakých korunovačných klenotov (ako napríklad lyžice –no, kto by to čakal?) sme ešte stihli známe divadlo Globe, mestskú radnicu a konečne Tower bridge. Poslednou úlohou dňa je prehliadka mestskej časti Greenwich. Deň sme zakončili prehliadkou parku, námorného múzea a, samozrejme, všetci si odniesli fotku s každou nohou na inej pologuli (keďže Greenwich pretína nultý poludník).

Posledný deň nášho pobytu sa začínal rozlúčkou s našimi hosťiteľmi a „vyfasovaním“, našťastie, posledného obedového balíčka. Keďže v noci zúrila búrka a všade boli popadané konáre, do prvej destinácie (Hyde park) sme sa ani nedostali. Postupujeme však cez ďalšie dva parky (Green park a St. Jame's park), takže ten jeden nás vôbec nemrzal. V parku sv. Jamesa sme napriek zákazu rozdali našu desiatu divému vtáctvu. Pofotili sme sa pri Buckinghamskom paláci (mimochodom Betka bola doma) a už bola

polovica dňa za nami. Po krátkej a našťastie veľmi plytkej prehliadke China townu sme sa konečne dostali tam, kde boli srdcia (skoro) všetkých od začiatku nášho zájazdu – Oxford street. Po asi 7-hodinovom rozchode strávenom maratónom po Primarku a zjednávaním cien suvenírov sa stretávame a vyrážame úplne bez peňazí na vyčerpávajúcu spiatočnú cestu. Aj napriek oneskorencom stíhame vlak cez Eurotunel (ktorý vedie popod kanál La Manche – pre tých, ktorí spali na geografii). Počas 22-hodinovej cesty sme toho naspali ešte menej ako počas prvej cesty a tváre, vracajúce sa k šťastným rodičom (ktorí nám kontrolovali, či máme všetky končatiny), nehovorili inak.

Bolo dobre?? Bolo!!!

Baša Tuchyňová

Foto: kolektív účastníkov zájazdu

ŠGJH skrýva mladé talenty

Tentoraz sme si vzali na mušku našich šikovných tanečníkov, Paulínu Gašparíkovú a Štefana Pintéra. Ako sa sami môžete presvedčiť, tancovanie nie je o nič menšia drina ako akýkoľvek iný šport. No obaja sú skvelým príkladom toho, že ak si bezhlavo idete za svojím a niečomu venujete dostatok času, môžu sa z vás stať hviezdy.

Kolko rokov už tancujete?

Š: Deväť.

P: Sedem.

Š: A spolu dva.

Kto alebo čo vás priviedlo k tomuto športu?

Š: Ani neviem, tanec ma zaujal natoľko, že som pri ňom zostal až doteraz. A popravde ma k tomu priviedlo jedno dievča. Išiel som sa na ňu pozrieť na tréning a na druhý deň som išiel hneď zaplatiť prvý mesiac tréningov.

P: Tak ja som vždy bola také neposedné dieťa, stále som sa vrtela niekde... a ako išlo prvé Let's dance v telke, tak sa mi strašne páčili tanečné šaty a všetko, čo mali na sebe tie baby, a tak ma to nejak o chytilo, že som to chcela skúsiť.

Aké sú vaše najväčšie doterajšie úspechy?

P: 2.vicemajstri Slovenska v 10 tancoch do 21 rokov, finalisti MSR v štandarde v mládeži (2013), účasť na Majstrovstvách sveta

v Dánsku v latine, zisk najvyššej výkonnostnej triedy.

Tieto ste dosiahli spolu?

P: Áno. Nevie, ako je Števo spokojný so mnou, ale spolu máme tie najcennejšie úspechy.

"Máme sa radi ako brat a sestra."

Zrejme ste si dosť prirástli k srdcu, však? Keď ste spolu toľko prežili a tak ďaleko ste to dotiahli...je medzi vami aj niečo viac ako len priateľstvo?

P: Na telo otázka, ale nie.. my sme si myslím boli vždy blízki... ale máme sa radi ako brat a sestra, hoci sem tam sa nejak o pochyťme, ale to je na dennom poriadku... možno neskôr to v niečo viac prerastie, ale nič neplánujeme, máme sa radi, rozumieme si, a to je pre náš tanečný vzťah asi to najdôležitejšie.

Ako často trénujete?

Š: Denne 2 alebo 3 tréningy, v piatky máme väčšinou voľno, pretože už cestujeme na súťaž alebo jednoducho regenerácia. P: No, týždenne to vychádza okolo tých 10 tréningov.

Fíha, takže tancovanie vám zaberá naozaj veľmi veľa času...ako zvládáte ostatné povinnosti?

P: Tancovanie, tak ako každý šport (hoci ho mnoho ľudí ani nepovažuje za šport) je žrútom času, a čo sa týka ostatných povinností, málokedy stihneme robiť niečo iné .. koľkokrát sa aj nestihneme pripraviť do školy - teda aspoň ja, Števo je v tomto väčší pedant...nie že by som bola nejaká záškoláčka alebo že by som na to úplne kašlala, ale často som unavená z tréningu a na povinnosti nejak o nedávam, keď sa mi naozaj nechce.

Š: Presne tak, tancovanie zaberá veľkú časť nášho života a veľa času na ostatné veci nezostáva. Ale snažíme sa stíhať všetko.

Niekedy je to ťažké, ale všetko sa dá, ak človek chce.

"Tanec nám prináša mnoho skúseností."

Čo vidíte na tancovaní? Čo všetko vám tento šport prináša, čím vás naplňa, obohacuje?

Š: Tanec je pre mňa niečo úplne iné ako ostatné športy. Je to originálny šport, o ktorom si ľudia myslia, že je ľahký atď. Ale opak je pravdou. Je dosť ťažký na kondičku, techniku a ešte strašne veľa rôznych vecí. Výhoda ale je, že človek sa odosobní od každodenného života a myslí len na to, čo trénuje, čiže nemyslí na svoje problémy, napríklad. A čím ma obohacuje? Myslím si že tým, že mám stále čo robiť :-P

P: Tak povedala by som, že tento šport nám prináša veľa, čo nás asi najviac baví, alebo aspoň mňa, je cestovanie... Keďže súťaže nie sú len na Slovensku, cestujeme

aj do zahraničia a vidieť krajiny, v ktorých sme dosiaľ neboli, je super. Ďalej myslím, že nám to prináša mnoho skúseností, čo sa týka aj komunikácie, pretože máme aj mnoho zahraničných trénerov, s ktorými komunikujeme v angličtine, čo je tiež jednou z výhod, pretože sa v nej vďaka tancu zlepšujeme. Samozrejme, nám to prináša aj nové známosti a kamarátov, v neposlednom rade si myslím, že nás tanec obohacuje aj správaním sa voči iným ľuďom a učí nás do života veľa vecí, napríklad hrať fair play. A obohacuje nás aj tým, že sme stále spolu, lezieme si už niekedy na nervy, ale učíme sa, ako to asi bude vyzerat' o pár rokov s niekým v partnerskom živote :-D

Aby ste ten partnerský život nakoniec nezdieľali! :-D

P: Tak, to samozrejme nevycludujeme :-D

Š: Presne tak, kto vie, čo bude o rok, o dva, o desať...

P: Momentálne si užívame len čisto silné priateľské puto.

"Najsilnejším zážitkom bola výhra medzinárodnej súťaže v Bratislave."

Na čo najčastejšie myslíte, keď tancujete?

P: To je ako kedy... podľa nálady, niekedy sa snažím byť maximálne sústredená na veci, ktoré sme pred tým robili na tréningu, inokedy sa snažím viac myslieť na emócie, ako ich dať do tanca a podobne ...no na školu alebo nejaké povinnosti, problémy sa snažím nemyslieť.

Š: Tu by som možno iba zdôraznil, že človek nemá čas myslieť na iné veci ako na tanec. V tanci je toľko vecí, že nemáte čas sa zapodievať ničím iným. Spomínam si, ako nám tréner raz povedal: „Keď vojdeš do sály, myslí len na tanec alebo na to, čo ideš robiť, na nič iné nemysli, na chvíľu sa odosobni“

Spomeniete si na váš najväčší trapas, čo sa tancovania týka?

Š: Asi keď sme boli na našej prvej súťaži v Poľsku a tancovali sme na predelený parket, a na jednom sa tancovalo a na druhom nie... tancovalo sa pasom dobre a akosi sme nevedeli odhadnúť pokiaľ môžeme tancovať a pretancovali sme sa aj na ten prázdny parket... a vyzeralo to dosť divne, pár ľudí sa zasmialo a zatlieskalo. No, stáva sa...

P: Ja si zase spomínam na jeden minuloročný, keď sme boli na súťaži v Košiciach. Stáli sme pred parketom a čakali kým pôjde naša skupina, keď zrazu ku mne prišla jedna Maďarka a povedala mi, že si chce požičať odo mňa topánky, pretože sa jej pokazil remienok na tých jej. Ja celá v šoku som jej ich, samozrejme, dala. Jediné šťastie bolo, že ona bola v prvej skupine a my v druhej. Moderátor to potom veľmi vtipne okomentoval a dodal, že slovenské tanečníčky sú dobrosrdečné a neváhajú požičať ani tie najintímnejšie

veci ako napríklad topánky :-D **Takže nie je núdza ani o takéto druh spomienok :-D A teraz naopak, aký bol váš emočne najsilnejší tanečný zážitok?**

P: Pre mňa asi najsilnejší zážitok bol ten, keď sme vyhrali medzinárodnú súťaž v Bratislave o cenu Alexandra Dubčeka. Vtedy po zistení, že sme vyhrali, som si trochu poskákala, vyobjímali sme sa od radosti... a pri víťaznej pesničke "We are the champions" mi tiekli aj slzy po tvári :-)

Š: Najsilnejší? Mám také asi dva. Prvý - keď sme boli vyhlásení na MSR ako 3. Vtedy som bol asi najšťastnejší človek na svete, aj keď za tretie miesto. A druhý - v Poľsku na súťaži v Szczecine sme skončili takisto tretí, ale porazili sme dobré páry a hlavne, boli sme na bedni :-D

Aké máte ciele do budúcnosti?

P: Tak teraz si myslím, že naše najciele sú titul majstrov Slovenska, kvalifikácia na majstrovstvá sveta ...a udržať sa medzi TOP párami na Slovensku a mať teda aj

dobré výsledky na zahraničných súťažiach.

Š: Presne.

Kolko tanečných partnerov ste už vystriedali?

Š: Za celý ten čas, čo tancujem... asi osem.

P: Ja trochu menej, štyroch.

Čo by ste poradili tým, ktorí by tiež chceli začať s tancovaním? Je to priveľká drina?

Š: Veľkú chuť, nevzdávať sa, aj keď to nejde na prvýkrát. A zdôrazňujem, všetko je možné. Možno je to veľká drina, ale prináša "ovocie". Hlavne pevné nervy a výdrž.

P: Súhlasím so Števom, je to síce drina, ale keď ideš za niečím bezhlavo a makáš ako najviac vieš, tak všetko môže ísť, ako má. Dôležité je veriť, že to dokážeš aj, keď to v tej chvíli nejde. A hlavne nevzdávať sa.

Autor: Macka

Foto: Paulína G. a Štefan P.

Hodina na dvore a zvládli sme celý dejepis

História je na to, aby sme sa z nej poučili. Dozvedáme sa z nej, že predchádzajúce generácie to nespravili a naše deti a vnúčatá sa z nej dozvedia, že sme to nespravili ani my. Ale prečo o tom vlastne hovorím? Nedávno na našu školu zavítala trojica svojráznych historikov, aby nám porozprávali o dejinách našich predkov.

Ako prvý sa ukázal jeden z nich prezlečený za školníka a postážoval sa, že mu žena berie peniaze. Po ňom sa tam ukázal ďalší, oblečený v kožušinách, ktorý si chránil rozkrok lebkou barana. Najprv chvíľu nahlas vzýval Perúna, potom začal rozprávať o príchode Slovanov do strednej Európy a ich usadení sa tu. Po ňom sa objavil slovanský bojovník, predviedol celkom slušný zápas s franským bojovníkom a ukázal nám princíp slávnych Svätoplukových prútov, aj keď to boli len také obyčajné palice.

Neskôr sme sa ešte preniesli na dvor tureckého sultána, vypočuli sme si výhražný list Turkov, v ktorom našich predkov nazývali sviňami, prasatami a psami (takže pozor na predavačov kebabov, ktovie, čo si o nás myslia dnes). Potom sa tam zjavil nemecký žoldnier, ktorý Turka porazil a akože mu odňal

pravú ruku a mával nám pred očami jej plastovou napodobeninou. Ďalší sa objavil ako alchymista, ukázal nám, ako sa máme tváriť pri pití vlastného moču a vysvetlil nám aj podstatu neviditeľnosti: „Zavri si oči.“ „Mám.“ „Vidíš?“ „Nie.“ „Tak si neviditeľná.“

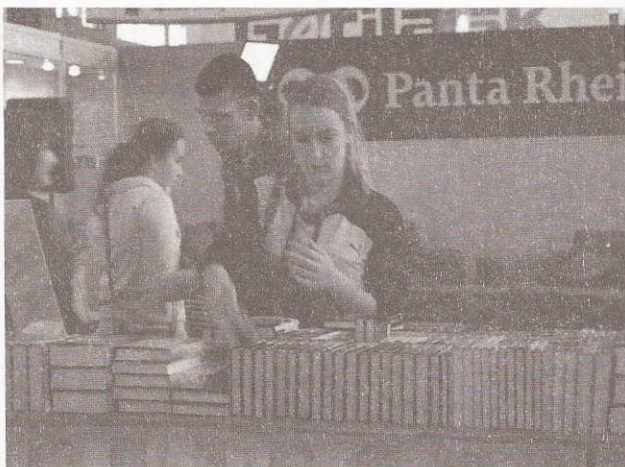
Počas povstania šľachticov v Uhorsku sme nahliadli do života poctivého slovenského baču, nechýbala ani trocha primitívnej zábavy na slove honelník. Ako bojovníci v povstaní sa predviedli hajdúch a mušketer a títo dvaja postupne oberali baču o všetko, čo mal. Preto sa z neho v poslednej scénke stal zbojník, ktorý zatočil s panskou vrchnosťou a priniesol spravodlivosť najnižším vrstvám – nevoľníkom, ktorých sme predstavovali my, študenti.

Na záver ešte naznačili, v ktorej časti histórie svoje rozprávanie prerušili a čo bude teraz nasledovať – formovanie spisovnej slovenčiny a snaha o svetlú budúcnosť (Ha-ha-ha!) nášho národa.

Lexo, foto: TANB

Knižný veľtrh s názvom „Bibliotéka“ je jedno z najnavštevovanejších podujatí na Slovensku. Je sviatkom pre tých, ktorí sa podieľajú na tvorbe knižných diel a pre tých, ktorí majú knihy radi a kupujú ich. Na túto tému sa vyjadrili aj niektorí žiaci, ktorí spolu s pani profesorkami navštívili túto akciu v Bratislave.

Bibliotéka

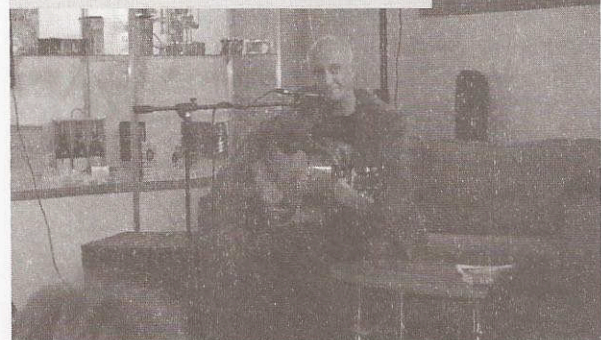

„Som rada, že som mohla navštíviť jedno z najnavštevovanejších podujatí na Slovensku. Dá sa tu zažiť veľa srandy, aj postretávať mnoho slávnych osobností. Bibliotéku odporúčam aj ďalším, či sú to deti alebo dospelí.“

N. Strížová

„Bibliotéku beriem ako jednu z najvydarenejších akcií! Dokonca som obohatil svoju domácu knižnicu o nových členov. Vytvorili sme skvelú partiu a absolútne neľutujem to, že som sa k tejto výprave pridala.“

D. Bažány

„Výprava do Bratislavy bola úžasná. Každý si tam prišiel na svoje. Či už si kúpil knihu, zahral hru alebo si posedel na besede, odišiel odtiaľ obohatený. Myslím si, že Bibliotéku navštívim aj budúci rok.“

M. Altoffová

Autor a foto: Kristína

Športový moderátor, archeológ či právnik? Predsa premiér!

Ako už mnohí z vás vedia, u nás v škole sa konala krátka beseda s premiérom Róbertom Ficcom, ktorý odprezentoval svoje názory na súčasný stav v Sýrii a jeho konštatovania podložil i mnohými faktami. Nový Blesk nechýbal ani pri tejto návšteve. Poviem vám, nie je jednoduché postaviť sa pred premiéra Slovenskej republiky a pýtať sa otázky, ktoré vám v tej chvíli úplne vyletia z hlavy. Nie je jednoduché byť dospelým, keď ste ešte ani neskončili strednú školu a nie je jednoduché, písať článok pre vás, keď každý máte svoj vlastný politický názor a už teraz ma mnohí z vás odsúdili, pretože som vo vašich očiach iba propaganda. Ja vás uistujem, že členovia NB nerobia kampaň nikomu. My sa pýtame a oni odpovedajú, ani tentokrát sme sa nepýtali na politiku. Niežeby nás to nezaujímalo, no každý má svojský názor a každého trápi iná problematika. Bolo nám jasné, že na takéto otázky by sme ani nedostali priestor, pretože ako bolo na začiatku besedy povedané: „K vnútro politickej situácii sa nebudem vyjadrovať...“. Pýtali sme sa skôr odľahčujúce otázky, ktoré sa nás bezprostredne týkajú. Sme študenti, sme radikálni a chceme vedieť, čo nás čaká. To, či ste dostali odpoveď na otázky, ktoré vás zaujímajú, posúďte sami. Odpovede zverejňujeme v pôvodnom znení, aby ste boli, čo najviac zainteresovaní a nie sme predsa bulvár, aby sme si vymýšľali odpovede.

Aký máte názor na vysoký počet vysokoškolákov a vysokých škôl. Chceli by ste ho v budúcnosti znižovať alebo nejako redukovat?

Nikto nemá záujem znižovať počty vysokoškolákov a vysokých škôl, skôr ide o to, aby vysoké školy boli kvalitné, pretože dnes sa nám vytvorilo pomerne veľa súkromných ustanovizní, ktoré za poplatky často poskytujú štúdium, ktoré nezodpovedá požiadavkám ani praxe a ani kvalitatívnym požiadavkám, preto som za to, aby sa vytvoril systém kontroly, ktorý musí každá škola splniť, aby mohla existovať. V opačnom prípade to bude tak, že každý, kto má peniaze si kúpi vzdelanie, ale to jeho vzdelanie je úplne na nič. Dám vám jeden príklad, dnes už sú napríklad niektoré právnické a advokátske spoločnosti, ktoré, keď berú nejakého nového absolventa do zamestnania, sa pýtajú, akú školu absolvoval. Nezoberú niekoho z hocijakej školy právnického zamerania, ale chcú vedieť, aká vysoká škola mu dala právnické vzdelanie. Takže ja nie som za úplne znižovanie počtu študentov a vysokých škôl, ale som za prísnejšie triedenie kvality.

A ako by ste chceli študentov prinútiť, aby neodchádzali študovať a pracovať do zahraničia, ale aby zostávali tu na Slovensku?

Pokiaľ ide o štúdium v zahraničí, ja by som to

naopak každému zaželel, pretože aspoň čiastočné strávenie polroka alebo roka v zahraničí je neuveriteľne prospešné. Má to dva rozmery: jazyk - naučíte sa dobre jazyk a poznáte iný systém vzdelávania, ale najmä sa človek stane samostatnejším, pokiaľ sa určitý čas o seba stará, takže schopnosť a možnosť študovať v zahraničí musí byť vítaná pre nás, pretože potom prichádzajú ľudia, ktorí majú vynikajúce predpoklady z hľadiska jazyka. Pokiaľ ide o prácu, radšej nech ide do zahraničia, keď tú prácu nemá doma. Teraz nikoho nevyháňam a budem veľmi rád, keď si každý mladý človek nájde prácu na Slovensku, ale ak tej práce nie je dosť a je schopný si ju nájsť niekde inde, tak nech na nejaký čas aj odíde, ale potom by sme, samozrejme, všetci privítali, keby sa vrátil sem na Slovensko.

Ak by ste mohli odporučiť mladým ľuďom nejaké povolanie alebo odvetvie, na ktoré by sa mali študenti zamerať a ktoré bude v budúcnosti pre študentov prosperujúce, čo by to bolo?

Myslím si, že všetci si myslia, že život je iba o práve, o politike a o tom, či je niekto politológ alebo biznismen, ale podľa mňa budú v budúcnosti veľmi žiadané vysokoškolské vzdelania v oblasti techniky. Vidíme to aj teraz, napríklad Slovensko čím ďalej, tým viac sa stáva automobilovou veľmocou, vidíme to aj v tu v Trnave. Máte tu Peugeot-Citoën a takéto firmy budú potrebovať vynikajúcich, vysokoškolsky vzdelaných a pripravených ľudí a títo ľudia určite aj platovo budú schopní vyžiť na Slovensku. Čiže ja by som skôr odporučal ľuďom, choďte do technického vysokoškolského vzdelania.

A ak by ste si mali ešte raz vybrať povolanie, boli by ste stále premiérom alebo by to bolo niečo iné?

Ja som mal vybrať tri školy, ktoré som chcel absolvovať v takomto poradí: na prvom mieste som chcel byť archeológ, ale v tom čase brali iba dvoch študentov, takže nemal som šancu, potom som chcel robiť športového žurnalistu a na treťom mieste bolo právo. No a nakoniec ma zobrali na právo a som tu.

Naša posledná odľahčujúca otázka. Čo by ste chceli odkázať našim študentom?

Chcel by som im predovšetkým odporučiť, ak odchádzajú z takejto strednej školy na vysokú školu, aby si dobre vybrali vysokú školu, aby nehľadeli na to že, na túto školu sa ľahko dostanem a prejdem, ale radšej nech prekonajú viacero prekážok pri vstupe do školy, lebo potom je garantované, že to vzdelanie bude určite lepšie, ako keď ho dostanú v nejakej škole len preto, že zaplatia peniaze. A študentom na športovom gymnáziu ešte odporúčam alebo želim, aby vydržali pri tom športe do konca života. Ja športujem celý život a neviem si to už bez športu predstaviť.

Autor: Suz

Foto: Stanka, TANB

Ako sa mi páči na škole ?

Všetci to poznáme. Strašili nás tým naši rodičia, starí rodičia a kamaráti: „Keď prídeš na gymnázium, všetko sa zmení! Na gymnáziu sa už ulievať nebudeš!“ Ale ako je to naozaj? To sme sa spýtali tých, čo to momentálne vedia najlepšie - našich prvákov. Čo oni na to?

Prečo si sa rozhodol/rozhodla pre túto školu?

- Škola ma oslovila, keď som tu bola ešte na začiatku deviateho ročníka na prehliadke. Bola mi najsympatickejšia zo všetkých. (1. B)
- Na túto školu som počul najlepšie ohlasy, preto som sa rozhodol, že pôjdem sem. (1. B)
- Zovšetkých gymnázií mi bolo najsympatickejšie práve toto a naše gymnázium sa nachádza najbližšie ku stanici. (1. A)
- Keďže som športovec, gymnázium som si vybral najmä kvôli športu, ktorý tu môžem trénovať. (1. S)

Čo sa ti zatiaľ najviac páči na našej škole?

- Jednoznačne športovci! :) (1. B)
- Prístup spolužiakov. Páči sa mi tiež, že sú to milí ľudia. (1. A)
- Spokojná som so všetkým. Okrem učenia... (1. A)
- Najviac sa mi páči školský bufet, v ktorom je toho naozaj na výber veľa. (1. S)

Čo by si tu zmenil/zmenila?

- Dievčenské záchody sú príliš ďaleko od našej triedy. (1. B)
- Asi nové okná a možno by bolo krajšie, keby to tu bolo viac farebné. (1. B)

- ZATIAĽ sa mi tu všetko páči. :) (1. IS)
- Všetko je také, ako som očakával, takže som spokojný. (1. IS)

Ktorý z učiteľov ťa najviac oslovil?

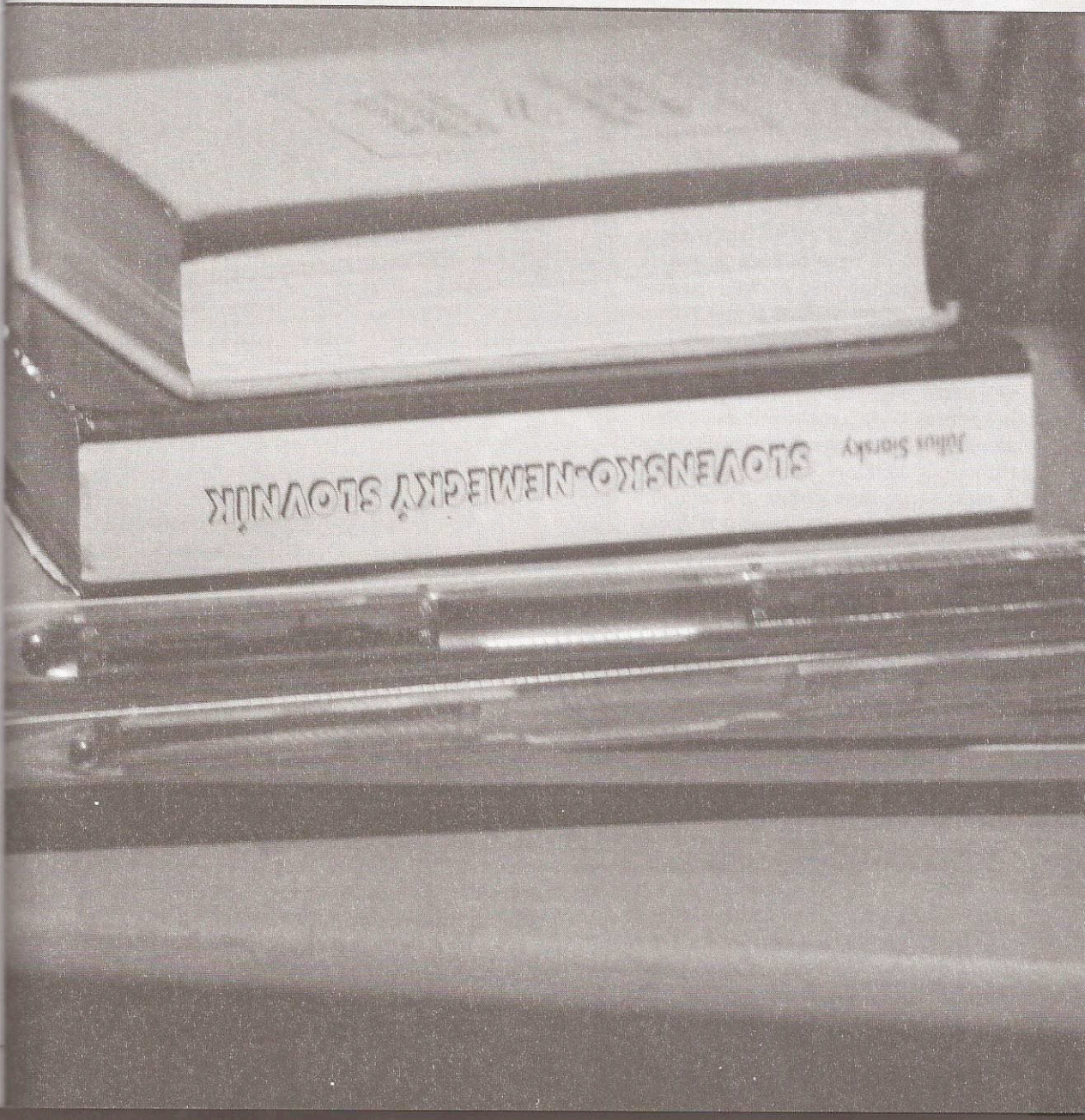
- Zatiaľ ma najviac oslovila pani profesorka Uhrínová, je veľmi milá a dobre vysvetľuje. (1. A)
- Páči sa mi pani profesorka Zelenayová, je to taký materinský typ a je dobrá triedna. (1. A)
- Pani profesorka Rybová. Vždy z nej vyžaruje dobrá energia a veľmi dobre a zaujímavo vysvetľuje. (1. S, 1. A, 1. B)
- Podľa mňa je v pohode pani profesorka Kopčanová. (1. S)

Pozdáva sa ti stredoškolský život? Alebo by si sa radšej vrátil/vrátila na základnú školu?

- Z hľadiska zložitosti by som sa vrátila na základnú, ale oveľa viac sa mi pozdáva systém strednej školy. (1. A)
- Nevrátil by som sa! Stredná škola a tento život sa mi páči. (1. S)
- Ja by som sa vrátil na základnú, bolo to tam ľahšie. (1. S)
- Oveľa lepší kolektív je tu, takže, nie, nevrátil by som sa. (1. IS)

Vypracovali: Patrícia Hrašnová, Lenka Bachoríková

Príloha: Vzdelanie a práca

Chcem niečím byť, ale neviem čím

„Keď raz budem veľký/á
budem astronaut, sme-
tiar, milionár...“

Keď sme boli malí, mali sme jasno v tom čím budeme, tak prečo je teraz také ťažké rozhodnúť sa? Mnohí z nás sú na gymnáziu iba pre to, lebo nevedeli, kam majú ísť, pretože v škole ešte nenašli svoj smer. Ale čo sa stane, ak ho nevieme nájsť ani po tom, čo sme si prešli druhým ročníkom a čaká nás výber seminárov? A presne v takýchto chvíľach nám často prebleskne hlavou sled myšlienok typu: „Ako som sa vôbec ocitol na gymnáziu?! Prečo som nešiel radšej na „cyklo“?!“ Väčšinou sme sa tu ocitli, ako ja hovorím, náhodou. Česť svetlým výnimkám. Jednoducho sme si zvolili ľahšiu cestu a nechali to na naše budúce ja. Ale čo teraz, keď stojíme pred hárkom, na ktorom sú vypísané semináre, steká nám pot po čele a my s hrôzou zisťujeme že chceme ešte rok, aby sme si to rozmysleli. Veď to nie je len tak – áno, milí profesori, hovorím aj k Vám – rozhodnúť sa čo ďalej so sebou. Ja osobne mám ráno problém rozhodnúť sa, ktoré tričko si oblečiem. A teraz sa po mne požaduje - áno, len smelo si vyber, ktorým smerom sa vydáš, či chceš stráviť celý život, zaoberajúc sa správou IT sietí, alebo chceš ošetrovať ranených na urgentnom príjme.

Napríklad takí športovci majú zväčša jasno. Nádejní olympijskí reprezentanti a budúci tréneri. Ale čo my, obyčajní smrteľníci? Samozrejme, máme medzi sebou aj výnimky. Ona vie spievať, on vie kresliť, jemu ide dejepis a druhému zas biológia a chémia. Ale čo majú robiť tí, ktorí stále hľadajú, čo by ich bavilo a išlo im najviac? Je to často vidieť aj v zmätených kombináciách seminárov. Dejepis a informatika, NOS-ka a chémia a mnoho ďalších podobných... Viem, viem, som na gymnáziu, mala by som vedieť, prečo som sem šla. Počula som túto formulu asi miliónkrát. Osobne si myslím, že nie je správne nechávať si to na poslednú chvíľu a na moje budúce ja s mottom: Nejakto bolo, ne-

jako bude. Pokiaľ si nechcem pokaziť budúcnosť a skysnúť v práci, ktorá ma nebaví a upadnúť do sivého stereotypu, tak vám radím: Nájdite cestu najmenšieho zla. Ako hovorí jedna z mojich obľúbených profesoriek: „Ak vám narástli krídla lietajte, ak plutvy, tak plávajte a to ostatné skúste nejakto prežiť.“ A na záver jedna, pre niekoho otrepaná, motivačná veta. Nevzdávajte sa v hľadaní svojho povolania poprípade nadania, určite nejaký ten talent na niečo máte. :)

Lubo
Foto: Marcel

**Alžbeta Chynoradská,
I.A:**

„No malo by to byť niečo, kde sa málo robí a veľa zarába. Takže asi politička.“

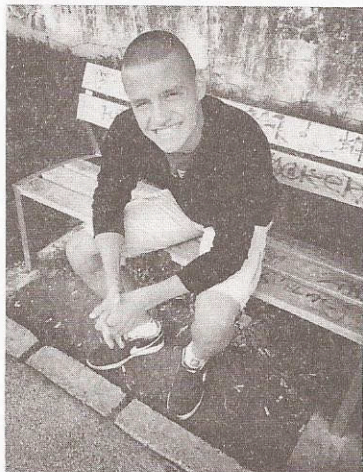

Vanda Kocianová, III.B

„Keby som to vedela, tak som by som asi nebola na gympli, ale išla by som hneď tým smerom. Ale celkom by ma bavilo cestovať, a potom o danom mieste niečo napísať do časopisu, trebárs, čo sa tam dá vidieť, spokojnosť atď. Nie je to veľmi náročné, hlavne keby mi za to platili. A vlastne ani nejaký

divadelný alebo knižný kritik by nebol zlý. Alebo spisovateľ... Už som aj niečo skúšala napísať, ale nikdy som to nedokončila.“

Vysnívané povolanie gymnazistov

Maroš Brestovanský, II.S

„Jednoznačne by som chcel byť futbalistom, preto som si aj túto školu vybral. A prečo? Lebo s futbalom som začal asi pred 9 rokmi a začal som ho s tým, že niečo chcem dosiahnuť a proste je to, čo ma baví. Každým dňom sa snažím zlepšovať, aby to vyšlo, ale niekedy ťa zastaví zranenie a je to zlé. Keby futbal nevyšiel, tak by som sa mu chcel venovať aspoň ako tréner alebo futbalový agent, proste niečo s futbalom a podľa toho si vyberiem aj výšku.“

Michaela Pešková, Sexta

„Veterinárka, pretože mám od malička rada zvieratá a chcela by som sa im venovať po celý svoj život, hlavne koňom.“

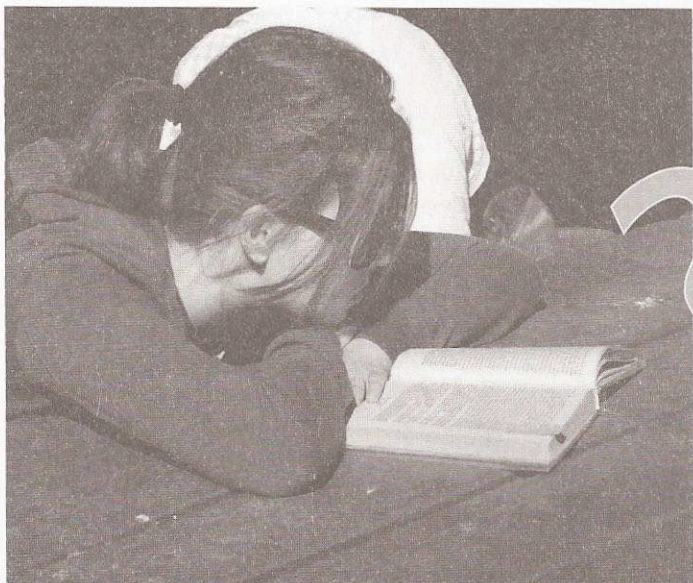
**Kristína
Tomašovičová, VII.
SG:**

„Ako prvé mi napadla tlmočníčka. Veľmi ma baví jazyky a tam by som ich používala stále. Alebo aj letuška.“

Autor: Miška

Vybrať si vysokú, alebo ísť pracovať?

Od malička sa detí pýtajú: Čo by si chcel/chcela robiť, keď vyrastieš? Určite si pamätáme, ako boli dospelí zvedaví na odpoveď. A tá bola spočiatku veľmi idealizovaná: prezident, smetiar, astronaut... no ako sme rástli, prestali sa usmievať našim snom a chceli vážne odpovede. Nevie, ako vy...ale ja som vtedy radšej mlčala. Časom som sa chytila záchranného kolesa v podobe odpovede: Chcela by som ísť na vysokú školu. Presne toto povedal človek, ktorý nemal (a ani stále nemá) poňatia, čo bude v budúcnosti robiť. Na základe toho som si aj vybrala strednú školu, a zrejme aj väčšina mojich spolužiakov. Dúfali sme, že časom zistíme, aká je naša vysnená práca. Týmto krokom sme sa ale aj odsúdili k už spomínanej vysokej škole.

Ale je skutočne dobré robiť si ju? Veď z televízie stále počujeme, ako si vyštudovaní mladí ľudia nevedia nájsť prácu. Pretože takýto človek nepôjde robiť nikam na stavbu, na to sa predsa nedrel toľké roky v škole. Chce si nájsť slušné zamestnanie, šplhať sa po kariérom rebríčku a raz zarábať ako kráľ. Kúpiť si dom so záhradou, luxusné auto, poprípade jachtu či cestu okolo sveta...Takýto život nám sľubovali rodičia, keď nás nútili učiť sa. Vraj, keď budeme ku

škole pristupovať zodpovedne, čaká nás blahobyť. No koľkým sa to skutočne podarí? Veď minimálne polovica dnešných prominentov, boháčov, čo sa vozia na jaguároch a v Smotánke ich vidíme v šatách za 1000 eur, majú tak maximálne maturitu.

To, že nezamestnanosť stále rastie, paradoxne, cítia najmä absolventi vysokých škôl. Preto je na mieste zamyslieť sa, či má vyššie vzdelanie na Slovensku vôbec význam. Ak si človek nevie nájsť prácu tam, kde by ju chcel nájsť, postupne znižuje nároky, až stratí poslednú štipku naivitu a uvedomí si, že bude vôbec rád, keď nezostane na podpore. A tak často zostanú krízové riešenia, práce, na ktoré človeku stačí povinná školská dochádzka.

Šťastlivci, ktorí už na základnej škole mali približné predstavy, kam budú v budúcnosti smerovať, si vo pred dobre premysleli výber strednej školy. Je síce na 99% isté, že svoje rozhodnutie ešte niekoľkokrát zmenia, ale to my riešiť už nemusíme. Nám gymnazistom totiž neostáva iné, len pokračovať v štúdiu. Pretože čo sme, keď zmaturojeme? Nemáme na nič špecializáciu, žiadna prax, skrátka sme len „načatí“ a „nedokončení“. Ak skutočne nechceme,

aby to s nami dopadlo tragicky, máme len jednu možnosť. Samozrejme, keby sme sa veľmi snažili, dokázali by sme sa nejako prebojovať aj bez vysokej – porobíme si kurzy a možno si nájdeme „úžasný flek“ ako úradníci. Hurá!

Zatiaľ som ešte ani zďaleka neolutovala to, akú školu som si vybrala. Gymnázium bola pre mňa ideálna voľba, aspoň teraz to tak vidím. Človeku sa rozširuje obzor vedomostí, otvárajú sa mu dvere tam, kde boli predtým len steny. Má možnosť nazrieť do rôznych zákutí a možno objaviť krásu niekde, kde ju vôbec nečakal. Ale je to len dočasná eufória, keď budem donútená začať reálne riešiť, čo ďalej, je dosť možné, že svoje rozhodnutie ísť na gymnázium oľutujem. Nikto z nás nebude mať totiž na výber, budeme musieť nastúpiť na vysokú školu. Je to síce niečo, čo bolo v minulosti považované na vrchol šikovnosti, múdrosti a nadaní, no dnes už má vysokú školu takmer každý. A úrovne niektorých týchto „škôl“ sú na zaplakanie. Kedysi si človek vopred rozmyslel, či vôbec má na to, ísť ďalej študovať. Ročníky a semestre totiž vedeli poriadne potrapiť, čo ale malo za následok to, že vyštudovaní ľudia boli skutočne vážení. To mi v dnešnej spoločnosti chýba. Prečo sa škola volá vysoká, keď si človek z nej takmer nič neodnesie? Keď má len papier, no v hlave o nič viac, ako priemerný stredoškôlak pred maturitou?

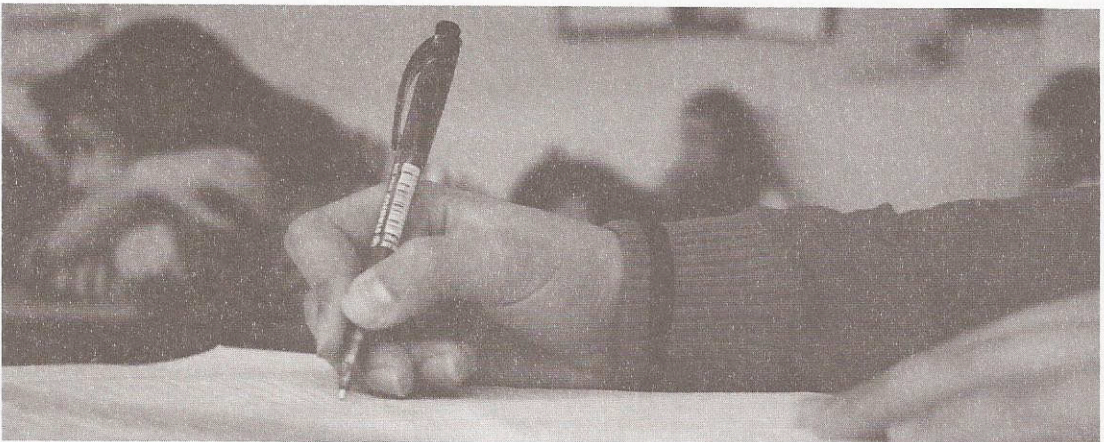
Ísť hneď po škole pracovať chce odvalu. Človek čelí nástrahám každodenného života, ľahko prichádza o sny a ideály, pretože dostáva jednu ranu pod pás za druhou. Veľmi pravdepodobne sa totiž nezamestná najlepšie – najskôr kdesi za pásom či v Peugeote. Skôr či neskôr pocíti finančnú núdzu a kým sa naučí, ako hospodáriť s peniazmi, možno si bude musieť odopierať aj životné mini-

mum. Mnohí z tých, ktorí sa uchýľujú k takýmto praktikám, majú neľahkú rodinnú situáciu, kde je nevyhnutný peňažný príjem. Ak sú to napríklad siroty alebo ľudia odkázaní na samostatnosť, k výdavkom si musia prirátavať aj bývanie. Neustále prevracajú v ruke každé euro, žijú v strese, únave a prepracovanosti. No čuduj sa svete, aj takýto život môže priniesť výhody. Človek naberie more skúseností, ktoré sa mu isto zídu, ak už nie v práci, tak v živote. Nikde nie je napísané, že takéhoto človeka nemôže stretnúť obrovské šťastie. Stačí, aby sesternica z deviateho kolena kamarátovej frajerky otvárala firmu a dostala odporúčenie na jedného skvelého pracanta. Relatívne vážená funkcia, dobrý plat...bum! Príležitosť je na svete. Celkom zaujímavá vízia budúcnosti, nie?

No ani štúdium na kvalitnej univerzite ešte nezaručuje, že sa budeme mať stopercentne dobre hneď po promócií. Je to taký fenomén dnešnej doby – všetci chcú byť právnici, ekonómovia, no tých je na scéne už dosť. Je ich skrátka priveľa na to, aby si našli zamestnanie. Preto vzrastá záujem o profesie, kde väčšinou nepotrebujeme špeciálne vzdelanie. Na mieste je teda zamyslieť sa, či sa vôbec oplatí nastupovať na vysokú školu.

Môj názor je, že aj napriek všetkej zlobe a nespravodlivosti vo svete je titul na prospech. Hoci je to len papier, ktorý často o ničom nehovorí (nadvíť sa naspamäť učivo alebo si napísať siahodlhý ťahák zvládne hocikto – áno, aj takto fungujú niektoré vysoké školy), stále vám môže pomôcť. Akoby tie písmenká pred menom leštili vaše renomé. Zaručene sa dočkáte väčšieho uznania a rešpektu. A pri troche šťastia aj pracovného úspechu.

Miška, Foto: TANB

Práca cez prázdniny a školský rok

Práca je väčšine študentov cudzia. Mnohí nerobia nič ani doma a nie ešte navyše, aby si privyrobili, ale mnohí z nás nemajú na výber, ak si chcú niečo ušetriť alebo na niečo minúť. Pretože nie všetkých podporujú rodičia vysokým týždenným alebo mesačným vreckovým a nie všetci si chcú stále pýtať peniaze od rodičov ako malé deti. Veľa žiakov trávi práve kvôli tomu celé letné prázdniny v práci od rána do večera, aby cez školský rok nemuseli chodiť do práce a mohli si trochu užiť ťažko zarobené peniaze. Často robíme tie najpodradnejšie práce, i keď náš intelekt by si už zaslúžil aj vyššie ohodnotenie, ako je minimálna mzda. Toto by sme však vedeli prekúsnúť, veď sme mladí a začiatky bývajú ťažké. To vám povie aj Robert Geiss, ten si to odmakal aj bez školy, ale to nie je náš prípad, pretože my študujeme a on sa štúdia vzdal.

Ja osobne si myslím, že študovať a zároveň pracovať je ten najlepší spôsob, ako sa stať samostatným. Pri práci sa naučíte zručnosti a flexibilitu, zatiaľ, čo v škole sa učíte i veľa nepotrebných vecí, ktoré v praxi nikdy nevyužijete. No tento spôsob života je pre gymnazistov neskutočne náročný. Veď niektorí nezvládajú školu, aj keď nič iné okrem nej nemajú a neviem si predstaviť, ako by sa to odzrkadlilo na ich výsledkoch. Pracovať cez prázdniny je niečo iné ako práca počas školského roka, keď sa musíte učiť. Privyrobiť si po vyučovaní je dobrá voľba, ale skôr pre študentov, ktorí majú všetko v malíčku alebo práve naopak, škola ich netrápi a známy im nikdy netrhali žily. No najhoršie na tom celom je, nikde si nie ste sami seba pánom. Doma ste vždy len deťmi, v škole ste iba žiakmi a stále vás niekto komanduje, karhá a niekedy i ponižuje, no a v práci ste iba zamestnanec na zväčša najnižšej pozícii, kde ste zase iba bábkou, ktorú si všetci hádzu. Táto voľba potrebuje človeka so silným charakterom a s nekonečnou výdržou. Tu sa možno pýtate, prečo by sa niekto takto týral a ničil si študentský život, ktorý by si mal po večeroch užívať s kamarátmi alebo jednoducho by mal sedieť doma pri počítači a zase nerobiť nič

zmysluplného.

Tí ľudia, čo vydržia nával informácií a aktivít sú najlepšie pripravení na to, čo bude, keď doštudujú. Do životopisu si majú čo napísať, nevyplňajú iba kolónku „vzdelanie“. To, čo zahodia v mladosti, sa im neskôr vráti a možno už o pár rokov budú za vodou, zatiaľ čo ostatní začnú na najpodradnejších pozíciách vo firme a bude im trvať pár rokov, kým sa vypracujú vyššie. Preto by sme mali všetci zvážiť, či sa oplatí mať niečo v životopise, či sa oplatí zvládať hektické obdobie a či chceme mať tie ťažké začiatky skôr za sebou.

Suz
Foto: Marcel

Z teba, Jožko, bude jedine troska

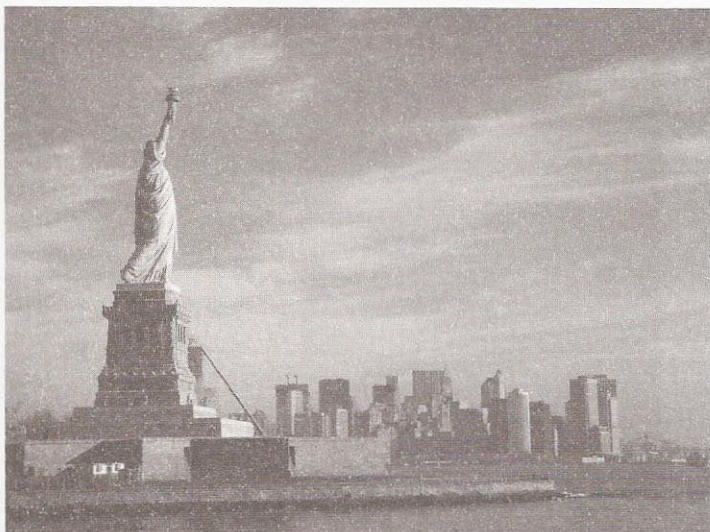
Poznáte to! Každý deň si odtrpíte v škole, v budove, kde vás považujú za menejcenných a vy máte pocit, že nikto nerozumie tomu, ako sa cítite a čo si myslíte. Máte pravdu. Nikto vám nerozumie a nikoho nezaujímajú, pretože väčšinu ľudí zaujíma vlastná osobnosť. Vy máte byť sebestačnými jedincami a máte sa spoločnosťou predierať sami, pretože stredoškólači už nie sú tie najmenšie deti, no bohužiaľ, stále deťmi sú. Protestujete a myslíte si, že už nie ste sopliaci? A kto hráva všetky počítačové hry a kto má milión hier stiahnutých v mobile? Ktoré dievčatá milujú Hello Kitty a ružovú farbu? Kto si berie potajomky peniaze od rodičov? No jedine tí, samostatní dospeláci, ktorí driemu v každom z vás.

Často sa vás pýtajú, kam to chcete dotiahnuť. Vraj už máte vek na to, aby ste vedeli, čím sa chcete stať, no na druhej strane nemáte dostatočný vek na to, aby vás považovali za serióznu osobu, ktorej predávajú alkoholický nápoj bez akéhokolvek problému. Keď nevíete, čím chcete byť, tak vás odsudzujú za to, lebo nevíete a ak to náhodou víete, tak ostatní spravia všetko pre to, aby ste zostali na pochybách. Nakoniec, tí, ktorí mali nejaké ambície, sú od nich odhovorení alebo sa im veľa ľudí snaží ukázať dôvody, prečo nemajú predpoklady na dané povolanie. Spoločnosť vám často nič neľahčí, no dá vám o to viac podnetov, aby ste ostatným dokázali, akí skvelí a talentovaní ste v skutočnosti. Alebo vám povedia, že môžete byť jedine smetiárom a vy ste tí, ktorým sa v hlave točí, či je lepšie byť pravý alebo ľavý naskakovač. Ani si nevšimnete, ako zhadzujú iné povolania. Možno nemáte sebavedomie, ktoré dosahuje enormnú výšku, ale máte charizmu. Tá mnohých z vás presadí. A ak nemáte charizmu, tak si ani nepípnete. Žartujem. Pípne si každý z vás, no na inom postavení. Nemusíte mať všeobecné vedomosti na najvyššej úrovni, stačí, ak máte talent na určitú činnosť a hneď ste žiadaným tovarom. Niektorí spoluobčania majú talent na kradnutie, niektorí na požívanie alkoholu, a potom je tu

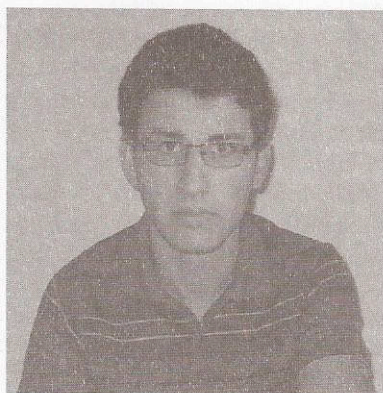
malé percento ľudí, ktorí nemajú ani jednu z týchto vlastností, a snád' niečo dokážu. To, že v danom momente nevíete, čím chcete v budúcnosti byť, ale víete s určitosťou, akú sumu chcete vidieť na výplatnej páske, nie je žiadnou chybou. Predsa si nemôžete myslieť, že všetky generácie pred vami vedeli od prvého momentu, čím sa stanú v budúcnosti. Takéto alebo podobné tvrdenia sú výmyslami. Vždy boli tí, ktorí nemali ani najmenšie tušenie a malá kôpka rozhodnutých študentov. Presne tak je to aj dnes a bude aj o sto rokov. To už žiadny diktátor nezmení, ani Sasha Baron Cohen. Teraz vám určite koluje hlavou myšlienka, či si myslím, že poznám celý svet a všetky generácie, keď píšem takýto motivačný článok. Nepoznám a ani ich poznať nechcem. No poznám veľa inteligentných a dobrosrdečných ľudí, ktorí vám povedia pravdu a zbytočne vás nezavádzajú. I keď dobrí kamaráti majú plné kapsy žartíkov na vašu osobu a žiadne lýchôtky, neznamená to, že práve oni nie sú tí dobrosrdeční a prajní.

Nepropagujem svoje myšlienky, ale sprostredkovávam tvrdenia spoluobčanov, ktorí boli v takej istej situácii, v akej sa dnes nachádzame my všetci. Nenechajte sa odradiť od vašich snov, nepokazte si dojem z rôznych druhov povolání len pre to, že „NIEKTO“ povedal. Vy ste osobnosť a vy to víete najlepšie.

Suz, Foto: TANB

Anketa: Aké semináre by sme ešte chceli?

Andrej Rožič, III.A:

„Tak napríklad z cudzích jazykov by som prijal ruštinu. Je to starý jazyk, ale v dnešnej dobe sa už naň zabúda. A pritom sa ľahko učí. Pokojne by som ho vymenil za angličtinu. A potom niečo na spôsob technickej výchovy. Na základke sme niečo podobné mali a veľmi ma to bavilo, ale na tejto škole už nič podobné nie je.“

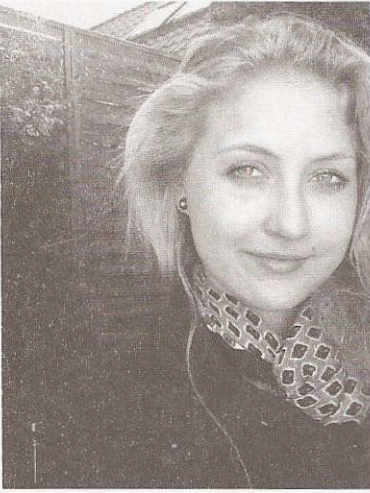
Erika Viteková, VIII.SG:

„Ja si myslím, že je dosť bohatý výber seminárov a hlavne také, ktoré budú užitočné aj na vysokých školách. Ale potom môže byť problém, keď sa seminár neotvorí, tento rok sa neotvorila napríklad francúzština a tí, čo z nej chcú ísť maturovať, sa to musia individuálne doučiť. Tým pádom si museli zvoliť nejaký iný predmet, z ktorého nechcú ísť maturovať a dali si ho len pre to, aby vyplnili počet seminárov. To je asi jediné tieto jazyky..teda minimálne u nás športovcov, čo idú podľa starého systému ...neviem, ako to je u nešportovcov a u tých, ktorí idú podľa nového.“

Lívia Vidová, IV.B:

„Ja sa ani nemám veľmi ako k tomu vyjadriť, veď semináre sú zo všetkého, nie? Ale to by sme asi museli byť na inej škole, aby tu boli nejaké, pre mňa zaujímavé, semináre.“

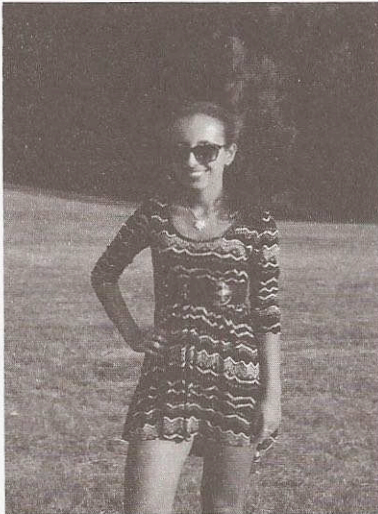
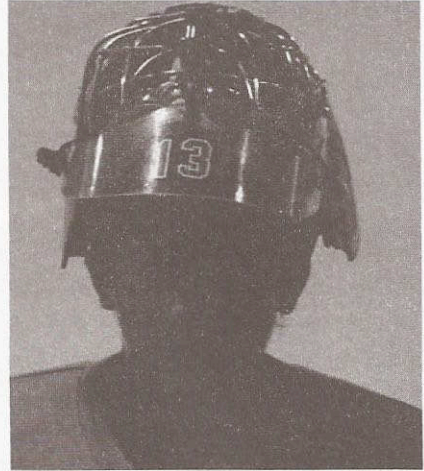

Veronika Šulganová, VII.SG:

„Výber voliteľných maturitných predmetov vyhovuje mojim potrebám. Mám umožnené vybrať si presne tie semináre, ktoré mi budú užitočné na prijímacie skúšky na vysoké školy a určite sa mi zídu aj v budúcnosti. Nevidím potrebu v rozširovaní výberu seminárov. A navyše sa študenti často dostanú do nepríjemnej situácie, keď sa z nedostatku prihlásených študentov daný seminár nemôže otvoriť. V tomto vidím miernu problematiku.“

Matej Matušek, III.S:

„Čo takto niečo ako spravovanie hardvéru? Všetko, čo robíme na informatike, je len práca so softvérom. Lenže bolo by užitočné aj vedieť, ako opraviť na PC niektoré menšie poruchy. No a potom ešte okrem ZŠP mať nejaké špecializované predmety pre naše športy, napríklad hokejový manažment. Myslím si totiž, že väčšina športovcov sa bude chcieť venovať svojomu odvetviu aj po skončení aktívnej kariéry.“

Miroslava Fornerová, III.A:

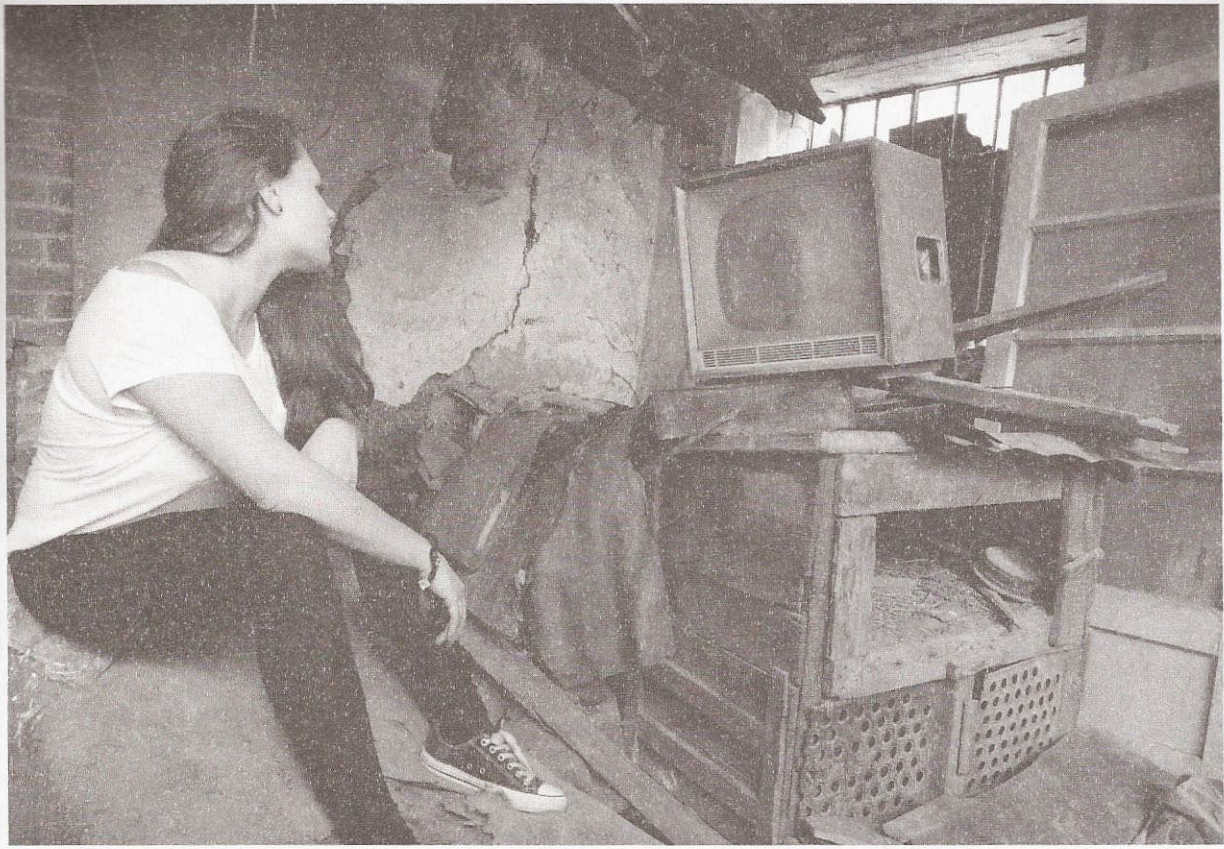
„Podľa môjho názoru je ponuka seminárov celkom bohatá. Každý žiak si môže zvoliť tie predmety za semináre, ktorým sa chce v budúcnosti venovať a sú potrebné k jeho ďalšiemu štúdiu. Nemenila by som ich, pretože si myslím, že si určite každý príde na svoje, či už chce niekto študovať medicínu, právo alebo ekonómiu, správnym výberom a vhodnou kombináciou seminárov sa veľmi dobre pripraví na budúce štúdium.“

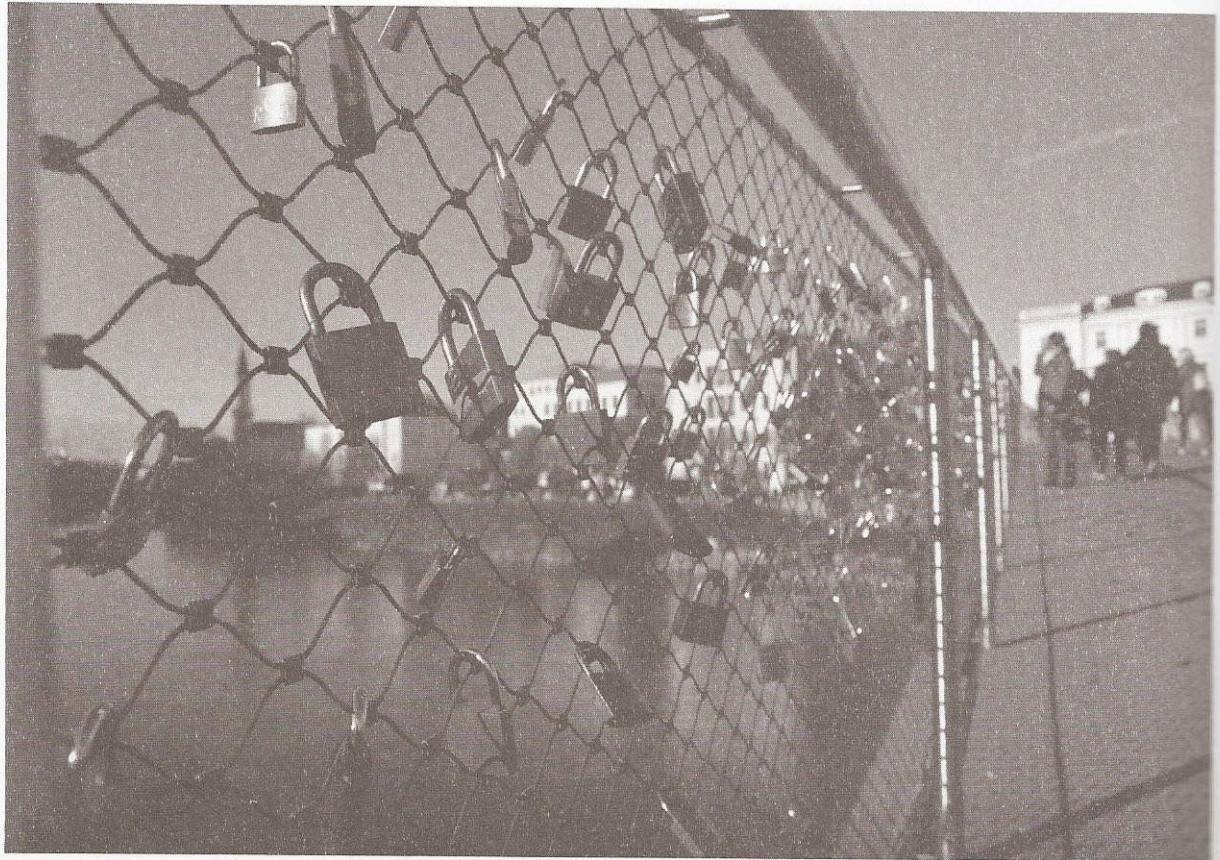
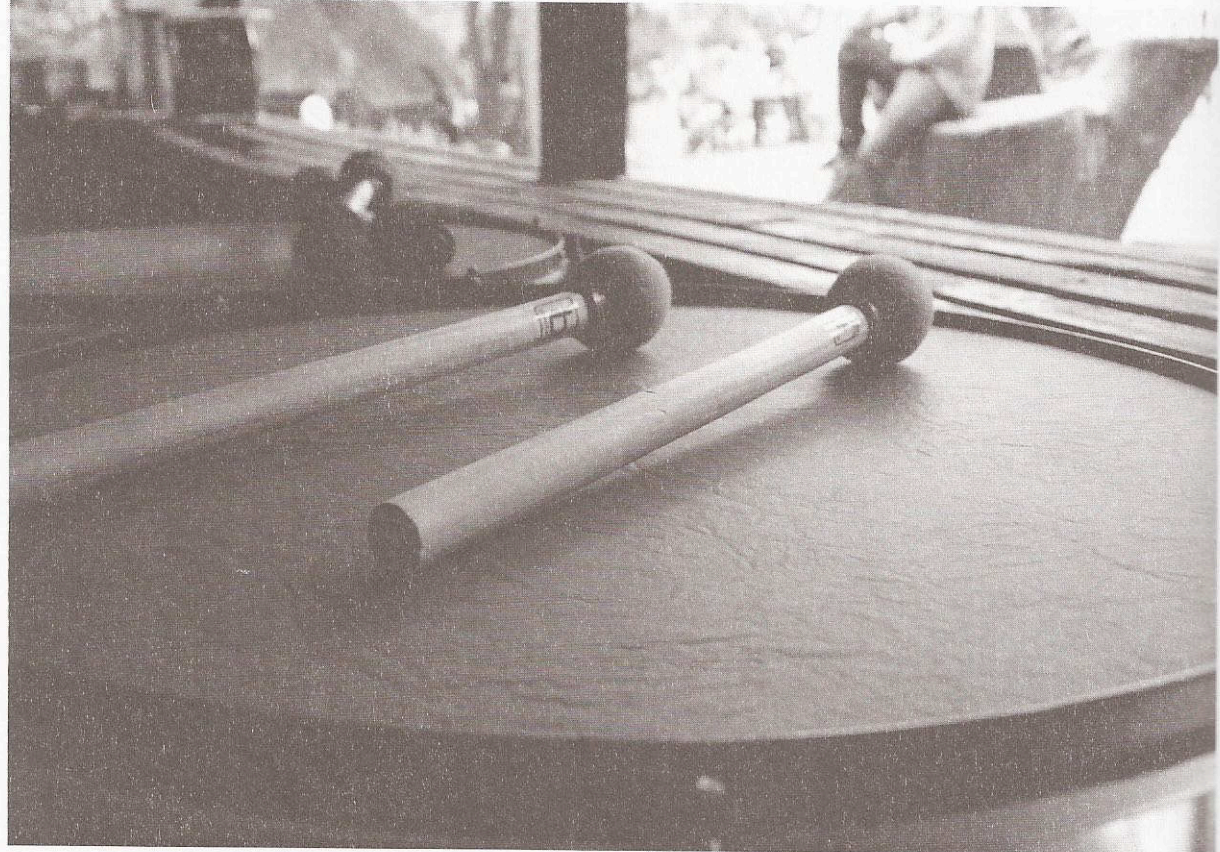
Miška

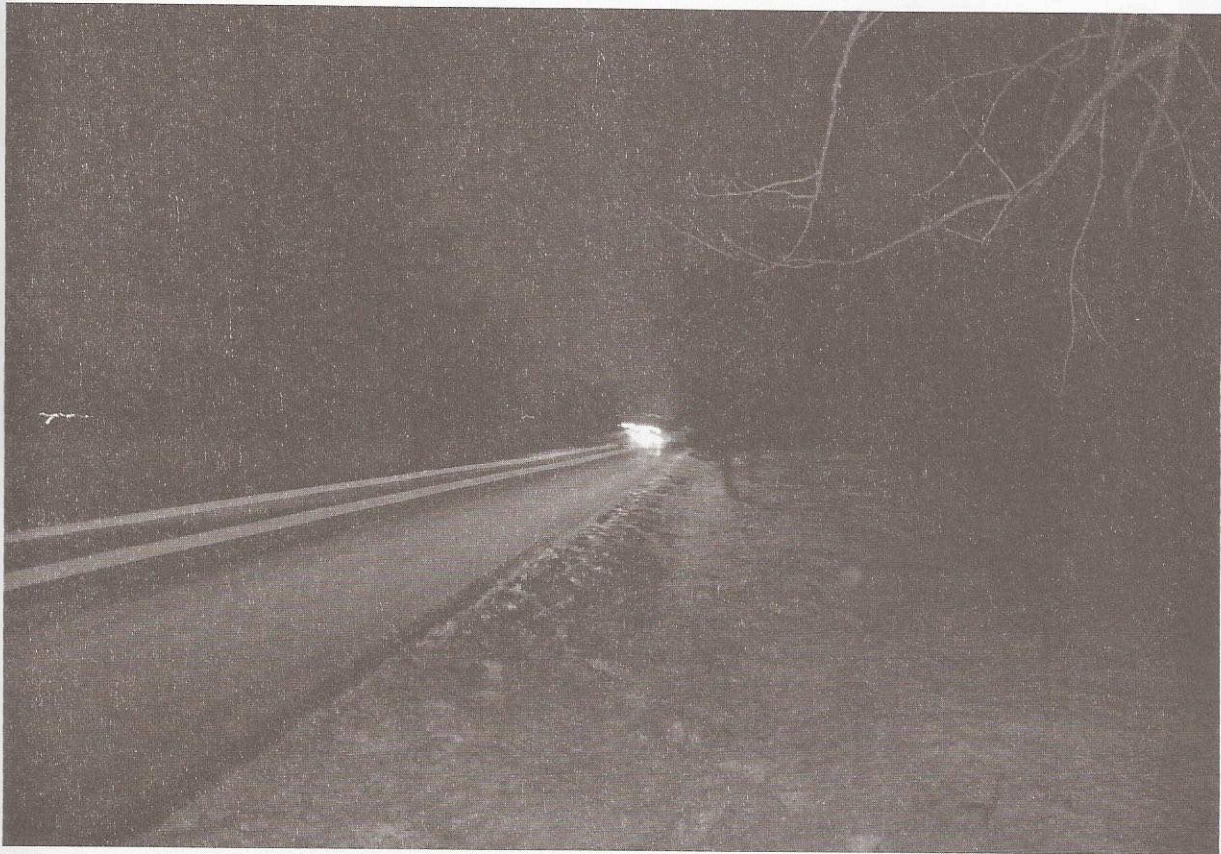
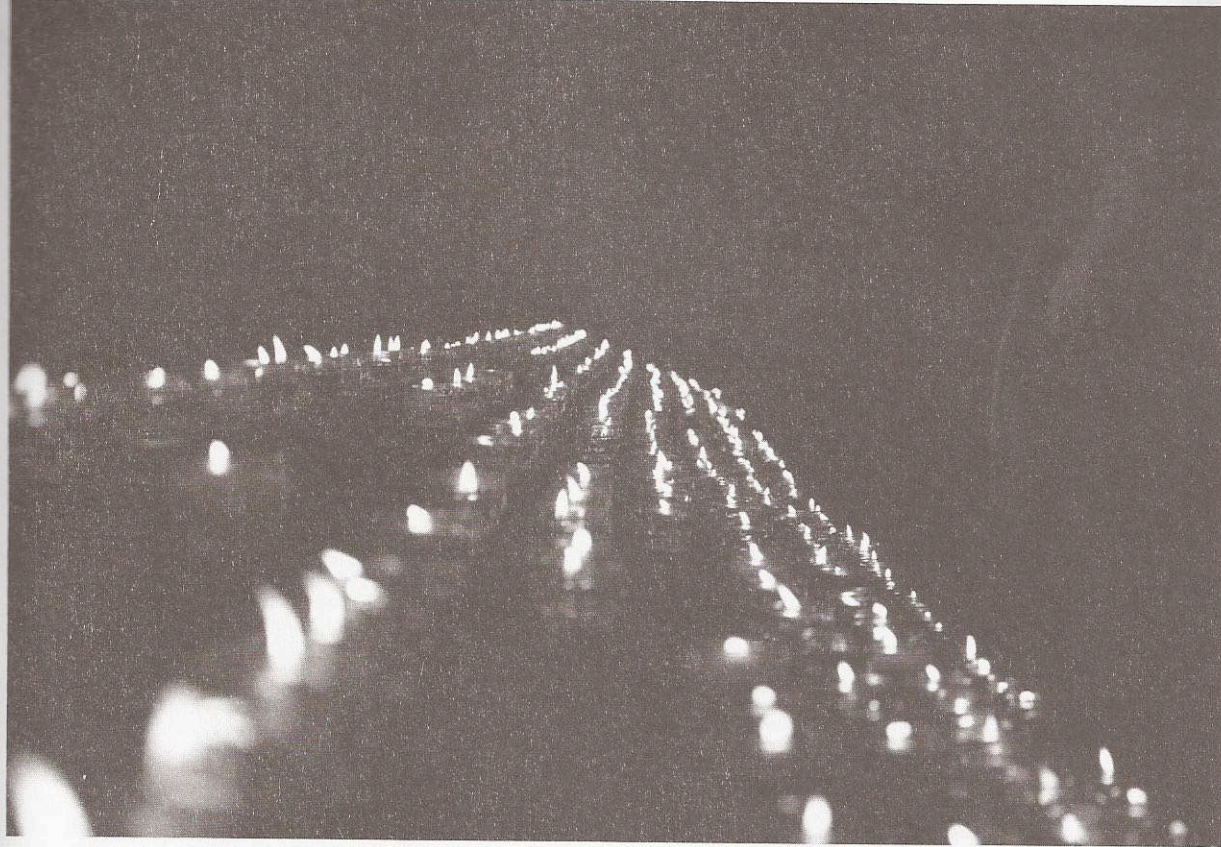

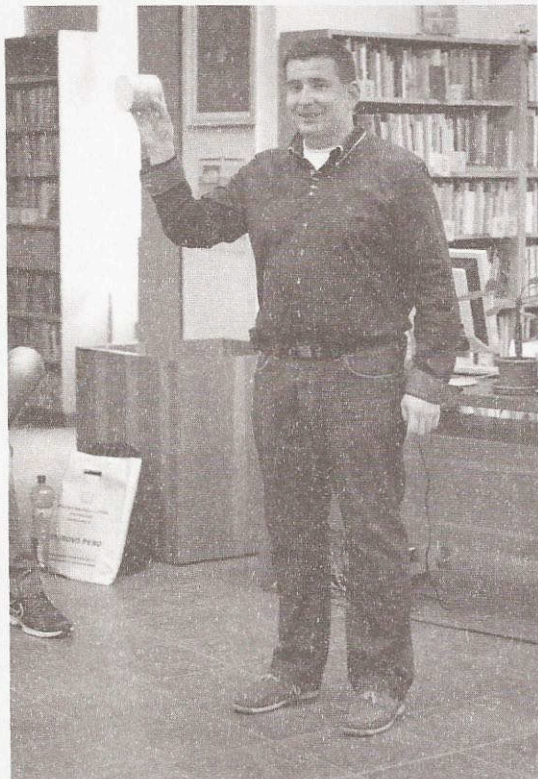
Marcelova fotopríloha

So štúrom na káve

Keď si na to teraz spomínam, tak sa celkom smejem... Cestovať s p.p. Bučányovou, našou šéfgrafičkou Stankou a ďalšou osobou, ktorá chodí za školu, len aby sa mohla stretnúť s frajerom, je silná káva aj pre psychicky najvyrovnanejšieho človeka pod slnkom.

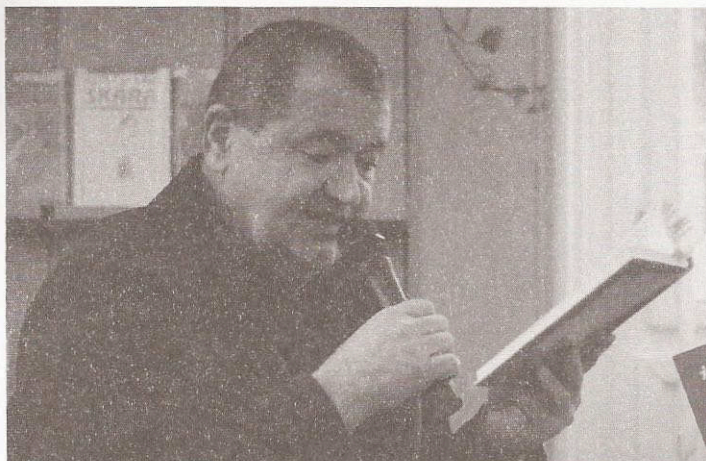
Už uplynul nejaký čas od našej návštevy vo Zvolene, kde sme opäť absolvovali súťaž Štúrovo pero. Mnohé školy o tom píšu sto strán, pretože je to pre nich udalosť roka, ale my sme na ŠGJH a jedna takáto súťaž je len zrnkom piesku v celej tatrovke. Teraz sme do toho vložili aj trochu poetizmu, aby bolo jasné, o akú súťaž sa jedná (žiadny hod oštepom...). No chceme tým len povedať, že máme toľko úspešných žiakov a hlavne športovcov, že ospevovať tretie miesto na Štúrovom pere nemusím. Dobré ste si prečítali, že tretím. Naš talent opäť nebol dostatočne ocenený, čo nás trochu sklamalo a naše ambície už klesli takmer na nulu.

Hodnotenie sme dostali od troch významných pánov: od Patrika Hermana, Pavla Vítka a Lukáša Dika. Naozaj to pre nás veľa znamenalo, že sa vy-

jadрили k plusom i mínusom nášho časopisu, no vo chvíli, keď sa dostali k mínusom, sme oduli naše tzv. trnavské huby a všetko išlo jedným uchom dnu a druhým... Tým sme nechceli vyjadriť našu neúctu, ale skôr rozhorčenie nad – už ani sama neviem nad čím. Musím však so sklonenou hlavou uznať, že spomínaní páni vedia, o čom hovoria a majú prehľad. Nie taký všeobecný prehľad, oni majú všeobecný prehľad ukotvený len niekde v medzimizgu. Ich prehľadom sú vlastným myslením utvorené encyklopédie, získané skúsenosti a nadpriemerná sčítanosť. A teraz si to zrátajte, že kam sa my šplháme. Nakoniec je dobré aj to tretie miesto, ktoré je už iba cenou útechy, keďže na každom mieste sa ocitne naraz aj päť časopisov, len aby bol každý spokojný. Tento ich nápad sa mi celkom páči, vďaka nemu sme čiastočne spokojní i my. Dúfam, že najbližšie Štúrovo pero nám prinesie väčší úspech a budeme opäť raz stáť na stupni víťazov, ale tento raz na tom najvyššom.

Suz, foto: Stanka

Tie chlipy v ušiach mi odopreli estetický zážitok

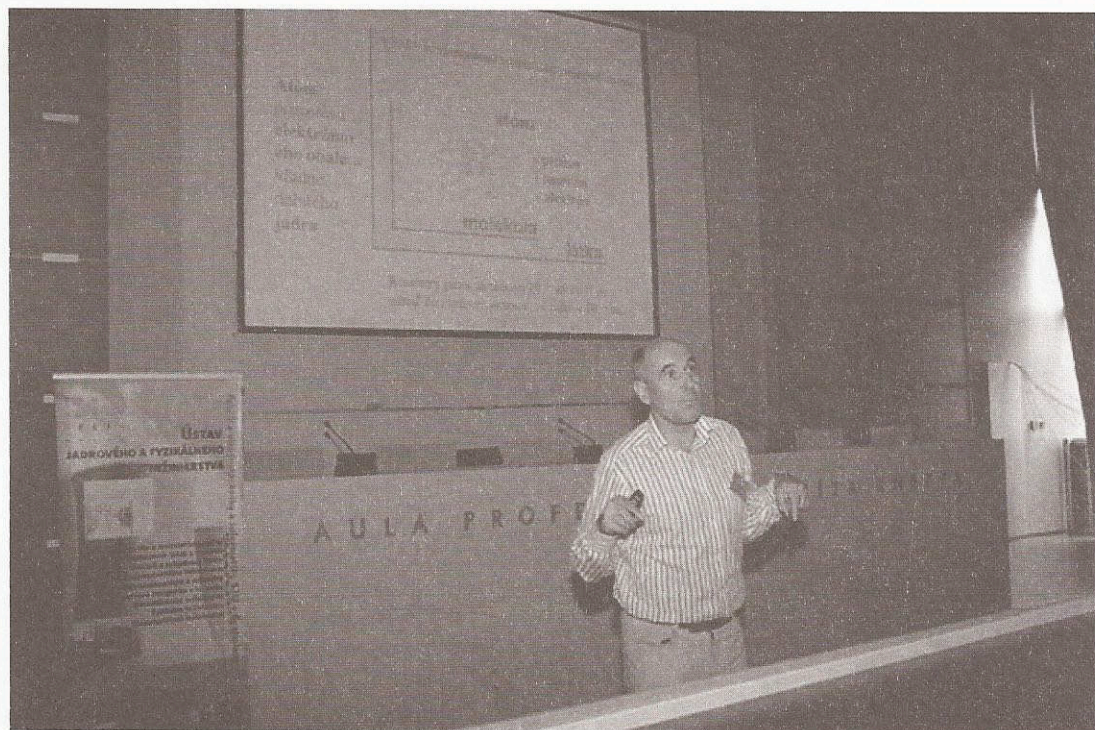
Ako takmer posledná štipka kreativity našej školy, sme dostali unikátnu možnosť sa v našich nápadoch posunúť o krok ďalej, a zobrať si mnoho užitočných rád od skúseného slovenského spisovateľa Petra Holku.

Tento spisovateľ, dramatik a publicista narodený v slovenskom mestečku Považská Bystrica Vás mohol upútať dielami *Môj život s Demi Moore*, *Normálny cvok*, *Pokušenie* a mnohými ďalšími. V rámci besedy, ktorú zorganizovala knižnica Juraja Fándlyho a naša škola nám umožnila sa na nej zúčastniť, sme mohli ochutnať malé sústo niektorých diel a to v interpretácii samotného autora. Nedá sa skonštatovať či sedenie v prvých radách bolo v tomto prípade dobrou voľbou, na koľko pred nami sedela samotná múza pána Pe-

tra Holku, jeho nonšalantná, príjemne vyzerajúca manželka, ako sme zistili na nešťastie až po prvej kritike vypustenej z našich úst. Áno, priznávam, humor pána Holku ani zďaleka nezapadal do môjho literárneho apetítu, napokon každému podľa chuti. Avšak môžem čestne prehlásiť, že napriek mojej „negativite“ by ste určite nemali pána Holku odsúdiť do literárnej záhuby. Ak ste fanúšikom jednoduchého, ordinárneho dôvtipu inšpirovaného udalosťami každodenného života ste práve vy tou osobou, ktorej je adresovaná tvorba autora Petra Holku. Nie nadarmo sa hovorí, v jednoduchosti je krása. Avšak ak ste zástancom hesla viac je viac a cítite sa na vyšší stupeň humoru variovaného v slovných skladačkách a sarkazmoch netreba zabúdať na autora, ktorý nás navštívil pred rokom, a to pána Michala Hvoreckého. Čo sa týka charakteru pána Holku, smiem azda hovoriť len v pozitívach, je to milý, vtipný pán, ktorí má rád ľudí a najmä mladé pekné dievčatá, ako môžete vidieť na fotografii.

Viky
Foto: Stanka

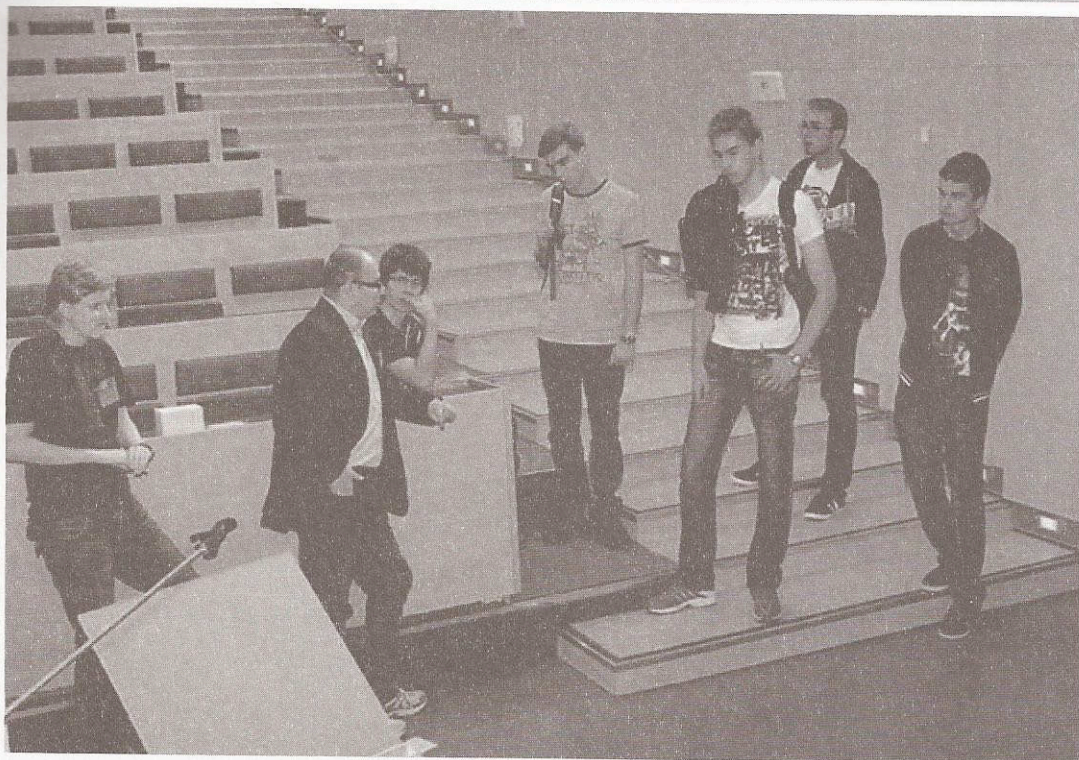

Fyzika na kolesách

Koncom mája sa dvaja naši študenti zúčastnili akcie Fyzika na kolesách, ktorá bola organizovaná Slovenskou technickou univerzitou, konkrétne Fakultou elektroniky a informatiky (FEI). Čo sa názvu týka, je to metonymia, teda pokiaľ sa nemýlim. Názov je celkom výstižný, keďže sme prešli 2000 km za 6 dní. Projekt bol určený študentom, ktorých baví fyzika, predovšetkým tá jadrová, no myslím si, že aj tí, ktorých zaujíma iná oblasť fyziky, si prišli na svoje. Boli vybraní študenti z rôznych škôl z celého Slovenska, taktiež sa akcie zúčastnili aj prváci FEI.

Fyzika na kolesách sa začala 23.5.2013. Ubytovali sme sa v jednom bratislavskom hoteli a presunuli sa podľa pokynov do budovy fakulty, kde nás už čakali profesori a doktorandi, ktorí mali akciu na starosti. Oficiálne odštartovala akcia prednáškou Prof. Ing. Vladimíra Slugeňa, DrSc., ktorý účastníkom priblížil študijný odbor jadrovej fyziky, energetiky a fyzikálneho inžinierstva. Priblížili nám prácu Ústavu jadrového a fyzikálneho inžinierstva aj jeho študijné programy. Neskôr nasledovala prehliadka fyzikálnych laboratórií ústavu, mohli sme nahliadnuť do útrob samotnej fakulty. Boli sme rozdelení na pár menších skupín, mohli sme vidieť mikroskop, ktorý dokáže pozorovať objekt v rozlíšení 10 atómov. Ďalej sme mohli vidieť vplyv magnetického poľa na elektrón, t.j. zakriviť dráhu

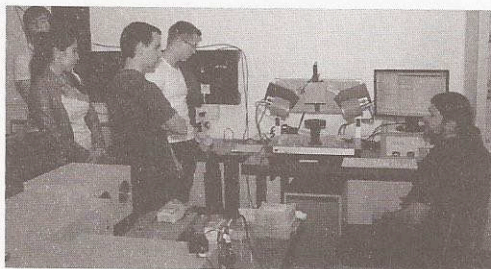
elektrónu tak, že ho bolo vidieť ako tmavomodrý kruh. Mohli sme vidieť laboratórium, kde sa pracuje s rádioaktívnymi prvkami. Pred vstupom do tohto laboratória sme si museli obliecť plášte a každý vyfasoval jeden dozimeter, no ubezpečili nás, že žiadnej radiácii vystavení nebudeme :D. Mohli sme vidieť rôzne prístroje na meranie alfa, beta, aj gama žiarenia. Špeciálnu komoru, ktorá izoluje okolitú radiáciu a aj malý jadrový reaktor, ktorý bol kedysi ambicióznym projektom vtedajších študentov, dnešných profesorov. Opisovali nám príbeh o tom, ako mohol mať Ústav jadrovej fyziky vlastný aktívny jadrový reaktor. Tento, bohužiaľ, nevyšiel a dnes stojí v suteréne. Nakoniec sme si pozreli serverovňu fakulty, kde prebiehajú rôzne výpočty pre potreby školy.

Deň bol zakončený akýmsi privítacím večierkom s krycím názvom social evening, ktorého úlohou bolo spoznanie sa účastníkov akcie. Bolo to naozaj veľmi príjemné a výborne vymyslené, hlavným bodom večera bolo pečené prasiatko, ktoré každému veľmi chutilo. Na večierku nám predstavili fyzika roka, s ktorým sme sa mohli neskôr porozprávať. K dispozícii boli spoločenské hry a príjemná atmosféra, a naozaj sme sa všetci ten večer zoznámili, teda večierok splnil svoj účel.

Druhý deň sme sa zúčastnili série prednášok STU WARS: Physical trilogy, ktoré mali naozaj formu filmov STAR WARS. V aule Ľudovíta Kneppa odzneli v ten deň 3 prednášky a to: prof. RNDr. Júliusa Krempaského - Načo je nám fyzika? Kde nám pán profesor priblížil základné problémy súčasnej fyziky a ukázal nám, že nie zďaleka je už všetko objavené, ďalej nám ukázal prepojenie fyziky s inými oblasťami vedy, taktiež filozofie a náboženstva. Mne osobne sa táto prednáška páčila najviac, naozaj som si to užil. Druhá prednáška DrSc., prof. Ing. Petra Balla - Čo drží vesmír pokope? bola zameraná najmä na históriu a vývoj fyziky, boli spomenuté významné osobnosti, ktoré prispeli k vývoju fyziky. Tretia prednáška prof. Ing. Máriusa Pavloviča, PhD - Ako fyzika zdraviu neškodí? sa zameriavala na využitie poznatkov jadrovej

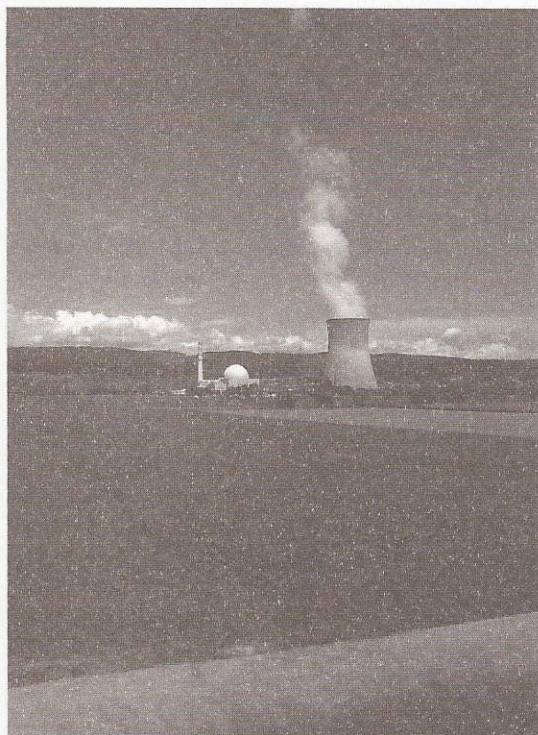
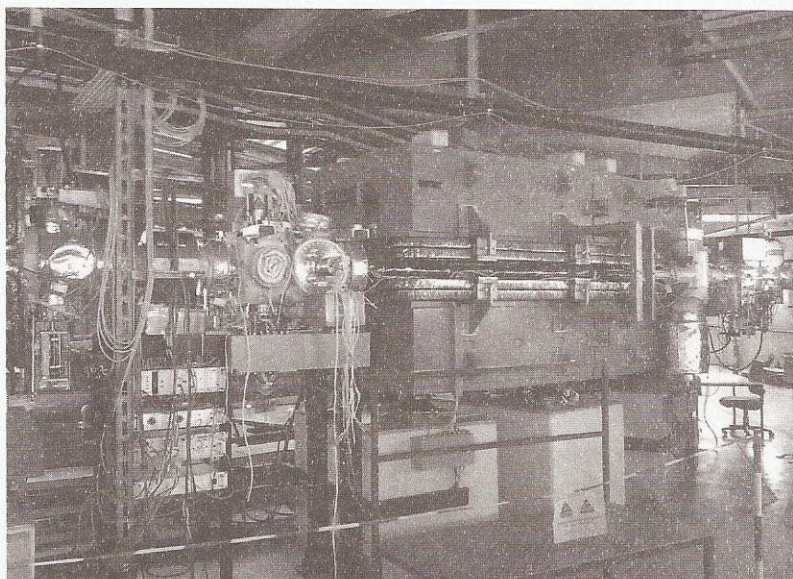
fyziky pri liečbe nádorových ochorení, na súčasné trendy, ale aj históriu a monetárne ambiciózne a inovatívne metódy liečby rakoviny pomocou nových poznatkov z oblasti fyziky. Popoludní sa uskutočnila zaujímavá súťaž. Účastníci boli rozdelení do trojčlenných družstiev a každý dostal papierik s príkladom, čo slúžilo ako indícia k nejakej miestnosti na fakulte, kde na nás čakalo nové zadanie a to buď skryté, alebo tam bol nejaký zadávateľ úlohy v podobe doktoranda. Takýmto spôsobom sme postupovali súťažou a nakoniec sme dostali asi 10 papierikov. Správnym poukladaním papierikov sme dostali obrázok prístroja, ktorý bolo treba nájsť. Táto súťaž bola zábavná a vďaka nej sme mohli dôkladne spoznať celú fakultu, a teda nie je to malá budova. Bohužiaľ, náš team dostal indíciu, v ktorej bolo chybné zadanie, preto sme boli v značnej nevýhode a nepodarilo sa nám zvíťaziť.

Neskoro večer sme vyrazili na cestu do Mníchova. Naším cieľom bolo Technické múzeum. V obrovskom múzeu nájdete tisícky exponátov z rôznych oblastí techniky a rôznej ľudskej činnosti, prezrieť si toho múzeum dôkladne za jeden deň je asi nemožné. Lietadlá, lode, autá, raketoplány, satelity, nanotechnológie, roboti, železnice, jadrová fyzika, sklenársky priemysel, stavebníctvo, elektronika, informačné technológie a mnoho, mnoho ďalších oblastí. Po prehliadke múzea sme trochu blúdili po Mníchove, čo nám po celonočnej jazde autobusom a dlhej prehliadke múzea vôbec neprichádzalo do úvahy. Nakoniec sme však našli hotel a ubytovali sa. Počas nášho pobytu sa odohrával finálový zápas Bayern – Dortmund. Aj keď Bayern hral na súperovej ploche, v Mníchove bolo cítiť atmosféru počas celého večera. Ďalší deň sme sa vybrali do Frankfurtu.

Tento deň bol voľnejší, ubytovali sme sa v hoteli pri železničnej stanici v centre mesta. Každý sa mohol rozhodnúť ako strávi svoj deň, prechádzkou po meste, nákupmi alebo čímkolievk, čo mesto ako Frankfurt ponúka.

Nasledujúci deň bola naplánovaná prehliadka laboratória pre výskum ťažkých iónov GSI Darmstadt. Tu nás privítal Slovák Ing. Peter Katrik, ktorý v GSI pracuje na svojej dizertačnej práci. Ten nám predniesol prezentáciu o práci tunajšieho zariadenia a taktiež jeho práci. Porozprával, ako sa tam pracuje a aké sú tam podmienky, tiež nás oboznámil o tom, že zariadenie sa bude rozrastať.

To znamená, že budú potrební mladí a šikovní výskumníci. Tým apeloval na nás ako potenciálnych študentov tohto študijného odboru. Celkovo pracuje v GSI 5 Slovákov vyše 1000 výskumníkov a 1000 externých pracovníkov. GSI Darmstadt je spoločný projekt viacerých krajín, na ktorom má spoluúčasť aj Slovensko. Priamo v laboratóriu GSI bolo objavených niekoľko nestabilných prvkov (Bohrium, Hassium, Meitnerium, Darmstadtium, Roentgenium, Copernicium). Medzi rokmi 1997 – 2008 bolo liečených v laboratóriu GSI pomocou „Ion-Beam Radiotherapy“ 440 pacientov s tumorom v oblasti hlavy a krku. U 80% pacientov bol tumor úspešne zničený. Od roku 2009 sa liečba presunula do medicínskeho zariadenia v Heidelbergu. Boli sme rozdelení na 2 skupiny a pod vedením tunajších výskumníkov sme postupne prechádzali celým komplexom.

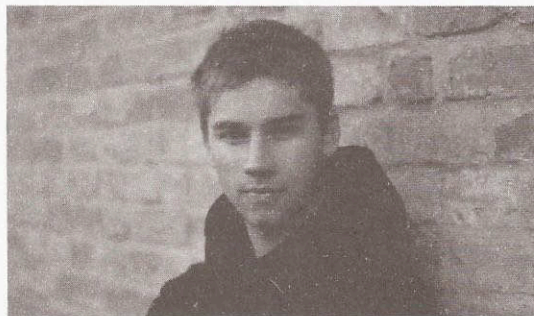
Mohli sme na vlastné oči vidieť, ako vyzerá urýchľovač častíc, aké neskutočné množstvo techniky je tu sústredené. Riadiaca miestnosť takéhoto zariadenia je prešpikovaná ovládacími pultmi. Videli sme zdroj iónov, lineárny urýchľovač, kruhový urýchľovač s dĺžkou 216 m, detektor častíc, kde sa vyhodnocujú zrážky častíc urýchlených na 90% rýchlosti svetla. Prehliadka takéhoto zariadenia bola vskutku veľmi zaujímavá.

Ďalší deň sme vycestovali do Švajčiarska, aby sme si mohli prezrieť jadrovú elektrárňu Beznau. Je to najstaršia aktívna jadrová elektrárňa na svete, v prevádzke od roku 1969. No podľa prehliadky by ste jej vek odhadovali na maximálne 15 rokov. Je postavená na rieke Aare, ktorá zároveň poskytuje chladenie pre reaktor. Jadrová elektrárňa obsahuje dva tlakovodné reaktory, každý o výkone 365MW. Reaktory využívajú ako palivo obohatený urán. Počas prehliadky sme mohli nahliadnuť do vnútra elektrárne. Prezreli sme si strojovňu s generátormi, cez presklené dvere sme mohli nazrieť do velína, t.j. riadiacej miestnosti. Ďalej sme si prezreli sklad, kde sa manipuluje s nízko-rádioaktívnymi odpadmi. Tunajší pracovníci nám nakoniec ponúkli možnosť pracovať v tejto elektrárni a predstavili

nám ako vyzerá kariéra pracovníka elektrárne. To bol posledný cieľ Fyziky na kolesách, vybrali sme sa späť na Slovensko, plní dojmov a zážitkov.

Osobne som veľmi rád, že som sa mohol zúčastniť tejto akcie, videl som a zažil veľa zaujímavých a vzrušujúcich vecí nielen z oblasti fyziky. Spoznal som veľa nových ľudí a mohol sa pozrieť na miesta, kde sa človek bežne nedostane. Bolo to naozaj veľmi príjemné a fakt, že všetko bolo financované z peňazí sponzorov, nie je taktiež zanedbateľný. Ak by ste sa ma opýtali, či chcem ísť na Fyziku na kolesách znova, vôbec by som neváhal.

Text a foto: Matúš Zápražný

My american experience

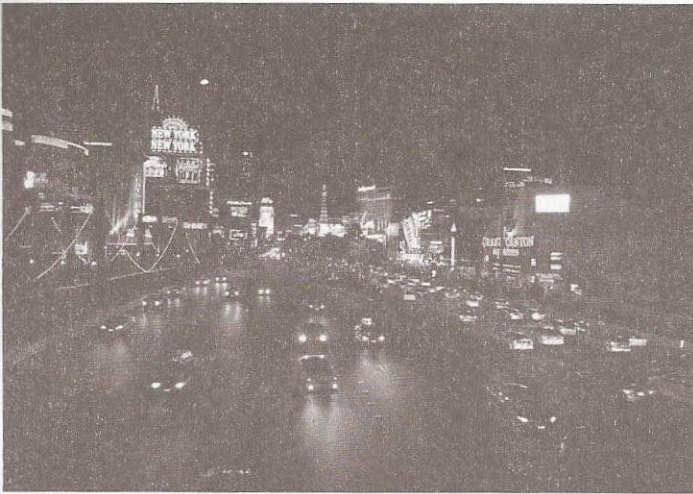
Many students decided to go to the United States for a year. Some wanted to go to learn a new language and some just wanted to enjoy some time without their parents. My reason, why I went is a combination of both and I would like to share my experience with the rest of the school.

Before I went to the U.S, I was one of the lucky ones to be able to choose the location where I would go. I chose Utah because I heard about the great mountains and snow. The people claim that it's "The best snow on earth" since you can ski in powder even if it's warm. Another reason why, Utah was my choice, was the new culture and religion. I wanted to experience as many differences as possible so this was the ideal location. The state was extremely dry and warm due to the fact that it's the middle of the desert and the only available water is in the Great Salt Lake that is the residual of the old ocean.

People managed to settle there only due to luck they had the first year in crops. These lucky settlers called Mormons (members of a religion) managed to overcome insect infestation and droughts with their strong devotion to god and some help from seagulls. These strongly devoted people to god live there up to now. It's a type of religion where they believe in the Christian god, but there are a couple of differences. Mormons have different social statuses depending on the family history and the attendance of church. Their holy book is called "The Book of Mormon" and it forbids its followers to drink coffee or other beverages that Eu-

ropeans consider as an essential part of their life. Another thing is that, they are committed to help other people and protect their property. This had a great effect on safety up to such an extent, that no one had to lock their cars or houses during the day.

As all exchange students I was assigned to a host family. Unlike other foreign students' families mine was a bit unusual, the family was Bulgarian. It seemed to be a bit crazy to me at the beginning since they were still speaking Bulgarian and I couldn't understand a word they said. The family gave me an opportunity to learn two languages at once by speaking English and Bulgarian. This "feature" of the family had one disadvantage though - the grandparents couldn't speak any other language, so we have had a couple of funny moments and misunderstandings. Our discussions were more about using improvised sign language, but in retrospect this experience taught me how to be very patient and understanding. The family also had three children Nick, Stefan and Elena, but Elena was already in college, so we didn't see each other too much. All of the host siblings were the closest people to me the entire stay. They supported me in any activity and helped me

with any problem I've had. Together as a family we were on many road-trips, so I have seen a large portion of the western part of the United States. We were in San Francisco, Las Vegas, Arizona and many other places. I would describe America as a country of freedom and craziness that mainly was seen in Las Vegas. The entire city is concentrated to one street that is a circus designed to entertain masses. You can find New York, London, Paris, etc. in just one city.

Another important part of the experience was

the school. The school system was also something completely different compared to ours. We chose only the classes we liked or needed to complete high school. The way the classes were organized seemed at least to me a bit better than here. The first difference was that you got a grade for everything you did in class, so you got one for homework, attendance, projects, tests etc. This gave the teacher more objective picture of the student and it was easier to grade at the end of the quarter. Our school was unusually hard

since we had the IB program and college level classes, but this gave the students a better entry point to college.

I think I can summarize after this experience that, it was a fun year and I recommend everyone to go and enjoy this part of the world.

Text a foto: Mike Polak

Osvienčim

Dňa 10. októbra 2013 sa študenti z tried IV.A, IV.S, VIII.SG a III.B zúčastnili exkurzie do Osvienčimu. Toto nenápadné mestečko v južnom Poľsku sa stalo známe najmä vďaka dvom koncentračným táborom, ktoré sme si boli prehladiť.

Navštívili sme koncentračný Auschwitz I a niekoľko kilometrov vzdialený Auschwitz - Birkenau. Pri prvom nás vítala smutne známa brána s nápisom „Arbeit macht frei“. Vo vitrínach a za sklenenými tabuľkami jednotlivých barakov sme mohli vidieť autentické pozostatky po väzňoch, ako napríklad kúsky vlasov, zachované topánky, kufre s menami pôvodných majiteľov, zvyšky detského oblečenia, hrnce, žiletky, okuliare a mnohé iné veci, ako aj fotografie ľudí, ktorí tu zahynuli. V podzemných priestoroch sme videli kremáčne pece, v ktorých sa mŕtve telá spaľovali. Druhý tábor pôsobil ešte autentickejšie a bol oveľa rozľahlejší, čo sme cítili aj na vlastných nohách, pretože už len prejsť z jedného konca na druhý bola poriadna prechádzka. Stovky rozpadnutých komínov pecí, prehnité drevené posteľe, rozpadnuté betónové latríny či plesňou napadnuté steny nám pripomínali, čo za utrpenie tu ľudia museli prežívať. Po „táboroch smrti“ nás sprevádzali sprievodkyne, ktoré vyni-

kajúco ovládali slovenčinu a svoj výklad doplnili aj príbehmi ľudí, ktorí toto peklo prežili, čím ešte plastickejšie vykreslili danú dobu a jej hrôzy. Touto exkurziou sa potvrdila známa ľudová múdrosť, že je lepšie raz vidieť, ako stokrát počuť, pretože iné je výklad v škole a iné je prezrieť si toto miesto, kde sa písali najtemnejšie dejiny súčasnosti naživo.

A na záver zopár smutných čísel: Do tábora Auschwitz-Birkenau bolo deportovaných približne 1,3 milióna ľudí, z ktorých asi 1,1 milióna tu bolo zavraždených. Avšak všetci nezomierali iba v plynových komorách. 200tisíc životov doplatilo aj na následky chorôb, podvýživy, týrania alebo lekárskeho pokusov. Medzi obeťami bolo okrem Židov aj množstvo Rusov, Poliakov, Rómov a iných národností a „nepriateľov“ národného socializmu. Do tohto tábora bolo deportovaných aj vyše 65 tisíc obyvateľov Slovenska, z ktorých sa vrátilo iba niečo cez 300. Dúfajme, že tieto hrozivé čísla sa napriek svojej tragickosti stanú aspoň mementom pre budúce generácie.

Maroš Forner
Foto: Filip Fančovič

Význam ZRPŠ

“Pokojne môžu pracovať na výrobe špeciálnej jadrovej bomby, a my nemáme šancu dozvedieť sa to.”

Všetci poznáme ten moment, kedy naša triedna profesorka raz za čas rozdáva návratky. Všetci si ich automaticky podpíšeme, pretože hieroglyfy našich rodičov nie vždy korešpondujú s latinkou. Ale kto z vás sa niekedy zamyslel nad tým, načo vôbec dostávame tieto ústrižky papiera? Má nejaký zmysel verbovať našich z práce vysilených rodičov do školy, ako za trest? Tí, ktorí sa na to cítia, aj prídu. Ich prítomnosť v škole sa veľmi neodlišuje od tej našej. Posadajú si do lavíc tak ako my, pozdravia sa, v krátkosti prehodia pár slov so spoluúčastníkmi ako my, a keď sa vo dverách objaví profesorka, tak stíchnu (v tom jedinom sa od nás odlišujú). Formálne sa pozdravia, nejakú tú hodinku v laviciach pobudnú a po splnení povinnosti zase pekne odkráčajú domov.

A čo také sa rieši na týchto „tajných“, rodičovských združeníach? Nevie, akými informáciami ste zásobení vy, ale ja som sa za celé tie roky svojej školskej dochádzky nikdy nič zaujímavé nedozvedela. Buď mi boli tieto informácie odopreté z dôvodu ich nezaujímavosti a nulového obsahu, alebo som počúvala sťažnosti. Sťažnosti na to, akí sme drzí, sťažnosti na naše učebné výsledky, sťažnosti na to, že neustále vyrušujeme.

Z týchto faktov mi vyplývajú dve teórie:

1. Na rodičovských združeníach sa nerieši vôbec nič, okrem škodoradostného ohovárania a hnusného vyžívania sa v našej momentálnej neprítomnosti, ktorú rodičia aj profesori využívajú na nemilosrdné, nepravdivé a nepodložené obvinenia.
2. Na rodičovských združeníach sa pracuje na supertajnom pláne proti nám, úbohým študentom, a vety typu: „Na rodičovskom nebolo nič zaujímavé;“ sú len amatérska zásterka.

strach. Na rodičovské združenia chodiť nemôžeme, z profesorov nevytlčíme vôbec nič a z rodičov len to, čo nám sami chcú povedať, takže z toho vyplýva, že sme zúfalo málo informovaní. Pokojne môžu pracovať na výrobe špeciálnej jadrovej bomby, a my nemáme šancu dozvedieť sa to.

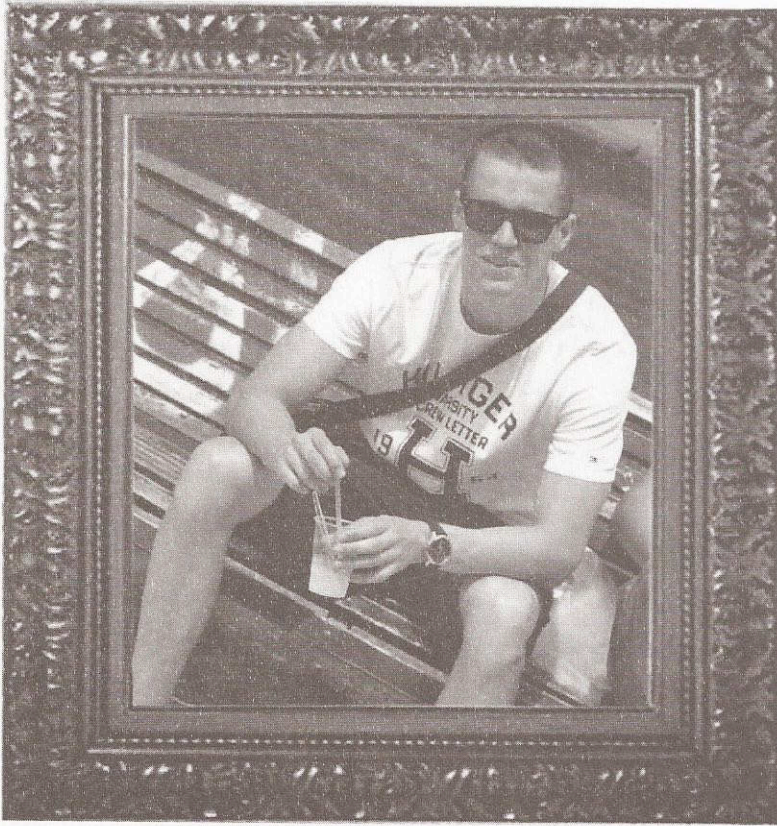
Dúfajme, že táto teória je len konšpiračná. Pravdu povediac, na výrobu nejakej tej zbrane by zrejme potrebovali iné priestory ako triedy, a tí z rodičov, ktorí nemajú vyštudovaný technický smer, by veľmi nepomohli a boli by len na príťaž. Tým sa pravdepodobnosť existencie tajného projektu výrazne znižuje.

Na 99,9% teda rodičia chodievajú do školy úplne zbytočne. Premrhajú tam čas, ktorý mohli venovať niečomu zmyslupnejšiemu, napríklad domácim prácam. Tým by ušetrili svoje milované deti, ktoré by tak mali viac času na štúdium.

Aký záver plynie z tejto zmyslupnej vedeckej štúdie? Jedine ten, že význam rodičovských združení nám naďalej zostáva, a zrejme navždy zostane skrytý.

Predovšetkým alarmujúca druhá teória vzbudzuje

Miška, foto: TANB

Pád veľkého muža

Neviem, koľkí z vás už počuli o zosadení *Juraja Klátika* z trónu nášho školského parlamentu, ale určite by ste o tom mali vedieť. Po odchode despotickeho vládcu Hanáčka nastúpilo celkom nové vedenie. Pán profesor Koprna spolu s Klátikom tvorili novú silnú dvojku na čele nás všetkých. V prvých chvíľach Jurajovho panovania nebolo nič jednoduché. Veľa neprajníkov mu závidelo jeho vysoký post a považovali ho za nedostatočne vzdelaného v tejto oblasti. No, kto by mohol byť už len vzdelaný na strednej škole? Niektorí vyžadovali od neho aspoň prax. No, kto má prax v oblasti politiky na strednej škole? Nikto! Juraj bol správnu voľbou a aj napriek kritike dokázal, že je dobrým vládcom našej školy. Svedčia o tom všetky akcie, ktoré sa konali pod jeho vedením a hlavne imatrikulácie 2012, na ktorých sa spolupodieľal ako hlavný organizátor a moderátor. Stal sa uznávanou autoritou zo sekundy na sekundu. Návštevníci našej školy mu na chodbe ustupovali, pretože vedeli, že tento mocný muž to dotiahne ďalej, než do školskej

politiky. Jeho intelektuálne výsledky o tom napokon svedčia samy. No tak rýchlo ako sa k sláve dostal, tak rýchlo i čiastočne pominula. Juraj na našej škole pôsobí už nejakú dobu a, bohužiaľ, sa nachádza v maturitnom ročníku. Nič netrvá večne a to ani jeho štúdium. Preto sa kompetentní rozhodli uľahčiť mu posledné mesiace a zbavili ho funkcionárskeho kresla. Teda aspoň toho fiktívneho, pretože skutočné kolieskové kreslo mu zostalo v VIII.SG. Juraja K. nahradila mladá, ešte nevinná slečna *Adriana Opletalová*. Žiačka sexty to určite nebude mať jednoduché, no dúfame, že sa dostane na taký istý vrchol slávy ako náš obľúbený sám veľký Klátik a nezľakne sa ani obrovského množstva neprajníkov. Veľa šťastia a úspechov do života prajeme hlavne Jurajovi a veríme, že jeho politická kariéra sa neskončila na ŠGJH, práve naopak, tu ešte len začala.

Suz
Foto: Juraj

Kvíz pre všeobecne vzdelaných

1 Dejepis:

Francúzska kapitulácia v druhej svetovej vojne:

- A 22.1.1941
- B 22.1.1940
- C 22.6.1942
- D 22.6.1940

2 Geografia:

Hlavné mesto Azerbajdžanu:

- A Baku
- B Soči
- C Jerevan
- D Tbilisi

3 Filozofia:

Súčno je podľa Demokrita:

- A hmota
- B duša
- C človek
- D prázdno

4 Informatika:

Čo znamená označenie BIOS?

- A basic input/output software
- B basic input/output system
- C basic integrated operation system
- D basic implements of software

5 Slovenský jazyk:

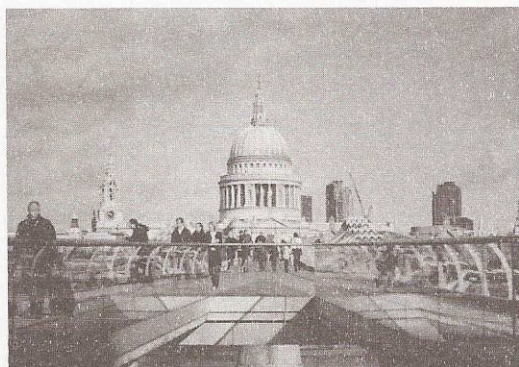
Prorogácia je:

- A skracovanie slov
- B náhrada chýbajúcej časti tela
- C zápis o jednaní
- D odklad

6 Literatúra:

Najvýznamnejším predstaviteľom anglickej humanistickej a renesančnej literatúry bol:

- A George Byron
- B William Shakespeare
- C James Joyce
- D John Milton

7 Anatomia:

Koľko šikmých brušných svalov má v tele človek?

- A 2
- B 4
- C 8
- D 6

8 Fyzika:

Statika je časť:

- A dynamiky, kde je nulová rýchlosť
- B pohybu
- C kinematiky, kde je rýchlosť nulová
- D kinematiky, kde je zrýchlenie nulové

9 Hudobná teória:

Stupnica D-dur patrí medzi:

- A diatonické stupnice
- B chromatické stupnice
- C zvláštne stupnice
- D harmonické stupnice

10 Chémia:

Väzbový uhol v molekule fluoridu berýlnatého je:

- A 120°
- B 180°
- C 109°
- D 360°

11 Matematika:

Číslo $\sqrt{-1}$ je:

- A reálne číslo
- B imaginárne číslo
- C komplexné číslo
- D iracionálne číslo

12 Biológia:

Sporozoa sú:

- A reducenty
- B parazity
- C komenzálne organizmy
- D symbionty

MOTIVATIONS BRIEF

Mein Name ist Džej El und ich bin 19 Jahre alt. Zurzeit bewerbe ich mich um das Studium der Sportwissenschaft an der Universität Wien und zugleich bin ich Mitglied im Fußballverein Ostbahn XI.

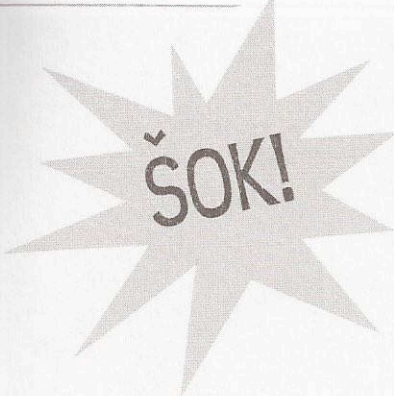
In Wien muss ich alle Lebenskosten selbst bezahlen und da ich aus bescheidenen Verhältnissen stamme und keine finanzielle Unterstützung mehr von meinen geschiedenen Eltern erwarten kann, suche ich einen passenden Teilzeitjob als Aushilfe. Davon erwarte ich die Aneignung umfassender Handfertigkeiten im Bereich der Gastronomie. Gerade Ihre Firma hat mich von all den möglichen Verpflegungsinstitutionen in Wien am stärksten beeindruckt und besonders positiv angesprochen. Sie bietet ihren Kunden die ausgewählten Dienstleistungen an, wobei sich der Zugang Ihrer Angestellten durch außergewöhnliche Professionalität kennzeichnet. Und das war der entscheidendste Punkt für mich, da ich Professionalität besonders hoch schätze und sie in allen Bereichen meines Lebens anstrebe. Vapiano wurde aus allen diesen Gründen zu meinem Lieblingsrestaurant, das mich ständig inspiriert. Da ich in der Zukunft meine Arbeitserfahrungen positiv ausnut-

zen möchte, wurde ich gerade von der von Ihnen angebotenen Stelle angesprochen.

Mit der Deutschen Sprache habe ich bereits ziemlich viele Erfahrungen, ich besitze das Zertifikat des Goethe Instituts – Niveau B2. Zu meinen besonderen Stärken gehören eine ausgeprägte Lernfreudigkeit und eine schnelle Auffassungsgabe. Ich bin sehr aufgeschlossen und gehe auf neue Menschen und Situationen mit großer Offenheit zu. Darüber hinaus verfüge ich über eine hohe Kommunikationsfähigkeit. Außer soliden Deutschkenntnissen beherrsche ich fließend Englisch, Serbisch und neben dem Slowakischen gilt als meine zweite Muttersprache Ungarisch. Lebenslange Erfahrungen des Leistungssportlers haben mir Eigenschaften wie Ausdauer, Fleiß, Bescheidenheit und Demut eingeprägt. Als Fußballer bin ich ein ausgesprochener Teamspieler, auf den man sich verlassen kann.

Deshalb denke ich, der passende Kandidat für den oben genannten Job zu sein.

Juraj L.
foto: Svätopluk Samler

 ŠOK!

Odhalenie minulosti p.p. Bachoríkovej!

rozhodla na chvíľu žiť v ústraní. Anonymne odcestovala s rodinou na Slovensko.

Na našej škole pôsobí už istý čas a svojim študentom sa snaží dať čo najviac. Zdieľa s nami radosť z každého dobre vypočítaného príkladu i naprogramovaného programu. Skúste sa jej niekedy spýtať na jej minulosť a uvidíte, že sa nič nedozviete. Preto vám neostáva nič iné, len plne dôverovať tomuto článku.

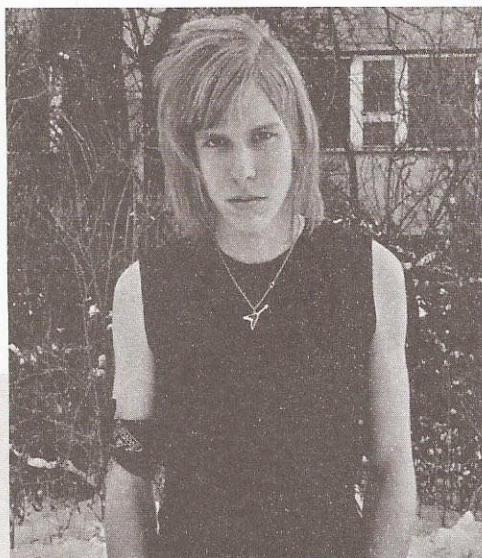
Kto je hacker? Je to počítačový špecialista či programátor s detailnými znalosťami fungovania systému; dokáže s ním výborne pracovať a najmä si ho upraviť podľa svojich potrieb. A mal by to byť výborný matematik.

Ale čo ak je náš hacker vlastne hackerka? Útla, elegantná, skromná, milá blondína, vždy vyzbrojená úsmevom. Za katedrou je trochu prísna, no veľmi presná. Kedy to celé začalo a ako sa ocitla u nás na škole? Odmalička bola jej vášňou matematika. Vraj už ako trojročná pomenovala svojho plyšového macíka Euklides. Spamäti riešila rovnice s dvoma neznámymi, obsahy a obvody všetkých geometrických útvarov a skombinovala aj neskombinovateľné. Pred príchodom na strednú školu dostala svoj prvý počítač a na hodinách informatiky vynikala. Po maturite o nej dlho nebolo počuť. Údajne žila chvíľu v zahraničí, najpravdepodobnejšie v Holandsku, kde v hackerskej komunite spolupracovala na množstve väčších i menších projektov. Napísala knihu Manifest hackerky, ktorá bola preložená do 58 jazykov. Najúspešnejším z jej sólo projektov bolo odpísanie veľmi malej čiastky peňazí približne 6 miliónom zákazníkov nemenovanej banky. Celkovú sumu potom rozposlala medzi charitatívne organizácie. Mnohí ju prirovnávali k modernému Robinovi Hoodovi a po tomto šľachetnom čine jej popularita začala rapídne rásť, a tak sa

B. Čavojská

Ako Šmajda zakotvil na ŠGJH

Istotne viete, že po chodbách našej školy sa pohybuje veľa mladých talentov. Okrem tých športových i mnoho expertov zo sféry umeleckej, „vedomostnej“, a potom sú tu sféry, o ktorých (dnes) radšej reč nebude. Medzi týmito všetkými ľuďmi pobehuje i jeden, na prvý pohľad veľmi ľahko zaraditeľný. Nazývajú ho rôzne, napríklad „šmajda“. Viete o tom, že ďaleko od pravdy nemajú? Teda, aspoň z toho hľadiska, že sa obaja venujú hudbe. Ten náš, presnejšie Robo Bruckmayer, je spolu s Ľubošom „Burákom“ Radošovským, Róbertom „Blackom“ Černým, Filipom „Fikom“ Šimorom a Mariánom „Edom“ Radošovským, členom kapely, ktorá sa najmä v poslednom období stáva čoraz slávnejšou, nielen v okolí Trnavy. Či už ste o Get Loose! počuli, alebo je to pre vás celkom neznáma partia, rozhovor s Robom na tému práve tejto päťice by vás jednoznačne mohol zaujať...

Ako dlho už vaša skupina funguje? Ako si sa v nej ocitol a aký post, či funkciu v nej zastávaš?

Začalo to vlastne dosť zvláštne, možno trochu vtipne. Už to je nejaký ten piatok, čo mi raz Burák daroval bezprstové rukavice. Áno, rukavice. Ja som mu na oplátku požičal svoju gitaru. Nejakú dobu na to, sme sa dohodli, že sa stretne a skúsime si spolu niečo zahrať. On na mojej gitare, ja na bicích, ktoré sú dodnes mojou funkciou spolu so skladaním hudby piesní a vokálmi. Hranie sa stalo celkom pravidelným. Bláznili sme sa uňho v pivnici a po čase sa k nám pripojil i „Black“, ktorý hral taktiež na gitare. V tejto kombinácii vznikol nápad založiť si kapelu. Keď sme narazili na „Fika“, a spočiatku nie veľmi rozdelené funkcie našli svojich majiteľov, asi rok dozadu prišlo k zrealizovaniu ná-

padu. Get Loose! bola na svete.

“Mali sme možnosť stáť na jednom pódii so skupinou Slobodná Európa.”

Čo sa za ten rok udialo? Čo všetko ste spolu ako skupina zažili, čím ste si prešli? Aké je byť členom kapely a ako svojich „kolegov“ vnímaš?

Po kope driny sme v zime minulého roka vydali náš prvý EP album, na ktorom sa nachádza päť skladieb, z ktorých jedna mala taký úspech, že k nej bol v auguste tohto roku natočený videoklip. Od vydania EP sme dosť behali po Slovensku, vzhľadom na to, že sme odštartovali prvé turné s kapelou Christmas. Mali sme možnosť stáť na jednom pódii napríklad so skupinou Slobodná Európa, bolo to fakt super.

Okrem pódii rodnej Trnavy sme navštívili i tie v mestách, ako sú: Bratislava, Nitra, Banská Bystrica, Košice, atď. Práve toto cestovanie, vystupovanie a samozrejme aj afterky (smiech) nás ako partiu ľudí utužili, stala sa z nás dobrá päťka. Vnímam ich ako svoju druhú rodinu. Hovorí sa, že ak máš kapelu, je to s ňou ešte ťažšie ako s tvojou vlastnou rodinou. Je to pravda, nie je sranda udržať to celé pokope.

Keď sme pri téme rodiny, ako to všetko vníma tá tvoja „mi-mopódiová“- biologická?

Jednoznačne v nich mám podporu. Nie je to ľahké, spojiť skúšanie a všeobecne aktivity, ktoré mi účasť v Get Loose! prináša, s rodinným programom. Nie vždy sa našim dokážem dostatočne venovať, no oni to

tolerujú a sú na mňa hrdí. Držia mi palce.

To jednoznačne aj my v redakcii!

"Je plánovaná spolupráca s veľmi známym menom."

A aké sú vaše plány, kam to až chcete dotiahnuť?

Momentálne sa pracuje na novom albume, na jar chystáme ďalšie turné. Plánovaná je i spolupráca s veľmi známym menom, ktoré však zatiaľ nechcem veľmi prezrádzať, všetko je to ešte neisté. Dúfame však, že to vyjde. Chceme sa, samozrejme, dostať čo najvyššie, spravíme preto, čo bude v našich silách, veľmi nám na tom záleží, chceme, aby sme sa páčili a boli známi pre čo najväčší okruh ľudí.

Kde hľadáte vzor, či inšpiráciu pre svoju prácu?

Väčšinou v zahraničných kapelách, ako sú napríklad: Falling

In Reverse, Avenged Sevenfold, Black Veil Brides, alebo Asking Alexandria.

Veríme, že raz budete pre niekoho vzorom i vy.

"Určite to chceme s Get Loose! dotiahnuť ďaleko."

Kde by si sa v tej dobe najradšej videl ty sám, povedzme tak o päť rokov? Na Harwarde ťa asi hľadať nebudeme...

(smiech) No, to asi nie. Určite to chceme s Get Loose! dotiahnuť ďaleko, aj keď situácia je ťažká, nielen na Slovensku, ale všeobecne v celej hudobnej brandži kdekoľvek na svete. Je ťažké presadiť sa, no verím, že sa to podarí, treba mať motiváciu. Ak by sa predsa len veci zvrtni inak, akoby mali a s kapelou by to nevyšlo, chcel by som ísť študovať do zahraničia. Hudbu, samozrejme. Ale to je ešte

dlhá cesta...

Tebe sa to určite podarí, veď predsa, už len tie modré očičká, anjelikovské blondaté vlásky... Nimi však vieš metať ako „džabel“, o čom sme sa mohli presvedčiť v nedávno zverejnenom klípe. Vlasmi si točil teda poriadne. Keď sme pri tom, ako sa točilo, tentoraz kamerami?

Vzhľadom na to, že ľudia vidia už iba hotový produkt, asi to tak nevyzerá, no bolo to naozaj veľmi namáhavé.

Príprava trvala celý deň, natáčanie desať hodín. Klip bol vytvorený vďaka Fullframe Entertainment, ktorá spolupracovala i na filmoch, akými sú Lóve, alebo Bratislavafilm.

Wow, ako ste na nich narazili? Čomu vdáčiť za spoluprácu s nimi?

Bola to dosť náhoda. Chlapík, náš dobrý známy, ktorý nám robil dizajn na už spomínané CD, je zhodou okolností kameramanom, a tak sa na to so spoločnosťou, ktorej je súčasťou, podujal. Tak sme s nimi prišli do kontaktu.

“Natáčali sme v starom kurníku.”

A čo miesta, kde ste natáčali? Prezradíš nám, kde sa nachádzajú a ako ste ich našli?

To, kde sa bude natáčať, vybrali ľudia z Fullframe-u. Cel-

kovo sa točilo na troch miestach. V penzióne Berg v Ivanke pri Dunaji, v bratislavskom Ran-

dal klube a v treťom asi najbizarnejšom mieste - v starom kurníku za Ivankou pri Dunaji. Popravde to tam dosť smrdelo. Museli sme tráviť tri hodiny natáčania v nie veľmi

čistom a voňavom prostredí, no časom si jednoducho zvyknete. (smiech).

Podstatné je, že z toho vznikol dosť slušný klip, ktorý nájdete na internetovej stránke WWW.YOUTUBE.COM (určite nepoznáte:D) pod názvom Get LooSe!-No More Lies(Tonight). Tak si ho vypočujte, možno vďaka nemu nájdete svojho nového hudobného idola, alebo minimálne raz, keď budú Get Loose! totálne slávnymi a médiá sa o nich budú biť, budete môcť povedať: Hej, tuším som s jedným týpkom z nich chodil do školy! A ja sa zas budem môcť pochváliť tým, že som prvá „novinárka“, ktorá s nimi spravila rozhovor.

Ema

Foto : archív Robo Bruckmayer

“Natáčali sme v starom kurníku.”

Trošku som si pospal...

...SORRÁČ

zúfalstva a prosby o zmilovanie (česť odvážnym výnimkám, ktoré si aj v takejto vypätej situácii dokážu zachovať chladnú hlavu a kamennú tvár, a tejto hrozbe dokážu čeliť denno-denne). Až keď je skutok dokonaný a žiak už je do tejto knihy vpísaný krv... teda atramentom, zvesí plecia a vyriekne... Pater, in manus tuas commendo spiritum meum (Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha. pozn. aut.). A hodina pokračuje tak ako má. Ale je to naozaj správne?

„Eeeee, pani profesorka chcel/a by som sa ospravedlniť, že meškám, pretože...“...ved' to sami poznáte. Kolkokrát sme sa chceli, či už dobrovoľne a či nedobrovoľne, vyhnúť zápisu do obávanéj školskej obdoby „urbára“, presne rozhodujúcej, všemocnej a definujúcej príchod našich žiakov do panských pol..., ehm... školy, práve týmto nádherným podradovacím súvetím. Ale to nie je len tak! Ved' naši prísni a najmä spravodliví pedagógovia predsa nemôžu akceptovať hocakú hlúpu výhovorku, týkajúcu sa stavu ciest a dopravnej situácie v našej malej preplnenej Trnave (a okolí). Sami uznajte, čo by to bol za poriadok, ak by nebol zadýchaný, od behu napoly mŕtvy (stáva sa aj športovcom – pozn. aut.) študent presne zaznačený, poznačený, zaznamenaný (čiastočne fyzicky a aj psychicky) poznamenaný, napísaný, zapísaný a zaevidovaný do školsko-triednej „Bible“. Čo by to bolo za školu, poviete si, pohoršujúca sa nad neporiadnosťou a lenivosťou študentov. Lenže, milí profesori a profesorky, zamysleli ste sa niekedy nad tým, čo behá po rozume všetkým tým previnilcom, ktorí tak kruto znásilnili školský poriadok? Čo ak sú v tom naozaj nevinne, a boli, podľa ich vlastných slov napríklad unesení a skúmaní všetkým možným, od ufónov po jašterov a Aštara Šerana? Netreba potom takéto obete osudu poľutovať a dať im teplý čajík alebo kakačko s marshmallows, namiesto písania ich mien a časov do tohto pomyselného „Death Note“ (ak neviete, čo to je tak, hurá na internet!)? Ved' už len pohľad študenta na profesora, ktorý nemilosrdne a mučivo pomaly zdvíha pero v osudnom pohybe zápisu, hovorí jasným jazykom. Jazykom

Nachvíľu prevráťme čas. Čo by sa stalo, ak... Ak by študent vošiel do triedy a namiesto nekonečných múk vytrpených jednak ospravedľňovaním sa, a jednak čakaním stráveným nad vyrieknutím a následným pochopením jeho ortielu smrti by učiteľ povedal... /je potrebné si predstaviť v slow-motion/ „Je to v poriadku. Sa-dni si - na - mies-to.“ Ja vám poviem, čo by sa stalo. Študent by razom ožil dovtedy dobre skrytou radostou, nad tým, že chápvavý profesor sa naladil na žiakovú vlnu a akceptoval jeho (zväčša z väčšej časti) pravdivý dôvod neskorého príchodu. Celú hodinu by bol (snáď) pozorný, aktívny a pravdepodobne aj nedajbože milý, namiesto toho, aby bol mrzutý, rozladený a nakazil týmto psychickým stavom aj svojho spolusediaceho. A je to tu čierne na bielom. Výhody predsa mnohonásobne prevyšujú nevýhody tohto malého „obchodu“ s odpustkami. Je to jasne viditeľné! Voilà! Voici! A preto týmto apelujem na kompetentných vyučujúcich, aby zvážili zapísanie žiaka, ktorý prišiel do triedy a vraví, že mešká, lebo:

- a) nestihol autobus,*
- b) autobus nestihol jeho,*
- c) zmeškal vlak,*
- d) videl mafiánsku sicílsku vraždu x-tého stupňa.*

Týmto príspevkom nechcem a nenabádam žiakov a študentov, aby úmyselne porušovali a ničili školský poriadok, ale chcem a mám v úmysle poukázať na to, aby im bolo v istých a výnimočných prípadoch uznané ich ospravedlnenie. Nech sa stane, ako sa má stať.

Autor: Lubo, Foto: Natália

Mjasnoj bor

Nasledujúci príbeh popisuje skutočné miesto, ktoré som nikdy nenavštívil popisujem ho, ako ho vidím ja, chcem povedať - každý má v hlave kútik zvaný "Mjasnoj bor," kde ani za bieleho dňa nie je sám pred sebou v bezpečí

II. svetová vojna

Energia ho pomaly opúšťala a už by aj bol spadol a poddal sa, keby telo, hoc' zbavené všetkých síl ešte akosi automaticky bojovalo s tým, čo zákonite muselo prísť.

Kto písal tie zákony? A načo tvoril, keď sa nestará a nechá svoje dielo ničiť?

- Pre záujmy cudzích pánov - preto zomieram! - vyslal ešte v duchu smerom k svojej manželke a trom deťom nachádzajúcim sa bohviekde a snád' živým a zdravým. On už bol na hranici, no stále cítil potrebu.. objat', pobožkať pochopiť.

Prešiel ešte zopár krokov a prilba na hlave už vážila tonu, rozstrieľaná vesta svedčila o tom, že nie dlho a chôdza akoby opilecká ukazovala, že sa nevzdáva len myseľ.

Ženu a deti však necítil ani tam ani tam. Samopal pustil už dávno a nebolo sa pred kým brániť, bol posledný. Zacítil temnú energiu a hnev. Tvár, zahnutá blatom a krvou, skrivená v bolestný křič zrazu vyzerala ešte desivejšie, keď ňou preletel temný úškrn.

Zrazu cítil potrebu zastať a otočiť sa. Terén bol rozstrieľaný, pošpinený krvou a výkalmi. To posledné, čo vojaci pred smrťou stihli... Všade kopy hliny a provizórne úkryty, ktoré aj tak nikoho neschovali, mosadzné včeličky trafili do každého jedného pomyselného úľa presne. Úle sa dali počítat' na desaťtisíce... A medzi zbytočne preliateho po zemi na hektolitre.

Nevedel sa ubrániť pocitu, že musí ostať.. a vtedy ich uvidel. Bolo ich nespočetne, a už tušil, kde uviazol... Posledný padlý, v novgorodskom lese Mjasnoj bor...

Súčasnosť

Tuhšie som sa zavinul do kabáta a asi som okrem zimy očakával aj niečo viac. Vyše šesťdesiat rokov uplynulo od masakry v Mjasnoj bore.

Stojím na okraji čistiny a pozerám na pozostatky stromov, akoby polámaných od vetra. Je to divné, pretože nech je chlad akýkoľvek, bez ohľadu na ročné obdobie tu vraj vládne bezvetrie.

Ale kde je to ostatné, klamal ma snád' novinový článok? Vraj tu nie je bezpečne ani vo dne.

Síce tu vládne akési skľučujúce šero a nespievajú vtáčiky, ale to je zatiaľ všetko.

Čo však musím uznať, toto miesto je temné. A ľudí priťahujú temné miesta. Z jeho príbehu behá mráz po chrbte. Srať na to...

Postupom času padali a vytrvali už vyše šesťdesiat rokov. Sami sa pýtali preč, tentoraz sa všemožne snažili ukázať sa, už sa neskrývať. V Mjasnom bore zavládlo šero. V „nemysliach“ prítomných vládlo už roky. Alebo dekády? Miléniá?

„Opäť nič,“ hlási hlasom bez emócie v nemčine dnešný strážny ostatnej väčšine. Vždy stráži jeden. Kým ho nenájdu, neodíde ďalej a možnosť nedostane ďalší, presne v poradí, v akom padli.

Ostatní chápavo pokývajú hlavou a vyzerajú presne tak neživo, ako keď zomreli. Strážny pokračuje.

„Tá dnešná, ktorá ma zbadala, bola síce z chápavejších a mala úctu, no keď ma zbadala, omdlela a viac jej nebolo, ale výskumníci sa tu ešte motajú.“

Chlapi sústrasne zabrbľali a pozerali do zeme. Potom začali pomaly spievať.

Ráno strážnika nebolo a vybraný bol ďalší. V noci vo svete živých, nie na tomto pustom mieste nenachádzajúcom sa ani tam - ani tam, zomrel jeden z ďalších veliteľov, ktorý na nezmyselnú smrť vojakov poslal. Čo bolo s tým, čo z neho ostalo, prítomných nezaujímalo. Zborovo zakričali „Hurá!“ čím si uctili priateľa, ktorý už mal pokoj... A čo máš, to môžeš dať aj ostatným.

Vstupujem hlbšie do prekliateho lesa a trasie ma zima. Všade je ticho. Prečo sa so mnou domáci lúčili so sústrasťou v očiach? Vedeli azda už dopredu?

Spočiatku plytké krovie a polámané zvyšky stromov sa menia v pomerne hustý les a zamotávam sa čím ďalej tým, viac.. Zrazu, a iba ledva - ledva zachytím zvuk ani nie tri metre odo mňa.

Noha v ťažkej vojenskej topánke láme halúzky. Na tom by nebolo nič desivé, keby som nevidel halúzku zlomiť sa. Vlastne ani na jej lámaní by nebolo nič desivé, ale „nohu,“ ktorá zvuk vydala, nevidím ani na mesiacom osvetlenom kúsku. Potom počujem tichý, no zreteľný povzdych.

V tme sa občas len tak stratí človek, a už nikdy a nikde sa nezjaví. Mjasnoj bor..

Netrúfam si v tme pokračovať, a ani sa vracat', asi tu budem musieť zostať cez noc, no nechcem byť ticho a možno prestrašený z vlastných predstáv vnímam paralelný svet, ktorý popisoval sk..... článok, ktorý ma sem nahnal. Chcem dať o sebe vedieť, chcem, aby vedeli..

„VY, KTORÍ STE ZBYTOČNE PRELIALI KRV! NECHCEM VÁM UBLÍŽIŤ! CHCEM ZAKRIČAŤ DO SVETA O TOM, ČO SA VÁM STALO, ALE MÁM Z VÁS STRACH! ŽELÁM VÁM NENÁJDENÝ POKOJ!“ revem do hlbších a hlbších útrob temnoty a z očí sa mi rinú nefalšované slzy strachu, keď počujem smiech, pukanie a na chvíľu ich všetkých vidím. Je ich nespočetne. Ale pre koho? A prečo? Dalo nám to mier a pokojný spánok? Nie. A ak aj niektorým áno, im nie.

Z ničoho nič opäť zavládne ticho a opäť som na mesačnej čistine, ale už si všímam kosti mŕtvych. Pohľad do „očí“ lebke, bývalému človeku, a helma, len tak zavesená na strome, akoby si ju tam odložil včera, spôsobujú moje mdloby.

Pozrieť sa ľudskej hlúposti do očí. Alebo skôr jej dôsledku. Mjasnoj bor!

Precitám ráno a ležím živý takmer uprostred lesa smrti. Z ničoho nič počujem pieseň v ruštine. Snažím sa už nevnímať a veľmi sa bojím.

Zrazu hlina kúsok odo mňa vyletí vysoko do vzduchu a počujem výbuch.

Kým si stačím pretrieť oči a pozrieť sa lepšie, všetko je v najlepšom poriadku.

Vychádzam z lesa, no ostáva vo mne, stále vo mne necháva akýsi nepokoj, nezodpovedanú otázku, neúplný príbeh.

„Ľudia,“ u ktorých som prespal noc pred touto nemilou skúsenosťou, obrábajú svoje políčko, a keď ma zbadajú, ponáhľajú sa ku vchodovým dverám a zazerajú na mňa. Strach v nich prebudil nenávisť, až POTO dostali dôvody na strach. Pustia ma síce k stolu, no keď vidia môj prázdny pohľad, a keď sa tretíkrát v dome ozve smiech, ktorý nevydal nikto z nás, bez váhania ma pošlú preč.

Nechcú vidieť. Netýka sa ich to. To, čo majú kúsok pod nosom, ich nezaujíma, veď sa ich to netýka.

Sklamem vás, týka sa vás to, týka sa vás to všetkých, tak ako sa to týka mňa, lebo ste ľudia. A oni zomreli pre vás a môj pokojný spánok. Tak ako môžete v pokoji spať?

Sme ozaj ľudia my tu, alebo som skutočných ľudí stretol iba tam v lese?

Pohľad bez iskry, nevidím blízkych, nevidím dôvod, nevidím kosti, neboli tu desaťtisíce, pokiaľ nevidím desaťtisíc krížov, nepomôžem tomu, kto nepomohol mne, pokiaľ nemám isté zisťné výhody a pokiaľ sk..... peniaze nevymenia majiteľa. Nezaujíma ma, nechcem, nepočujem, nevnímam.

Bojím sa sám seba, o seba, o svoje, o to, aby cudzí nemal viac, som schopný vrazdiť, podrazil som aj najbližšieho priateľa, čo bude, keď skončí táto etapa môjho bytia a nenájdem východisko?

Bojím sa sem vkročiť aj za svetla, nieto za tmy. Tie hlasy vo mne, v nás, čo ani nie sú moje - naše, strašia a občas spôsobia, že človek sa stratí a nadobro zmizne...

Mjasnoj bor..

V novgorodskom lese svitá ďalšie bezútešné ráno. Chalúpka, kde som prespal, je prázdna, ako boli aj jej majitelia. Z blízkej dedinky ich už nikdy nik nevidel.

Povráva sa, že ubytovali blázna, ktorý prežil noc v lese nenávisťi...

Sedím na gauči, pohodlne opretý a rozmýšľam. V hlave mi ešte doznievajú posledné výstrely.

Chcem napísať viac o chalúpke na kraji lesa, kde nežili dobrí ľudia. A o celom svete, kde nežili tiež.

Napísať o uponáhľanosti doby, ktorá zabíja krásu. O tej dobe, ktorá tak rýchlo zabúda a rýchlym tempom sa ženie do rýchleho konca. Nedá sa však.

Bojím sa. Obyčajný prázdny papier predou mnou je miesto, kam sa bojím vstúpiť aj vo dne.

Preto vstupujem v noci, keď sa prebúdzajú aj lesy, kam som v živote skutočne nevkročil a malé klamstvo, ktoré som si týmto príbehom dovolil, teraz priznávam.

Vchádzam v myšlienkach do lesa, ktorému sa toto miesto začína veľmi podobáť.

Temné, šedé, čakajúce na jeho istý koniec. No to miesto, na ktoré opäť vchádzam, je predsa len o niečo temnejšie, ale zároveň lepšie. S pokorou čaká na nevyhnutné, nehľadá lepšie zajtrajšky a nezalepuje oči svojím vlastným.

Mjasnoj bor...

O mnoho, mnoho rokov neskôr

Energia ho pomaly opúšťala a už by aj bol spadol a poddal sa, keby mal nejaké telo, ktoré by už nevládalo bojovať.

Samopal odhodil už pred tisíckami rokov a telo sa postupne zmenilo na prach. Aspoň tak sa mu to zdalo. Motal sa posledný po lese a ľudia z toho miesta už mali fakt hrôzu.

Zomrelo tu mnoho výskumníkov, zvedavcov, miestnych... Len ja nie, keď som sa na nich bol pozrieť. Len ja a oni sme prežili.

V tú noc, keď sa tam opäť bezvládnym, resignovaným a pridlho sám motal, zomrel posledný zo zodpovedných za tento nezmysel.

Ráno sa prebudil na lepšom mieste so ženou a tromi deťmi. A v lese sa prvýkrát neozvalo „Hurá,“ ktoré postupom času stále slablo a slablo.

Odišiel z nenávideného miesta, kde strávil viac rokov, než si vedel predstaviť, keď mu sľubovali, že o rok je doma.

Ja sa tam však vraciam rád, rád hľadám príbehy,

rád hovorím nebojácnym, že aj ich určite

dačo v ich vnútri vystraší, že nie všetky

zákutia samých seba a sveta sú

nám prístupné a

pochopiteľné

Že vždy ostane temné miesto, kam svetlo príde až s pochopením a uvedením vecí na pravú mieru.

S pochovaním posledného vojaka.

Mjasnoj bor...

Maťo Pončák

Milióny prisluhovačov

3. október 2195

Ďalší deň, ďalšia misia, ale vojna je stále tá istá. Dnes sme vyrazili z Moskvy. Sme tí najlepší, preto nás poslali splniť nemožnú úlohu hlboko na nepriateľskom území. Keď sa povie „nepriateľské územie“, väčšina ľudí si predstaví krajinu zamorenú po zuby ozbrojenými bojovníkmi, ktorých jediným cieľom je vymazať vás z povrchu zemského. Tu je to trochu ináč. Základňu sme opustili krátko po šiestej hodine ráno, hranice Salwarskej ríše sme prekročili o pol deviatej. Odvtedy som už okrem členov našej jednotky nevidel ani živú dušu. Krajina, ktorou prechádzame, je nepriateľská sama o sebe. Cítim, že ona sama nás tu nechce, snaží sa nás zbaviť, vypudíť nás, vylúčiť zo seba. Viem, že ostatní cítia to isté, len to nechcú vysloviť nahlas. Vojak sa nesmie báť, ale oni sa boja, boja sa báť sa.

Táto krajina je pustá a mŕtva, zem je sivá až čierna, stromy sú vyschnuté, voda otrávená tými najhoršími jedmi, aké ľudstvo dokázalo vymyslieť. Okrem toho sú tu ešte medvede. Vďaka radiácií majú niektoré z nich štyri metre, keď sa postaví na zadné. Napadli nás hneď, ako sme vošli do lesa. Ich srst' akoby odrážala lúče našich fotónových pušiek, jediný spôsob, ako ich zabiť je delo strielajúce meter dlhé ocelové oštepky. Každý náš Raptor, šesťkolesový obrnený transportér má jedno na streche, tak sme sa ubránili. Krajina je tu dosť členitá, prechádzali sme cez kopce do širokého kruhového údolia. Keď som upozornil starších vojakov (áno, aj ako dôstojník som pod sebou mal mužov, ktorí boli odo mňa podstatne mladší) na jeho dokonalý tvar, povedali mi, že to je kráter. Pevnejšie som zovrel v rukách svoju pušku, uprene som sa na ňu zadíval a uvedomil som si, že aj v nej sa nachádza malý zlomok príčiny vojny: diamant, použitý ako zachytávač lúčov. Po objavení fotónových technológií dopyt po diamantoch stúpol o päťtisíc percent. Začali sa preteky. Ťažba ropy sa okamžite zastavila, všetko teraz poháňali fotónové motory. No a na tie potrebujete diamanty. V niektorých krajinách ich hneď zhabala armáda a boli použité na výrobu zbraní.

V roku 2139 čínski vedci objavili obrovské ložiská diamantov pod Himalájami a Číňania sa ich pokúsili obsadiť. Z pozície svetovej veľmoci číslo jeden si Rusi mysleli, že na diamanty majú väčšie právo. Tak sa začala tretia svetová vojna. USA a západná Európa sa v snahe oslabiť Rusko pridali na stranu Číny, čím si podpísali rozsudok. Rusko tiež nedopadlo najlepšie, na konci vojny ho jeho nepriatelia bombardovali jadrovými hlavicami. Ale boli to práve Rusi, kto vniesol do tejto vojny tú najstrašnejšiu zbraň: antihmotu. Prakticky za noc zničili všetky väčšie mestá v USA a západnej Európe. Londýn, Paríž a Amsterdam dnes ležia pod hladinou mora, Španielsko je ostrov, Írsko bolo zničené úplne. Berlín a Rím ušetrili len preto, lebo vtedy už patrili nám. Salwarská ríša sa do vojny nezapojila, len sme vyčkávali a zaberali si územie porazených. Rozloha našej ríše sa počas vojny storojnásobila a naše straty sa počítali len v tisícoch. Tie najhoršie zverstvávajú sa odohrali až v roku 2158, keď sa skončila vojna o nadvládu nad svetom a začala sa vojna o prežitie.

Cestovali sme celý deň a náš cieľ ešte stále nie je na dohľad. Utáborili sme sa v ruinách menšieho mesta, Raptory sa rozmiestnili okolo nás ako strážne veže. Keď som staval svoj stan, uvidel som švába veľkého takmer ako moje chodidlo, ale zmizol, kým som našiel zbraň. Kto vie, čo nás čaká hlbšie v nepriateľskom území.

4. október 2195

Dnes nás na ceste prepadli. Naše Raptory majú zariadenie, ktoré dokáže detegovať senzorové aj nášlapné míny, ale je dokonale bezbranné proti ich pravekým predchodcom – zamaskovaným jamám. Išli sme práve cez riedky les, keď sa prvé vozidlo nášho konvoja prepadlo pod zem. Ostatné sa okamžite rozostavili okolo neho v obrannej formácii. Chvíľu sa nič nedialo, potom ostreľovači spozorovali pohyb medzi stromami severne od nás. Poslal som päť Raptorov, aby zistili, čo sa deje. Hneď ako zmizli v lese sa ozvala strelba. To bolo divné, pretože fotónové pušky strieľajú nehučne. Rozmýšľal som, kto môže používať také zastarané zbrane, keď vtom sa vrátili naši muži a privedli so sebou aj odpovede. Viedli zajatcov, piatich. Jedného muža, dve ženy a dve deti.

„Kresťania,“ povedal vojak, ktorý viedol muža, a odpľul si. Kresťania to mali po vojne ťažké, stali sa nepriateľmi všetkých troch najmocnejších štátov sveta. Čína zaviedla politiku ateizmu, nový štát Američanov uctieval svojho vodcu ako boha a v Salwarskej ríši boli kresťania nenávidení snáď už od jej vzniku.

„To sú všetci?“ spýtal som sa ho.

„Všetci, ktorí mali dosť rozumu, aby sa vzdali.“

„Chcem s nimi hovoriť.“

„To nebude také jednoduché, kapitán. Okrem tohto jedného hovoria všetci len po rusky, mladšie dieťa ešte nehovorí vôbec.“

Nikdy to nebolo jednoduché. Rusi ako národ už prakticky neexistujú, väčšinu ich územia teraz obývajú malé skupinky kresťanov, utečencov z celého sveta. Nájst' okrem nich niekoho, kto ovláda ruštinu je ako hľadať ihlu v kope sena. Spolu s ostatnými tromi kapitánmi sme nechali nastúpiť celú našu jednotku a ja som sa vojakov spýtal: „Je medzi vami niekto, kto hovorí po rusky?“

Nikto sa neozval. Menej ako ihla v kope sena je snáď už len neexistujúca ihla v kope sena. Tak sme nakoniec vypočuli len jedného.

„Čo tu robíte?“ spýtal sa ho kapitán Gazewski, malý a agresívny mužíček, ktorý sa snažil naháňať svojím podriadeným strach, ale vôbec sa mu to nedarilo.

„My tu žijeme,“ pohrdavo odpovedal kresťan, „čo tu robíte vy?“

Gazewski sa vytočil do nepričetnosti, začal kresťana mlátiť, ale ten bol o pol metra vyšší a aj podstatne robustnejší, takže pochybujem, že to vôbec cítil. Vedel som, že s takýmto prístupom sa nič nedozvieme, tak som sa ho spýtal priamo: „Sú kresťania v Nižnom Novgorode?“

„Samozrejme,“ zasmial sa, „v ruinách veľkomesta sa žije lepšie ako v lese. Čo chcete nájst' v Novgorode?“

„Antihmotu. Máme záznamy ruských vedcov, podľa ktorých ju vyrábali tam.“

Teraz sa smial ešte viac: „Ja mám záznamy mojich vlastných očí, podľa ktorých tam žiadna nie je!“

Potom sa do výsluchu vložil ďalší dôstojník: „Ako ti máme veriť, kresťan. Vaši kňazi znásilňovali deti!“

„To boli katolíci, ja som pravoslávny.“

„Kto vám dal zbrane?“ spýtal sa ho ďalší.

„Nikto, našli sme ich.“

„Len tak?“

„Nie, Boh nám ich ukázal. Ochráňuje nás.“

Po výsluchu som zašiel za Petrom Goricom, ďalším kapitánom, s ktorým som vychádzal najlepšie. Spoznali sme sa v dôstojníckej škole a odvtedy sme takmer stále slúžili spolu, v poli sme si vzájomne kryli chrbát.

„Ty mu veríš?“ spýtal som sa ho.

„A ktorú časť? To s tou antihmotou alebo to, že ho chráni nejaký boh?“

„Oboje.“

„Myslím si, že o antihmote klamal a to druhé... hm, ja neviem, už som zabil veľa mužov a žiadny z nich po troch dňoch neožil.“

„Skontroloval si ich?“

Zasmiali sme sa. Potom povedal: „Nedáš si so mnou trochu vodky?“

„Kde si zohnal vodku?“ spýtal som sa ho. V dnešnej dobe by sa fľaša vodky dala vyvážiť zlatom.

„Zobral som ju tým kresťanom, zrejme domáci výrobok. Kde nepomôže boh, tam pomôže destilát!“

„Si si istý, že to chceš piť?“

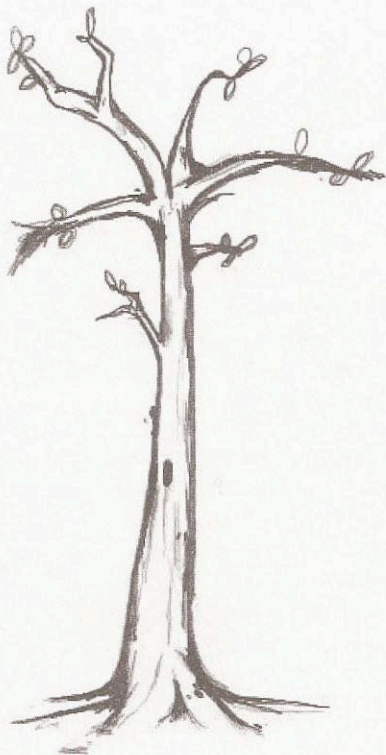
„No, podľa toho, ako strieľali je možné, že oslepnem!“ povedal a zarehotal sa, ale mňa to odradilo.

„Ja si s tebou nedám, tak si ju vychutnaj aj za mňa. Dúfam, že sa ešte uvidíme.“

Kým som išiel spať, skontroloval som poškodený Raptor. Vedúci technický dôstojník mi povedal, že do rána bude opravený a pojazdný. Pád do jamy zabil dvoch našich mužov, tí už nebudú opravení nikdy. Pochovali sme ich v tej jame, keď sme z nej vyťahli vozidlo. Sú to naše prvé straty a pritom ešte ani nie sme v cieľi.

5. október 2195

Dnes sme konečne prišli do Nižného Novgorodu. Neboli sme jediní Salwarskí vojaci v meste, vedel som, že okrem nás sem ešte niekoho poslali. Ich tábor sme našli západne od mesta, na ľavom brehu rieky Oka. Spoznali sme ho podľa vyvesenej Salwarskej vlajky. Tá má ľavú polovicu čiernu, pravú bielu a uprostred osemcípu hviezdu, ktorej ľavá polovica je biela a pravá čierna. Po príchode nás privítal rovno veliteľ, major Claus Schwarz. Väčšina vojakov nebola spokojná s tým, že musia slúžiť pod Nemcom, ale major Schwarz nás presvedčil, že si svoju hodnosť zaslúži. Som si istý, že pozná históriu našej ríše. Jej vznik ukončil desaťročie chaosu a anarchie, počas ktorého sa Slovania v strednej a južnej Európe spojili proti tým, ktorí k nim nepatrili: Maďarom, Nemcom, Rómom, Albáncom, Talianom, Grékom a ďalším. Večer sme so Schwarzom prebrali plán útoku. Zajtra zaútočíme na západnú časť mesta, keď ju dobyjeme, prečochíme Volgu a na jej druhom brehu získame z opustených laboratórií to, pre čo sme sem prišli. Keď som sa spýtal na počty, povedal, že v meste je asi päťdesiatisíc kresťanov a nás je päťtisíc aj s nami, ktorí sme prišli dnes. Potom povedal, že väčšina z nich sú aj tak ženy a deti a my máme lepšie zbrane, výcvik a špeciálne jednotky. Myslel tým samozrejme Gazewského, Goricu a mňa ale nepovedal to ako chválu.

Na večeru sme po troch dňoch konzerv mali čerstvé jedlo, Schwarz si ho nechal priviezť letecky z našej základne v Helsinkách. Po večeri som mu predal našich zajatých kresťanov, na čo sa ma spýtal, čo s nimi má robiť. Povedal som mu, nech si nimi robí, čo sám uzná za vhodné, lebo on je veliteľ, nie ja. Neskôr večer ma zastavil Gorica, aby ma opäť ponúkol svojou kresťanskou vodkou. Síce neoslepol, ale bolo vidieť, že nie je v poriadku, tackal sa a z úst mu páchlo po zvratkoch. Opäť som ho odmietol a šiel som spať.

POKRAČOVANIE V BUDÚCOM ČÍSLE

Lexo

HĽADÁM...

Hľadám niečo, čo už dávno nie je medzi nami.

Hľadám aj medzi zabudnutými kulisami,
medzi vyblednutými, starými snami,
dala by som všetko za to, nech sme teraz spolu sami.

Strácam sa vo vlnách svojich pocitov.
Cítim, že sa tvoje city vpili len do mojich snov.

Nechceš už viac dotykov.

Pokojne sa nazvi pánom tvrdých slov,
hoci len mlčíš a nič nehovoríš,
klameš ma úsmevmi, zatváraš pravde oči,
neviem, či ťa moja prítomnosť tak veľmi morí,
či náhodou, či naschvál naša snaha klamstvom zhorí.

Mlčíš a pritom toľko toho chápem,
z útesu šťastia k svojmu utrpeniu skáčem,
chcela som iba ucítiť pevný doskok na zem,
cítim však len starý známy vnem, snáď je to len sen.

Neviem, čo robiť, ako reagovať,
keď mi prítvrdíš, že láska bola iba v slovách,
že srdce si si schoval a teraz odchádzaš znova,
necháš ma stáť v prievane s oknami dokorán.

Si ďalší stratený v tej histórii,
ďalší, kto skryl svoje pravé ja v sebeckej skrini,
ďalší, kto odchádza a nevie, čo tým činí,
ďalší, kto zranil ma tam, kde nikdy neuvidí.
Bolí to viac, ako to bolo treba.
Keby som mohla, potrestám hlavne seba,
bola som hlúpe dieťa,
naivné a láskou pobláznené dievča.
Vráť sa mi späť a povedz, ako znie tá pravda,
povedz, či celý tento príbeh bol len chabá hádka,
hra, otrasne smutná stávk,
nepodarený žart či krutá pretváрка.

Anonym

Neohlásená návšteva
autor: Stanka

Geografia gurmánskej literatúry

Boleráz Buková Senica Kúty
Východné pomaranče západné grapefruity
Šelpice Cerová Borský Mikuláš
Fínska sviečková taliansky segedín či britský guláš
A čo vegánstvo
Falafele kuskus môj kamarát humus
A čo tí traja vzadu Surre Ali a pán Zmus
Základom je vytvoriť pravidelnej rytmike funus
Prvé čo mi napadne – mýtus trus klus
Ryt-mi-cká abnormalita
V lyrickej poézii zbytočná formalita
Pšenica raž bolerázské pole
Pocity myšlienky majú hlavné role
Peračník Stanka lavica profesorka
Ó ďalší záblesk – uhorka
Mojej básni vyhlasuje Schluss
Toto je „úžasny“ surrealizmus

Viky

Umelecká príloha

Fejtón

Krása rokov bledne v tme výrokov
čo chladné slnko zrelo nových potom-
kov
a vraj sloboda nastolená
skôr sen v nedohľadnej diali
a tisíce rúk šmátrajúcich v žiali
hora vzruchu ctí svoju poruchu
a klame útlu pravdu čo nemá ani potu-
chu.

Martina Remenárová

strom kráča vzad
vietor saje chlad
nová éra končí
staré svety ničí
hlúposť nemá hraníc
skryme sa do pivníc

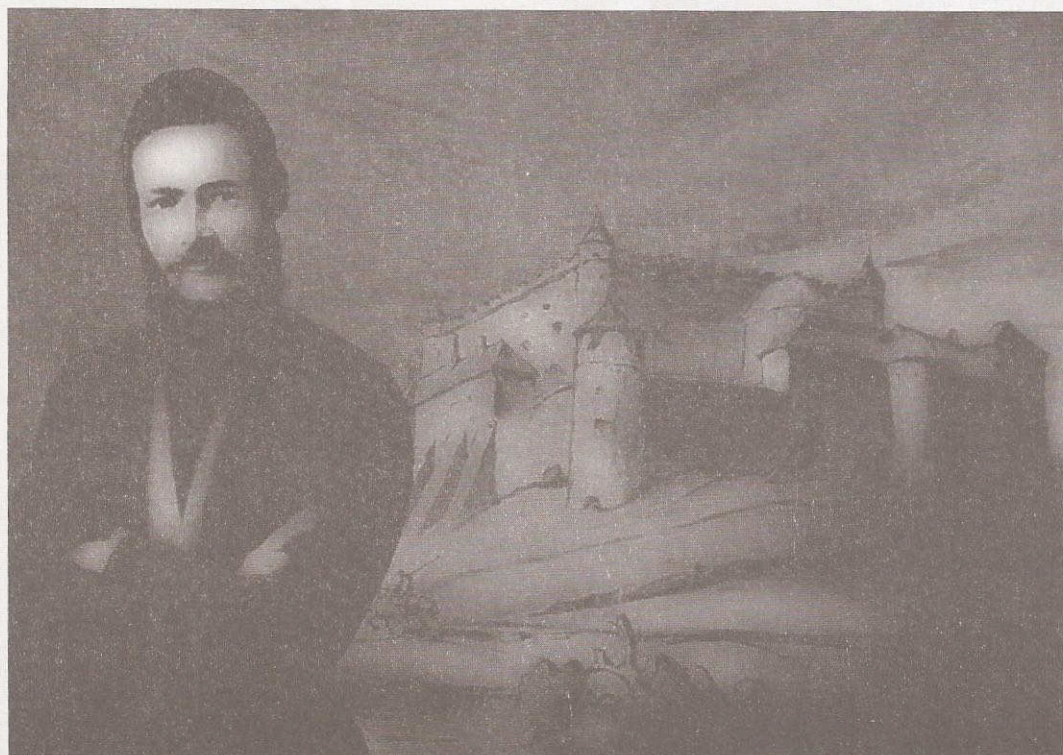
Martina Remenárová

Je úžasné, čo zažívam každé božie ráno v autobuse cestou do školy. Alebo radšej v konzerve natlačenej živým mäsom? Každé ráno na zastávke stojí spolu so mnou desiatka ľudí, čakajúca na autobus ako supy a a dúfajúca, že sa im podarí natlačiť do tohto dopravného prostriedku medzi prvými, aby mohli svoje zadnice zložiť na nejaké voľné miesto. Keď sa zázračne všetkým ľuďom podarí vopchať sa dnu, šofér dupne na plyn, a keď sa pevne nedržíte, môžete utrpieť vážnu ujmu na zdraví.

Myslím, že môžem povedať, že mestská hromadná doprava je najlepším zdrojom informácií a pikošiek o ľuďoch z celého mesta ba až predmestia. Taktiež sa vám oplatí nastúpiť, keď chcete týždeň ležať doma v horúčke a bolestiach. Baktérie číhajú na každom treťom sedadle a zmeska voní vás tiež nenechá pokojne sedieť a užívať si veľkolepý výhľad na čiru Trnávku.

Nie je nad úľavu, keď vystúpite z autobusu a znova sa obnoví váš osobný priestor a môžete sa zhlboka nadýchnuť bez obavy, že by vás mohlo napnúť.

Klára

Niečo zo slovenskej histórie...

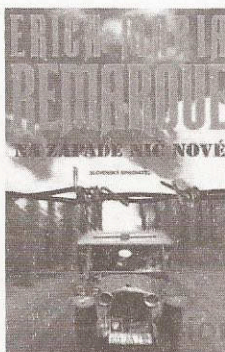
autor: Maroš Forner

TOP 5-ka z povinného čítania

Nie som naivná, viem, že povinnú literatúru nečíta veľa študentov, veľa ľudí odradí samotný fakt, že je povinná. No mne úprimne záleží na rozširovaní Vašich obzorov, a preto Vám ponúkam päť titulov, ktoré sú zaujímavé aj napriek tomu, že sú povinné.

Erich Maria Remarque: Na západe nič nové

Vraciame sa späť do čias prvej svetovej vojny. V diele sú celkom podrobne opísané pocity mladého muža. Až tie Vám pomôžu naozaj pochopiť pojem „stratená generácia“.

A pre tých, čo majú radi šťastné konce: Margita Figuli: Tri gaštanové kone

Rozprávka pre dospelých. Zlo potrestané a všetci žili šťastne až do smrti. Veď občas treba aj trocha optimizmu.

*Dúfam, že Vás z mojej top 5-ky zaujalo aspoň jedno dielo. Prajem pekné čítanie. :-)
Myška*

Jerome David Salinger: Kto chytá v žite

Výborná oddychovka. Na komentároch 16-ročného Holdena som sa smiala veľakrát. Na svete nenávidí veľa vecí, všetko okrem sestričky Phoebe mu lezie na nervy. Toto dielo som čítala nedávno, no myslím si, že by sa ma dotklo viac ako 15 – 16 ročne. Preto, milí prváci, nestrácajte čas a pustite sa do toho! :-)

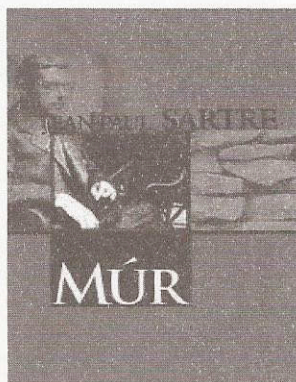
Guy de Maupassant: Miláčik

Kniha o chlapíkovi z chudobnejších pomerov, ktorý sa vďaka svojmu šarmu (a ženám, ktoré mu sadli na lep) dostal medzi parížsku smotánku. Ak sa chceš inšpirovať, všetky tipy a triky nájdeš priamo vo vnútri knihy!

J.P. Sartre: Múr

Novela z obdobia občianskej vojny v Španielsku. Väznica s odsúdencami na smrť. Pablo Ibbieta však má možnosť zachrániť sa – keď prezradí miesto, kde sa skrýva anarchista Ramon Gris. Pablo vie, kde sa Ramon skrýva, no ešte pred smrťou si chce z policajtov vystrelit – pošle ich na nesprávne miesto. Niekde sa však stala chyba...

A ako bonus pridávam dielo, ktoré si môžete vypočuť ako audionahrávku - **Ivan Bukovčan: Kým kohút nezaspieva**

Obdobie SNP, 10 ľudí zavretých za trest v pivnici Jeden Nemec je zabitý. Smrť 10 „našich“ ľudí za smrť 1 Nemca. Situácia sa nakoniec zmení spolu s pomerom 1:10 na 1:1. Je tu však jeden problém- koho vybrať?

Harold and Maude

Nebuď príliš mravný, lebo o veľa prídeš. Povznes sa nad morálku. Jedine tak budeš žiť naplno.

Čiperná skoro-osemdesiatnička Maude (Ruth Gordon) učí mladého Harolda (Bud Cort) žiť naplno. Harold je chlapec z bohatej rodiny, ktorý rád navštevuje cudzie pohreby a demolácie starých budov. Neustále inscenuje pokusy o samovraždu, len aby si dokázal, že stále žije a aby vystrašil svoju prehnane starostlivú matku. Smrť ho fascinuje. Kvôli jeho nevšedným záľubám sa mu matka snaží nájsť priateľku. Maude býva v starom vagóne, pózuje nahá ako modelka, v obchodoch vypúšťa vtáky z klieťok, spieva, tancuje a plnými dúškami si užíva život. Na pohreby chodí presne z opačných dôvodov ako Harold. A práve tam sa táto nevšedná dvojica zoznami.

Je to film o láske s prvkami čierneho humoru. Bez predsudkov o živote, smrti a láske. Bol nakrútený v roku 1971 režisérom Halom Ashbym. Je to nadčasový film, ktorý je oslavou života a svojou pozitívnou energiou zaujme jedného diváka.

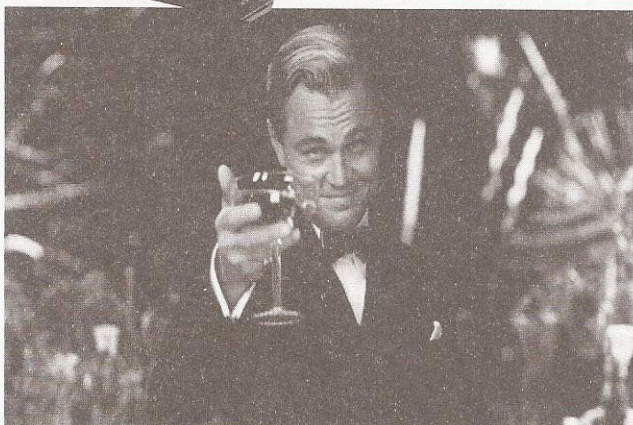
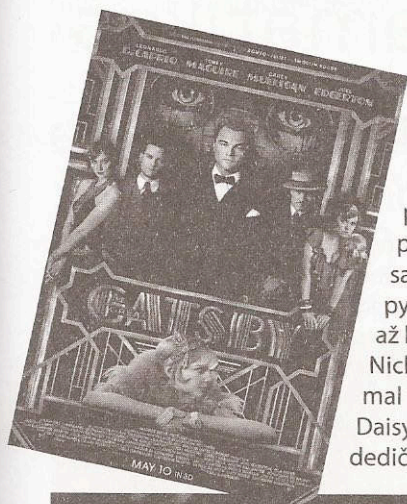
Miška

Mali by ste vidieť

Great Gatsby

Nick je obyčajný mladý chalan, ktorý sa presťahoval do New Yorku a snaží sa presadiť v práci, chce sa stať úspešným človekom. Jednoducho chce byť niekto. Jeho skromný dom leží hneď vedľa domu pána Gatsbyho. Dlhú dobu ho nevidel, ale stále mal pocit, že ho niekto pozoruje. Raz mu prišla pozvánka na ďalšiu párty pána Gatsbyho, ktorá sa konala každý víkend. Nick bol veľmi potešený a prekvapený. Do prepychového domu prišiel zmätený a hľadal tajomného pána Gatsbyho, až kým si ho on sám nenašiel. Postupom času sa z nich stali kamaráti, no Nick zistil, že to nie je obyčajné kamarátstvo z dobrej vôle. „Veľký Gatsby“ mal úplne iné plány. Už dlhé roky bol zamilovaný do Nickovej sesternice Daisy, no kvôli jeho službe vo vojne o ňu prišiel. Vyдалa sa za bohatého dediča aj napriek tomu, že ho nikdy nemilovala. Nick súcití s pánom Gatsbym a chce, aby sa dal s Daisy opäť dokopy. Tak sa aj stane. Luxusné gýčové večierky sa rýchlo skončia, pretože chcú byť spolu už iba oni dvaja. No Daisy je zbabelá a bojí sa ukázať pred smotánkou, koho miluje. I napriek všetkému, čo zažila s Gatsbym sa vráti k svojmu manželovi, ktorý je bezcharakterný zbohatlík. V závere filmu, ale i literárneho diela sám „Veľký Gatsby“ zomiera iba kvôli Daisy. Jeho viera v dobro a v zelené svetlo, ktoré ho držalo v nádeji, že raz bude s Daisy šťastný, ho priviedlo až na samé dno.

Suz

William Shakespeare: Sen noci svätojánskej (Divadlo Astorka Korzo 90°)

„Lepšie je byť dobre obesený ako zle oženený,“ povedal Shakespeare a aby nám ukázal ako sa to robí, napísal túto skvelú nadčasovú svadobnú komédiu. Dejových línií, ktoré riešia vzťahy (v tom období rozumej svadbu), je hneď niekoľko.

Vojvoda Theseus si má brať kráľovnú Amazoniek Hippolytu. Zdrojom nedorozumení je však milostný štvoruholník Lysander-Hermia a Demetrius-Helena. Najprv sú obaja muži dobrovoľne zamilovaní do Hermie, potom do Heleny, čo už má na svedomí kráľ elfov Oberon a jeho pomocník Puk. Ten svojimi čarami

popletie hlavu aj Oberonovej manželke Titanii, takže sa zamiluje do kuchtíka. Nakoniec sa ale všetko doslova zázračne napravi, všetci sú zamilovaní do toho správneho a Atény slávia hneď tri svadby. Zároveň má premiéru aj srdcervúca tragédia (v skutočnosti paródia na Rómea a Júliu), naskúšaná skupinkou komických sluhov. Slovmi jedného z nadšených divákov, hra je „originálna, vtipná, moderná a pritom vystihuje shakespeareovskú podstatu.“ A mne zostáva už len dodať, že by ste si mali pripraviť vreckovky, pretože herecké obsadenie (chalani z Partičky, Anka Šišková, Ady Hajdu ...) vás prinúti plakať od smiechu.

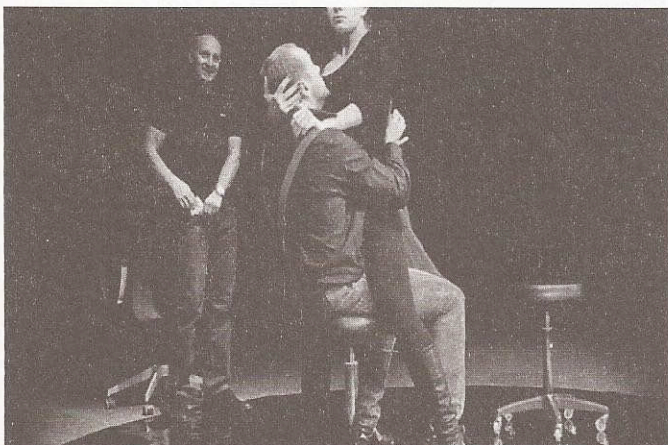

Trošku dramatičoš

Marius von Mayenburg: Ksicht (Slovenské národné divadlo)

Konstruktér Antol je strašne škaredý, avšak vďaka práci a milujúcej žene sa tým netrápi. Začne sa o to zaujímať, až keď šéf pošle na prezentáciu jeho vlastného vynálezu namiesto neho jeho asistenta Karlíka. Rozhodne sa podstúpiť operáciu tváre. Zmení sa však nielen jeho ksicht, ale aj charakter. Zanedbáva manželku, stane sa milencom bohatej podnikateľky Fanny a so svojou dokonalou tvárou prezentuje cudzie vynálezy. Keď však na základe jeho skvelých výsledkov podstupuje operáciu čoraz viac ľudí, jeho nenahraditeľnosť vo firme i vo vzťahoch končí...

Hra je hereckým koncertom štyroch hercov, ktorí plynule prechádzajú z jednej postavy do druhej. Naozaj stojí za to vidieť Mašťalíra, ako hrá škaredého a tvrdí, že „nie je sexsymbol“. Alebo Pauhofovú bez jedinej vrásky stvárňujúcu 70-ročnú „vyprepávanú“ dámu. A bola by to skvelá komédia, keby ste si za ňou nevedomovali smutnú pravdu - že pekni ľudia sú (pod)vedome uprednostňovaní, nech si hovorí kto chce, čo chce. A „vyplastikovaných“ ľudí, ktorí sú si podobní ako vajce vajcu, tiež pribúda...

Emá Gelnárová

Ivan Horváth, Peter Pavlac: Bratia Jurgovci (Slovenské národné divadlo)

Podnetom na návštevu tohto predstavenia v štúdiu SND bola kniha s rovnakým názvom. Keďže ma zaujala, rozhodol som sa uvidieť na vlastné oči, ako sa dá novela zdramatizovať. Bol som milo prekvapený a túto divadelnú adaptáciu odporúčam všetkým, ktorí majú radi kvalitné divadelné výkony. Hru režíroval Ľ. Vajdička a do hlavných úloh bratov Jurgovcov obsadil skvelých hercov. Príbeh mapuje životné osudy 4 bratov, ktorých možno nazvať aj 4 živlami. Všetci hľadajú svoje miesto v živote, svoje šťastie a najmä lásku, no každý z nich úplne inak. Kým Arne / J. Vajda / trpezlivo čaká na svoju vyvolenú Oľgu, Tomáš / R. Roth / Oľgu odmieta a túla sa životom, hnaný túžbou po cestách, ktorá je tak typická pre nepokojné umelecké duše. Cynik a egoista Peter / R. Stanke / si neváha nastahovať do domu milenku a z vlastnej ženy spraviť slúžku. Zasnívavý Ján / M. Geišberg / opustí kvôli dievčaťu domček v prírode, ktorá je jeho úkrytom pred svetom, a odsťahuje sa do mesta. Aj dramatizácia prózy bola zaujímavo spracovaná, pretože bratia akoby navzájom o hovorili o svojich osudoch, ale vždy ústami iného.

Ak máte radi kvalitné divadlo a nebojíte sa rozmýšľať, Bratia Jurgovci sú určené práve vám.

MT

Georges Feydeau: Tak sa na mňa prilepila (Slovenské národné divadlo)

Inteligencia z nášho ŠGJH sa nahodila a kultúrne opäť ožila. Tentokrát to bolo predstavenie Tak sa na mňa prilepila, ktorú sme mali možnosť vidieť v Slovenskom národnom divadle.

Hra má síce jednoduchú zápletku, no to nezmenilo nič na mojom celkovom dojme. Mladá barová speváčka Lucette (Diana Moórová) je šťastím celá bez seba - konečne sa k nej po dlhšej dobe vrátil milenec, s ktorým chystá svadbu. Netuší však, že

šarmantný Bois d'Enghien (Tomáš Mašťalír) prišiel kvôli tomu, aby jej oznámil, že sa ide ženit s inou a ju opúšťa. Keďže nedokázal nájsť vhodné slová, snaží sa pred ňou sobáš utajiť. Jeho nastávajúca celú situáciu skomplikuje, keď práve v tom najnevhodnejšom okamihu žiada speváčku o vystúpenie na svadobnom večierku. Okrem hlavných postáv sa o zábavu postarali generál, ktorý sa snaží získať Lisethinu priazeň a zhovorčivý pán, ktorému neskutočne smrdí z úst. A tak vzniká celá séria komických situácií, veľakrát aj vďaka improvizácii hercov.

Komédiu vrelo odporúčam každému. O tom, že som z nej nebola nadšená jediná, svedčí fakt, že sa herci museli vrátiť na javisko trikrát a standing ovation zožali hneď pri prvom klaňaní. A dievčatá, ktorým sa páči Tomáš Mašťalír, mám pre Vás radostnú správu – ak na predstavenie pôjdete, bez príplatku uvidíte Mašťalíra, tak ako ho stvoril Pán Boh!!!:-)

Myška

Das Fenster von Frau Horváthová

P.p: Tak čítaj XY. Ty máš aj iné ako len diery, čo majú títo dvaja.

je ležať na Jamajke pod palmou s kokosom na hlave.

kúpim si tam hrable, motorku aj toaletný papier, ale šunku tam nenájdem.

P.p: Toto by sa zapísalo do análov tejto školy.

P: Vy ste stále nepochopili význam motivačnej päťky a spravili ste si z toho filatelistický krúžok

P: Vy sa ma bojíte?

P.p: Ja mám taký dojem, že na vás všetky tie informácie vyvrátim a po vás to len stečie.

P: Dnes je to tak, že si každý povie svoj názor.

Trieda: (ticho)

P: Výborne, vy by ste boli za socializmu vzorná mládež.

P.p: Voľakedy bola už 90 ročná babka sto rokov na dôchodku, teraz nemá nikto ani deväťdesiat a ani sto.

P: To sú také morbidne cvičenia. A čo je najzaujímavejšie - nevy-myslela som ich ja.

P: Vždy som vedela kto má šancu zmaturovať a ty to nebudeš.

P: Počúvajte ma, ja vám robím toľko ústupkov, že práve stojím v Mongolsku.

Š: Pani profesorka nebojte sa, teraz nemáme nemčinu.

P: Ja sa nebojím a vás už vôbec nie.

P: Už toľké roky počúvam vaše bludy, že by som si zaslúžila medailu.

P.p: Tuto som voľakedy chodila do mäsiarstva, tam do papierníctva a hentam do zelevocu a dnes idem do toho mäsiarstva,

Š: Pani profesorka, nemôžem zavrieť okno?

P: Dobre, ale udusíme sa na vlastnej šťave.

P.p: Tvoja chyba je, že tvoj cieľ

“Tomu netreba rozumieť...

...stačí to akceptovať”

Matematika

P: (pri písomke) Koľko vám to ešte bude trvať?

Trieda: Do konca hodiny.

P: Dobre tak odovzdaj.

Š1: Vedela som, že to bude niečo také. Ale ja som dala fluffy room.ň

Na písomke: prelož 'spôsobiť nervový kolaps'.

Š: Give a nervous breakfast.

Slovenský jazyk

P: Pamätáte si kto bol Verlaine?

Š: Ten nakladač?

Nemecký jazyk

P: Hast du Geschwister?

Š: Nein, Brüder.

P: Ako sa skončila Smrť Jánošíkova?

Š: Oženil sa so zúbkovou vílou.

Dejepis

P: Charakterizuj typ vlády orientálna despocia.

Š: Je to generačná choroba orientálnych štátov.

Anglický jazyk

Š1: Ako malo byť 'izba s vydýchaným vzduchom'?

Š2: Stuffy room.

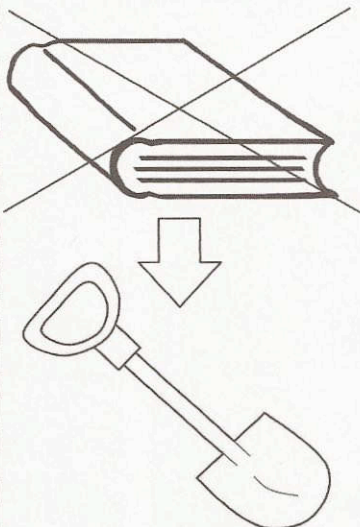
P: Nevrušuj, sed' a tvár sa, že ťa to zaujíma.

Konečne je tu vaša najobľúbenejšia súčasť časopisu - ulievací kupón, ktorý vás pravidelne zachraňuje z komplikovaných situácií. Užívajte s rozumom a nezabúdajte na **pravidlá**:

1. Vyplnený kupón odovzdajte na prvej hodine vyučujúcemu profesorovi.
2. Tento drahocenný papier musí byť aj profesorom podpísaný a vložený do triednej knihy.
3. Kupón môžete použiť len raz za pol roka.
4. Neplatí na vopred ohlásené skúšanie.

K
u
p
ó
n

Vážená pani profesorka,
vážení pán profesor,
s veľkou ľútosťou v mojom
srdci musím dnes.....
priznať, že moje vedomosti
nie sú v takej sile,
v akej by sme obaja chceli,
aby boli. Prosím, ospravedlňte
moju nevedomosť.

Ďakujem.

Meno:

Suzana Stanková

Pečiatka školy

Staňte sa aj vy redaktorom nášho "spravodajstva", posielajte vaše príspevky na:

nowyblesk@gmail.com

alebo nás vyhľadajte na facebookovej stránke:

Nový Blesk

ďakujeme.

Administratívne údaje:

Titulka, konečník, redakčná rada: Stanka

Foto z obálky: Stanka

Kupón: Suz

Náklad: 250 kusov

Tlač: Rotap

Školský rok: 2013/2014

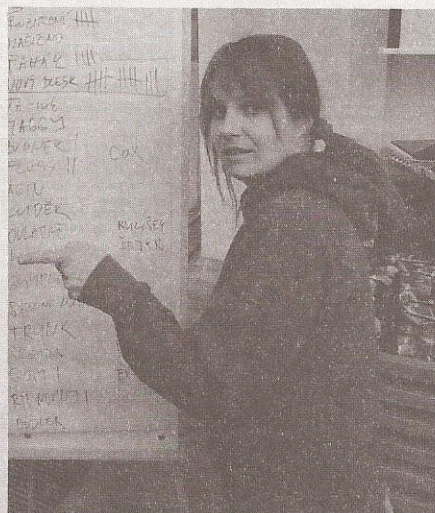
Vydanie: prvé

Ročník: 38. (23.)

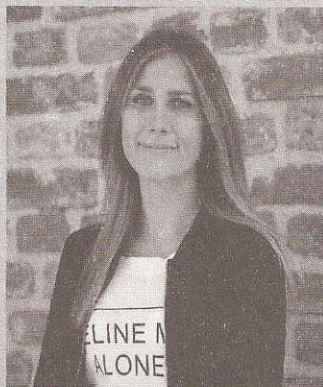
Cena: 1€

Bojovníci za slobodu

V tejto zdanlivo pokročilej dobe sa aj z nás, redaktorov, niekedy stávajú bojovníci. Vďaka našej snahe a snahe mnohých ďalších sme dospeli až sem a úprimne sa na vás tešíme v ďalšom čísle. (Ak dobojujeme.)

Náčelník p.p. Ľubka
Bučányová alias Buči
(profesorský nadhľad)

Veliteľ Zuzka Dechtická
(šéfredaktorka)

Stratég Stanka Štibraná
(šéfgrafička)

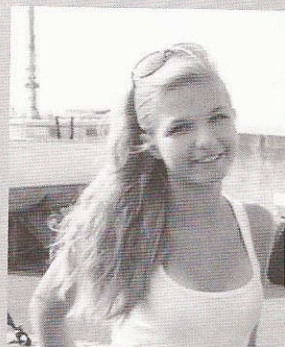
(Ne)padlí vojaci

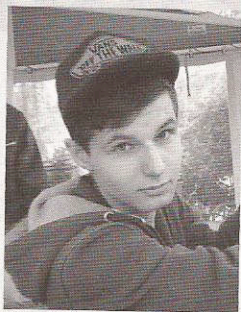
Ema Gelnárová
Ejmý
redaktorka

Martina Borovanová
Macka
redaktorka

Lívia Gazdíková
Lívia
redaktorka

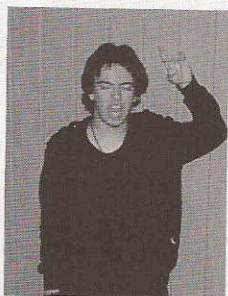
Ľubomír Gazdík
Lubo
redaktor

Miška Dzurňáková
Myška
redaktorka

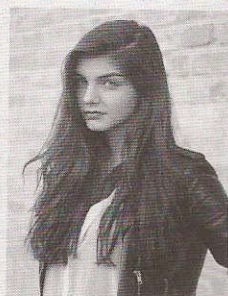
Michaela Bohúňová
Miška
redaktorka

Alex Piaček
Leso
redaktor

Alexandra Hájiková
Ali
redaktorka

Viktória Cintulová
Viky
redaktorka

Grafici: Marcel Jurák, Natália Čavajdová

Prispievatelia: Maroš Forner, Matúš Zápražný, Klára Babincová, Martina Remenárová, Maťo Pončák, Barbora Čavojská, Michal Polák, Patrícia Hrašnová, Lenka Bachoriková,

KONEČNÍK

Milý čitateľ,
gratulujem Ti k úspešnému dosiahnutiu cieľa- this is the end! :-)

Statočne si prešiel všetkými tematickými levelmi, v ktorých si zdolal všetky nástrahy a prekážky vytvorené redakciou NB – rozhovory, cestovanie, zdokonaľovanie sa v cudzom jazyku, snaha o výpomoc pri výbere správneho povolania, prípadného pokračovania v štúdiu, a umenie.

O tom, že sa redakcia NB pohybuje aj vo vyšších kruhoch svedčia rozhovory so samými celebritami- Róbert Fico, post hardcore - screamo kapela Get Loose!, stálica pedagogického neba, pán profesor Ulašin. Do pozornosti dávam otvorený dialóg s premiérom Róbertom Ficom, ktorý si neodpustil návštevu nášho významného gymnázia. Premotivovaní čitateľa sa spolu s nami dostali do Londýna a Osvienčimu a skúmali na kolesách záhady fyziky, prečítali si anglický článok od Miška P., preštudovali si prílohu zameranú na tému Brigáda a povolanie a nechali sa inšpirovať pri výbere divadelného predstavenia. Milý čitateľ, NB Ti opäť raz ponúkol to, čo si hľadal.

Myška